XXVII. évfolyam, 37. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. szeptember 16.

Ludas Matyi

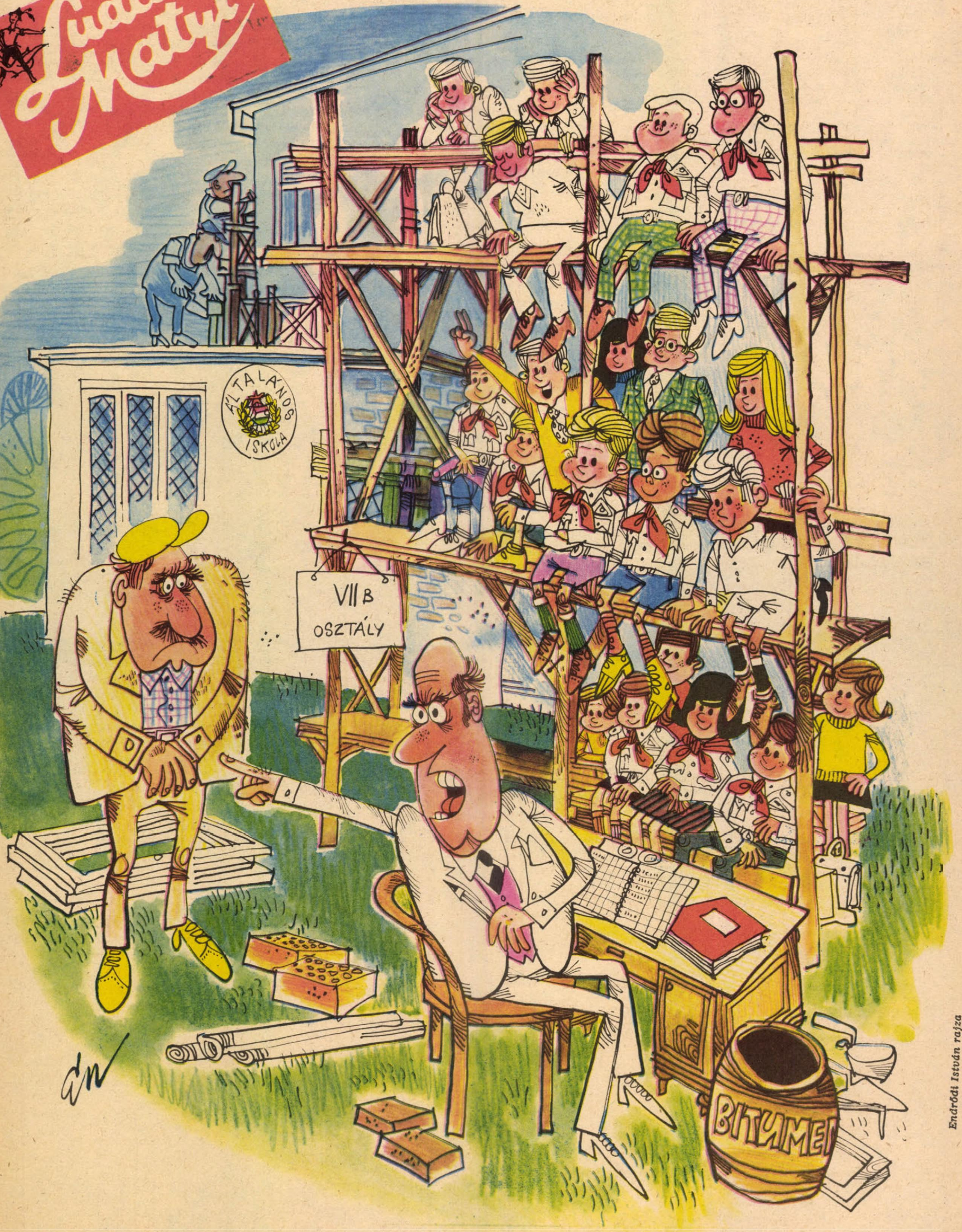
ÁLTALÁNOS ISKOLA
VII B OSZTÁLY
BITUMEN

Endrődi István rajza

— Maga miatt késett az építkezés? Holnap beküldi a mamáját...

KEDVES LUDAS!

HÚSVÉT, FÉLÁRON

Méltatlankodó férfihang telefonált a minap:

— Az előbb felhívtam a Gondolat Könyvkiadó naptárrészlegét. Elmondtam, hogy most állítjuk össze az Úttörőszövetség tavaszi programját, s ehhez szeretnénk megtudni, hogy mikorra esik 1972-ben a húsvét. Nagy meglepetésemre azt válaszolták, hogy ők ezt telefonon nem árulhatják el, kérjük írásban... Hallottak már ilyet? Hát mi ez, hadi titok?!

Gyorsan elsősegélyben részesítettem a telefonálót:

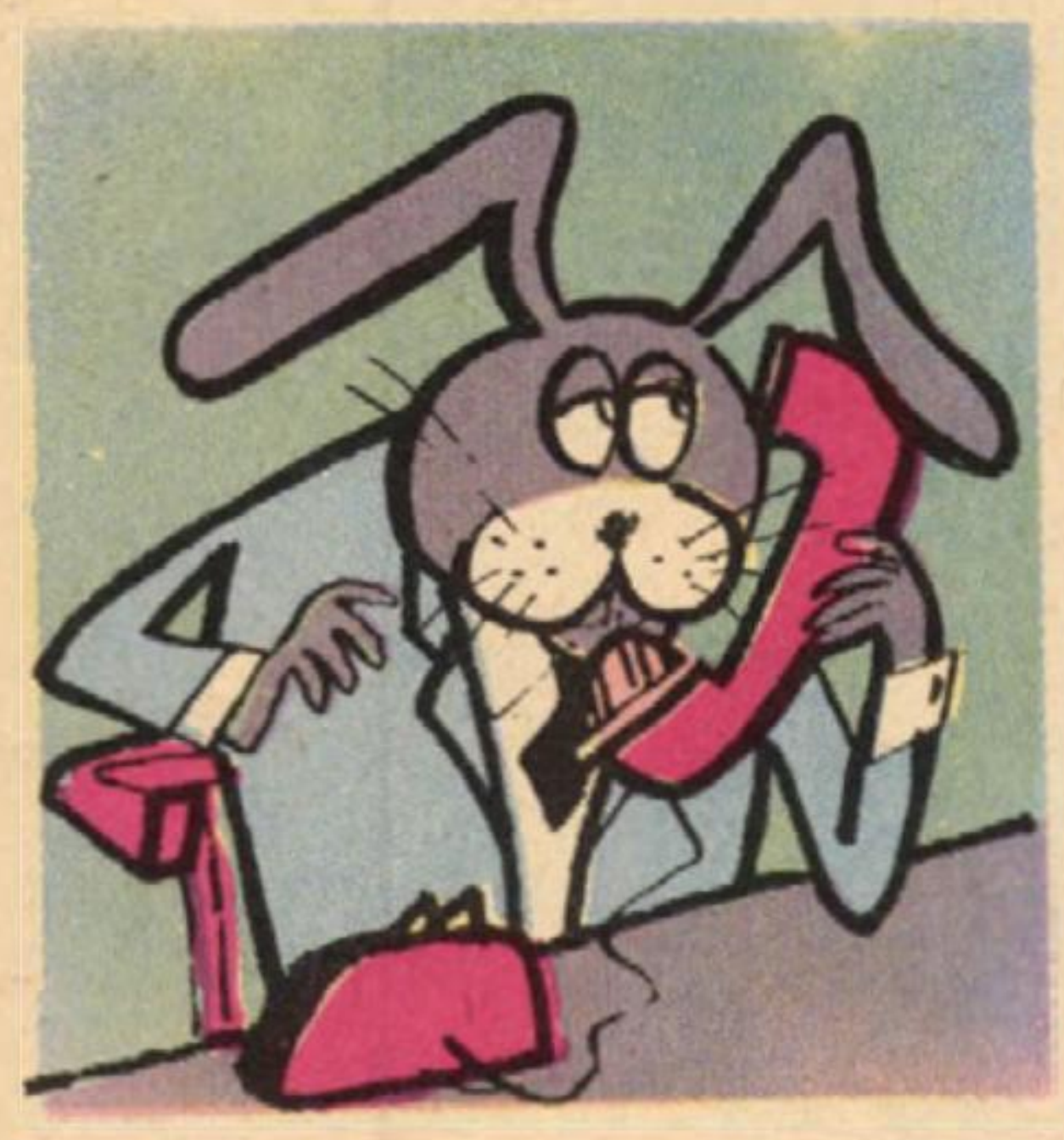

megmondtam neki minden kertelés és titkolózás nélkül, hogy jövőre éppen az április negyediki ünnepet megelőző két napon, másodikán és harmadikán üljük meg a húsvétot. (Háziasszonyok, riadó: hármasünnep a láthatáron!)

Aztán, mert engem is izgatott a dolog, feltárcsáztam a naptárszerkesztőséget. Bemutatkoztam, s megkérdeztem a jövő évi húsvét dátumát. Én is azt a választ kaptam, hogy telefonon nem mondhatják meg. Miután tovább firtattam a dolgot, hamarosan kiderült, hogy nem hadi, hanem üzleti titokról van szó.

Ugyanis a teljes naptárt, ünnepekkel, névnapokkal, holdjárással egyetemben, ők is pénzért veszik meg, s pénzért adják tovább. Harmadközlési árat számítanak: egy százast kérnek az egész jövő évi naptár gépírásos példányáért.

Kis üzlet, de ez is üzlet, úgy látszik.

Tovább okvetetlenkedtem és megkérdeztem, hogy ha valakinek nem kell az egész naptár, csak a húsvét, azt mennyiért számítják meg neki: egy ötösért, vagy egy tízesért? Az úgy külön nem eladó, mondták. (Sajátos árukapcsolás: ha valakinek szüksége van a kurrens árunak számító húsvétra, annak meg kell vennie hozzá az elfekvő készletben levő Melánia-, Agenor- és Lothár-napokat is.) A húsvétból ugyanis ki lehet számítani az összes váltakozó ünnepnapok pontos dátumát, így aki tudja, hogy mikor lesz húsvétvasárnap, az játszi könnyedséggel össze tud szerkeszteni magának egy naptárt. Ezért hétpecsétes titok az, amit én meg szeretnék tudni.

Szép ez az éber titokféltés, csak felesleges. Ugyanis:

1. A naptárkiadás hazánkban engedélyhez van kötve. Aki ilyen célra akarja megszerezni az ünnepnapok rendjét, azon hivatalos úton be lehet hajtani a tiszteletdíjat.

2. Már szeptember van, a napokban az utcán lesznek a jövő évi kalendáriumok, s abból bárki kiolvashatja, melyik ünnep mikor lesz, felesleges tehát még mindig titkolni. (Vagy legalábbis mélyen leszállított, szezon végi árat kellene kérni érte.)

3. A jó öreg Gauss már régen felállított egy pontos képletet, annak a segítségével, minimális matematikai tudással, percek alatt kiszámíthatja bárki, akár száz évvel előre is a húsvétok pontos dátumát. A képlet könnyen hozzáférhető, benne van a Révai Nagylexikonban is.

Hogy melyik kötet hányadik oldalán? Az viszont az én üzleti titkom. De egy ötvenesért bárkinek elárulom.

(radványi)

MAZSOLA

Kicsi probléma, egészen kicsi, csupán mazsolányi — nekem mégis évek óta fúrja az oldalamat.

Szeretem az üzleti kalácsot. A negyedkilós fonottat és a félkilós négyszögletest egyaránt, hiszen — az eladók szerint — ugyanabból a tésztából készül mind a kettő. Ezt az is bizonyítja, hogy mind a kétféle kalácsban szoktam találni egy-egy szem mazsolát.

Sohase többet, csupán egy szemet.

Nos, azt nem értem, hogy kerülnek ezekbe a kalácsokba azok az árva szem mazsolák.

Szándékosan, mert mazsolás kalácsok és ennyi a „fejadagjuk”?

Vagy mutatóba, hogy van nekünk mazsolánk?

Vagy véletlenül esik beléjük valahonnan? (De honnan?)

Ez utóbbi esetben hogy lehet, hogy mindegyikbe csak egy-egy szem esik?

Avagy nem esik mindegyikbe, s csak én vagyok olyan szerencsés, hogy a heti egy kalácsom mazsolával dúsított?

Remélem, akad olvasóink között egy Maigret, aki megoldja ezt a rejtélyt.

S. L.

UNOM A FRESKÓKAT

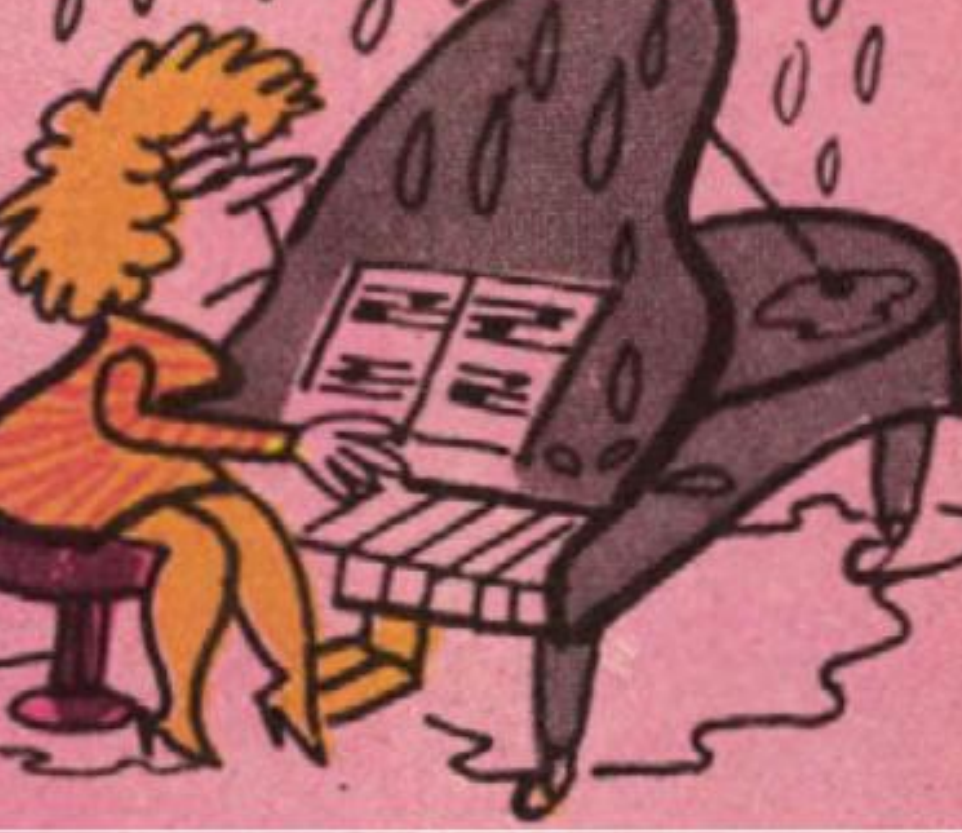

Álmodni sem mertem volna, hogy a sixtusi kápolnával fogok konkurrálni a freskóim révén. Ezekhez nem Michelangelo révén, hanem az égiek és a még hatalmasabb házkezelőség jóvoltából jutottam, akik tizenegy éve közös erővel fáradoznak mennyezetem díszítésén. Az 54 négyzetméter alapterületű lakásomból már csak egy fél szoba nincs kidíszítve a tetőbeázás okozta foltokkal. Eleinte még kijöttek bejelentéseimre a házkezelőségtől és pár cserepet megigazítva más helyre kényszerítették a műalkotást előidéző esőt vagy hólét. Az idén január óta, minden eddigi rekordot megdöntve, kilencszer ázott be a teljes fürdőszoba, a főzőfülke és az előszoba egy része. Elázott a gáztűzhely, a bojler, a mosógép, a zongora, lapátolni kellett a vizet. Már a házkezelőség igazgatóságának is írtam, még csak választ sem kaptam.

Nagyon unom már a freskókat, szeretnék még életemben fehér mennyezetet látni.

Dr. Király Lászlóné
Bp. VIII., Déri Miksa u. 10.

SZEGÉNY BUSZVEZETŐ...

Idő: augusztus 23., este fél 8. A Szépvölgyi úti Erdei lak vendéglő előtt állunk, buszra várva. Csepereg az eső. A Flórián tér felé igyekszünk, de hogy kevesebbet ázzunk, felszállunk a felfelé menő 65-ös (95—50-es számú) buszra, mert a következő állomás a végállomás, ott nyomban fordul és jön lefelé.

A buszból mindenki kiszáll, mi maradunk. A vezetőnek elmondom szándékunkat. „A kocsiban nem maradhat senki!” — szól fellebbezhetetlenül. Leszállunk, a busz fordul, s mi szaladunk, hogy elérjük ugyanazt a buszt, amelyről le kellett szállnunk, mert máris indul lefelé. Precíz ember, bürokrata, vagy csak rosszindulatú? Nem lehet hirtelenjében eldönteni. Ekkor meglátok a kocsi belsejében egy táblát: „Garázsmenet”. Tudom, hogy az óbudai garázsba igyekvő kocsik a

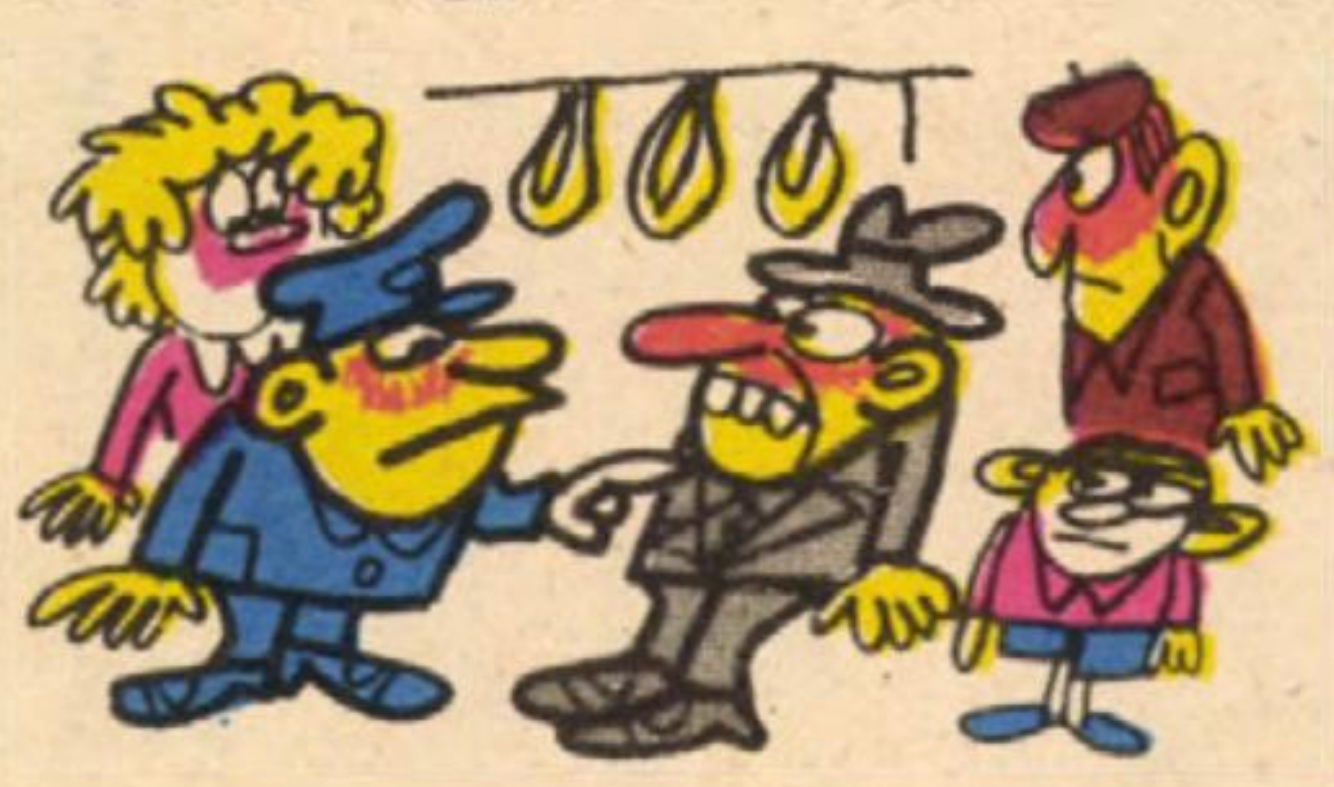

Flórián tér felé haladnak. Nagyszerű, nem kell átszállnunk! Megkérdem a vezetőt: így van-e? Azt is felelhette volna: nem. De ő nem szűkszavú s szólt, erősen emelt hangon: „Hol olvasta, hogy garázsmenet? A kifelé fordított vagy a befelé fordult táblán? Tudhatná, hogy ami befelé van, az nem számít. Miért nem olvassa el jól, mielőtt ilyeneket kérdez?” Még folytatta, de nem tudom, mit mondott, mert otthagytam, kissé restellem az utasok előtti erélyes kioktatást.

No már most, haragudjék az ember egy ilyen buszvezetőre? Nem. Ki tudja, mennyi baja lehet szegénynek. Talán fájt a gyomra. Vagy családi bajai vannak, esetleg anyagi gondok gyötrik. Mi, szegény utasok, igyekezzünk magunkat beleélni a buszvezető lelkivilágába, mindjárt kevesebb panaszunk lesz a közlekedésre.

(sz. d.)

NEM SZERETEM A ZÖLDBABOT...

Társaságommal kirándultunk a Bánki-tóhoz. Ebédelni a tó mellett levő Bárka Étterembe mentünk. Az étlapon sokféle étel volt, ennek ellenére a pincér csak zöldbabfőzeléket vagy töltött paprikát tudott volna hozni a konyháról. Mivel még csak negyed egy volt, nem hittük el, hogy minden más elfogyott már. Ezt — dicséretükre legyen mondva — nem is állították. Őszinte nyíltsággal elmondták, hogy a két említett étel az előző napról maradt vissza, sokáig tartogatni már nem tudják, mert az egyik hűtőgépük elromlott. Ráfizetni viszont nem akarnak, ezért amíg a zöldbab és a paprika el nem fogy, addig a kedves vendégek nem kaphatnak egyebet. Később lesz majd máj is, meg különböző frissen sültek, de csak akkor, ha a szófogadó vendégek az előző napi maradékot már megették.

Hiába magyaráztam, hogy a zöldbabot nem szeretem, töltött paprikát meg én is éppen előző nap főztem, hajthatatlanok maradtak. Így hát éhen keltünk fel az asztaltól.

Így jár az, aki nem szereti a zöldbabot. No meg az ilyen önkényes, a vendéget semmibe vevő „üzletpolitikát”!

Marx Ferencné
Sashalom

EGY REJTÉLY MEGOLDÓDOTT

Nincsen olyan titok, amelyre idővel fény ne derülne. Így van ez a Tolbuhin körúti csarnok és a szomszédos Közgazdasági Egyetem épületének beállványozásával is.

Mi, a környékbeli öregek, mikor már enyhül a nap heve, kiülünk a Dimitrov téri padokra, hogy megtárgyaljuk a nap eseményeit. Utána mindig a két épület beállványozásának problémája következik.

Az állványokat több mint két éve felállították, de azóta soha egy fia kőművest sem láttam dolgozni rajta.

Végre kiderült, hogy mi a rendeltetésük! A tűzijáték idején a szemfüles srácok, vagy 70—80-an, felmásztak az állványzat első, sőt második emeleti szintjére, és onnan, mint egy páholyból, nézték a parádét.

Nagyon megkapó a vállalat önzetlensége, mellyel költséget és fáradságot nem kímélve iparkodik a franzstadti srácok kedvében járni. Hálás köszönetet mondok ezért a srácok nevében is, és arra kérem az illetékes vállalatot, hogy gondosan őrizze az állványzat állagát, hogy még sok-sok tűzijátékot nézhessenek végig a környékbeli fiatalok.

A. J.
Budapest

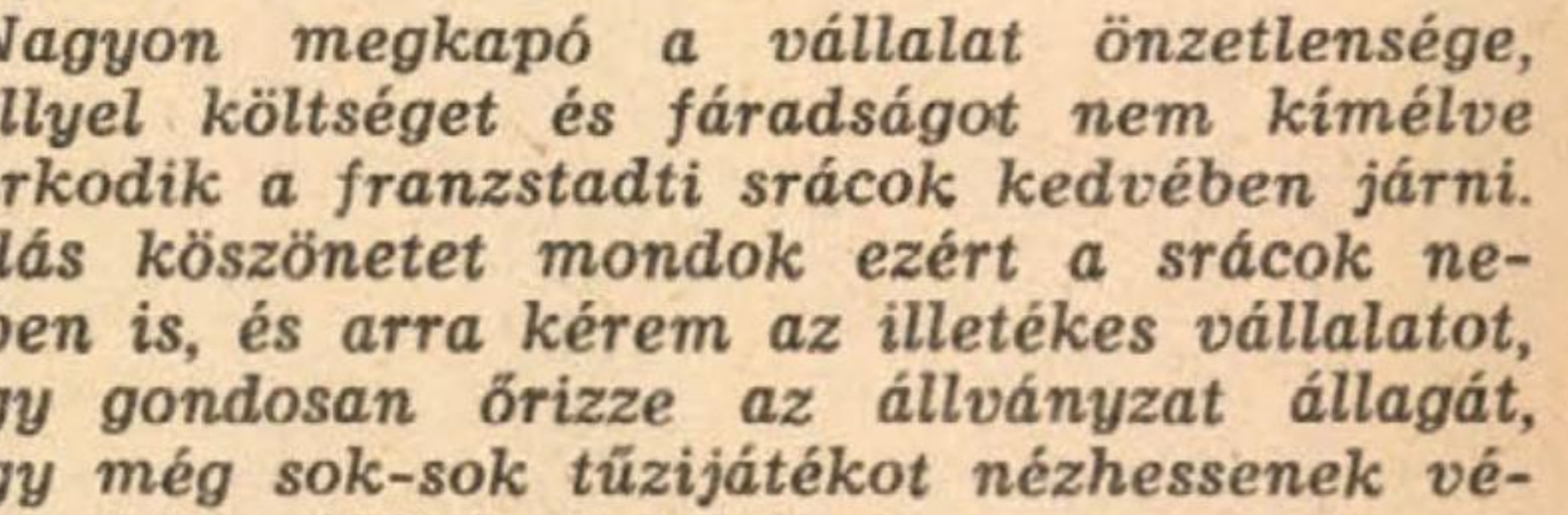

COWBOYFILM

Láttam egy jó cowboyfilmet,
egy lövés és tíz halott,
a bandita, amint illett,
biz a seriff maga volt.

Én értettem az egészet,
ismerős volt az eset,
ifjúkorban sok-sok mozi
nyújtott ilyen filmeket.

Ám az ifjú bal szomszédom,
ki kamasz volt s nagy hajú,
megszólalt — a hangja vékony:
„Klassz fej, az a főzsaru,

egyet lő és tíz elpatkol,
irtó klassz ez az arány,
tíz halott, egy kéne abból,
csak egy: a matek tanár!"

Rá akartam szólni mordan,
de a szitok elakadt,
hisz boldogult ifjúkorban
én is le akartam lőni
a zord matek „tanarat".

Donkó László

AZ ÚJ DOLLÁRJEL

Várnai György rajza

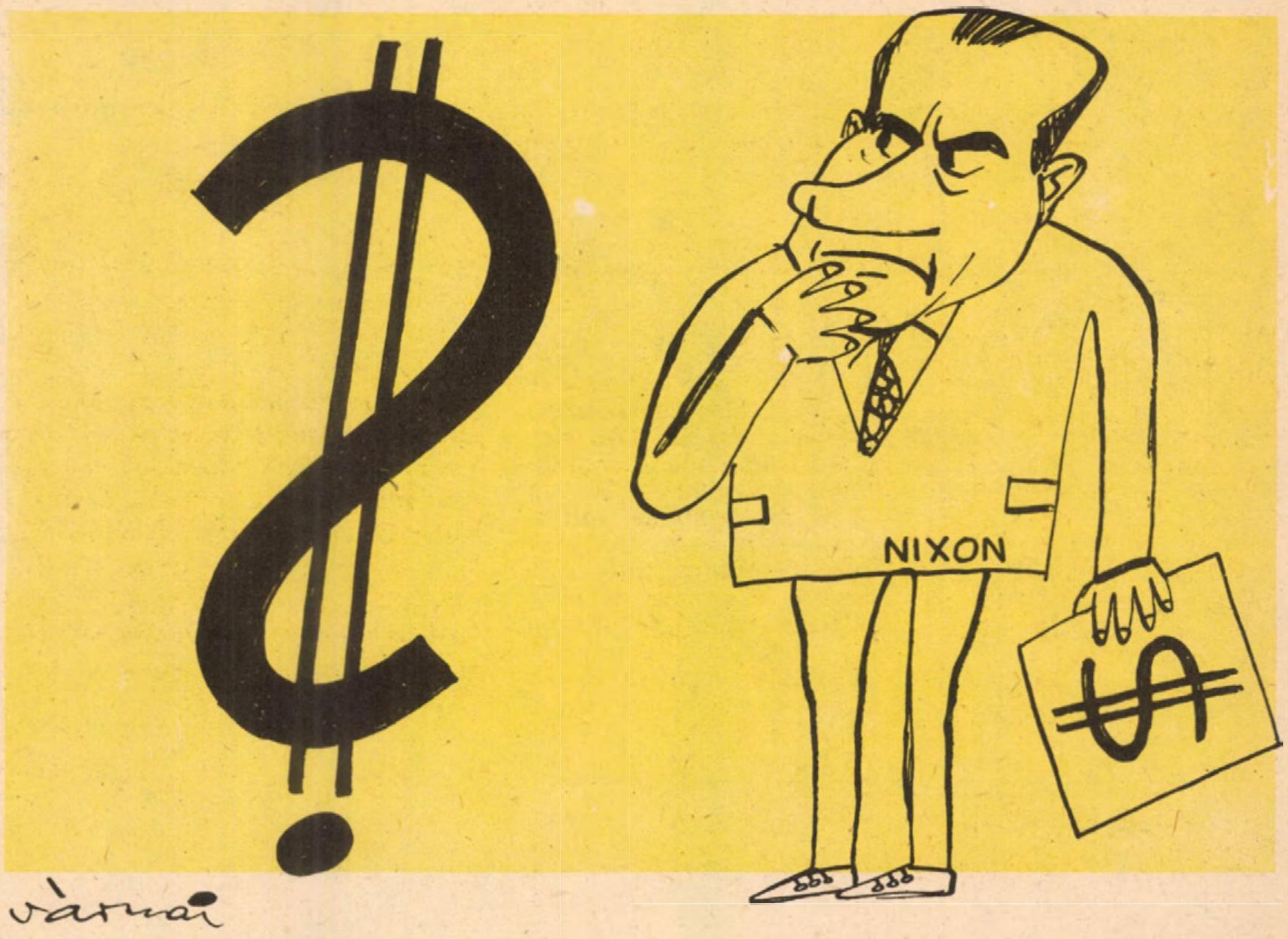

TÖRVÉNYTISZTELŐ EMBER

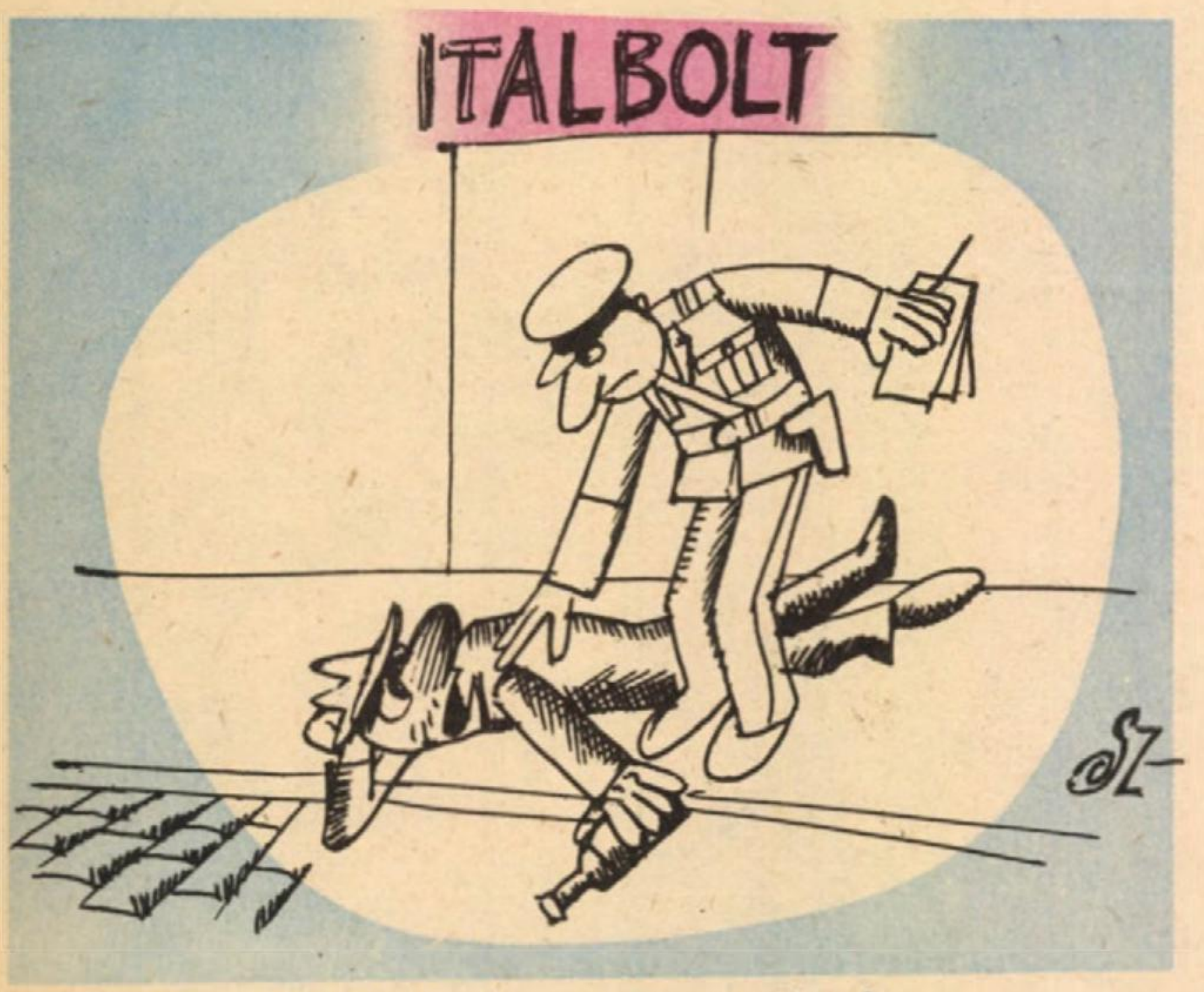

– Hát jobb, ha a vizet pazarlom?

BIZALMATLAN VŐLEGÉNY

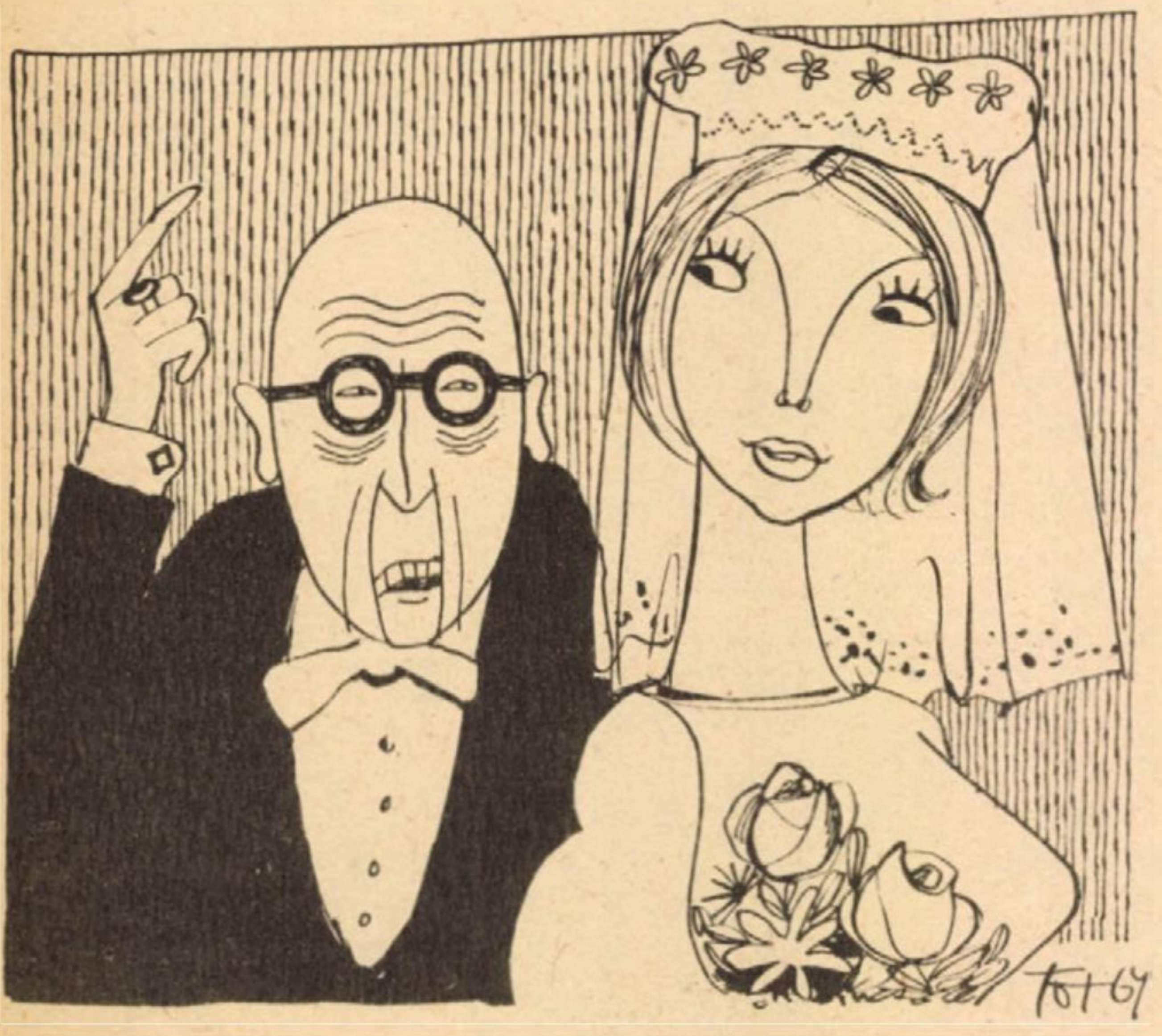

– Drágám, biztos, hogy nem tagadtál le az éveidből?

Mire jó a tévé?

A Kudlik Júlia megint nem varrta fel az inggombomat! — mondta ingerülten Béla barátom, mire a felesége, Mariska azt felelte:

— Látod, ez a televízió. Semmivel sem törődik. Csak fizetjük az ötven forintokat. De a Chrudinák Alajos sem különb. Tegnap este azt vártam tőle, hogy elmondja, hol a csudában voltál előző este, de erről egy szót sem szólt. Mindenről beszélt, csak erről nem.

— Mi mást vársz a tévétől? — mondta Béla. — Már megszokhattad volna...

— Na, de ez mégiscsak túlzás!

A fenti párbeszéd Béla barátom lakásán hangzott el, és én nem tudtam eldönteni: én őrültem-e meg, vagy ők? Minden szót értettem, és mégsem értettem egy szót sem. Mi köze van Kudlik Júliának Béla ingeihez és Chrudinák Alajosnak Béla viselt dolgaihoz?

— Apropó, van pénze a magyar televíziónak? — kérdezte Béla a feleségétől, aki elsápadt, és ingerülten azt felelte:

— Nincs! Vedd tudomásul, hogy nincs!

— Tudhattam volna — mondta gúnyosan Béla. — Minden pénzüket elköltik azokra a vacak filmekre...

Mariska felém fordult, és remegő hangon azt suttogta:

— Nem bírom tovább! A televízió az agyamra megy! Múlt héten négyszáz forintot kártyázott el.

— Érdekes! — kiáltott fel gúnyos hangon Béla. — És amikor a televízió két ruhát csináltatott egyszerre? Arra persze volt pénzük!

A következő pillanatban Mariska kirohant a szobából, és én egyedül maradtam Bélával.

— Mondd, mi van veletek? Meghibbantatok?

— Szó sincs róla. Új alapokra helyeztük a házasságunkat. Néhány héttel ezelőtt elhatároztuk, hogy mindig és mindenért a tévét fogjuk szidni. Miért egymást bántsuk, amikor ott a televízió? A tévének úgyis mindegy. Nekünk pedig jót tesz, hogy ilyen módon levezethetjük az idegességünket.

— Zseniális módszer! Te találtad ki?

— Én — mondta büszkén Béla. — Rájöttem ugyanis, hogy az emberek többsége *valami* vagy *valaki* helyett szidja a televízió műsorait. A televízió ugyanis nem sértődik meg, nem vág hozzánk tányért, nem megy panaszra a főnökhöz, nem áll bosszút azzal, hogy kihagy a fizetésemelésből, a jutalomosztásból, és nem helyez át alacsonyabb munkakörbe. A televízió — ha eddig még nem vetted volna észre — a szocialista demokrácia nagy vívmánya. Bárhol és bármikor szidhatjuk.

Mariska visszajött a szobába — most már valamivel nyugodtabb volt, és megkérdezte a férjét:

— Elmégy valahová?

— Egy órácskára elmegyek a barátommal, de sietek haza.

— Ezt már ismerem — mondta Mariska. — A tévé állandóan azt mondja, hogy elmegy egy órára, aztán csak éjfélkor jön haza. S mi lesz Döncikével? Nagyon jól tudod, hogy sem Varga József, sem Takács Marika nem hajlandó tanulni vele.

— Hát igen, ez a televízió! — mondta a barátom, aztán a fülembe súgta: — Áldassék a neve annak, aki kitalálta...

— Ámen — feleltem ünnepélyesen.

*

S egyesek még azt kérdik: mire jó a televízió?

Mikes György

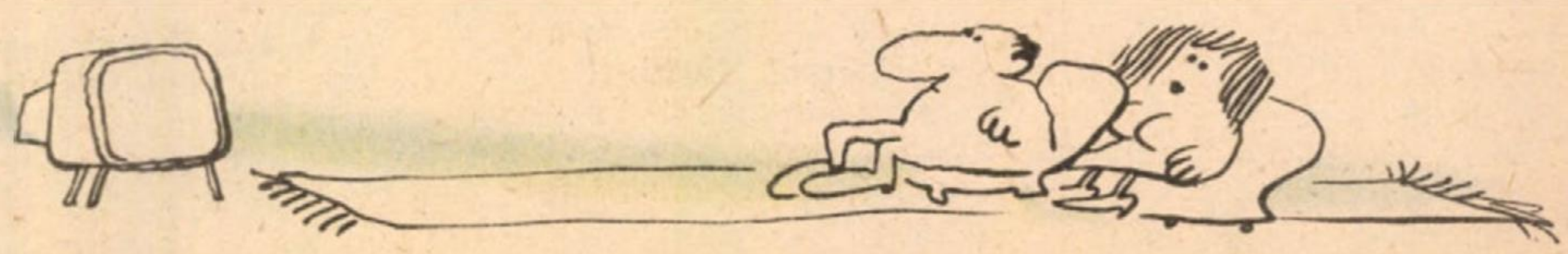

NIGHT-CLUB

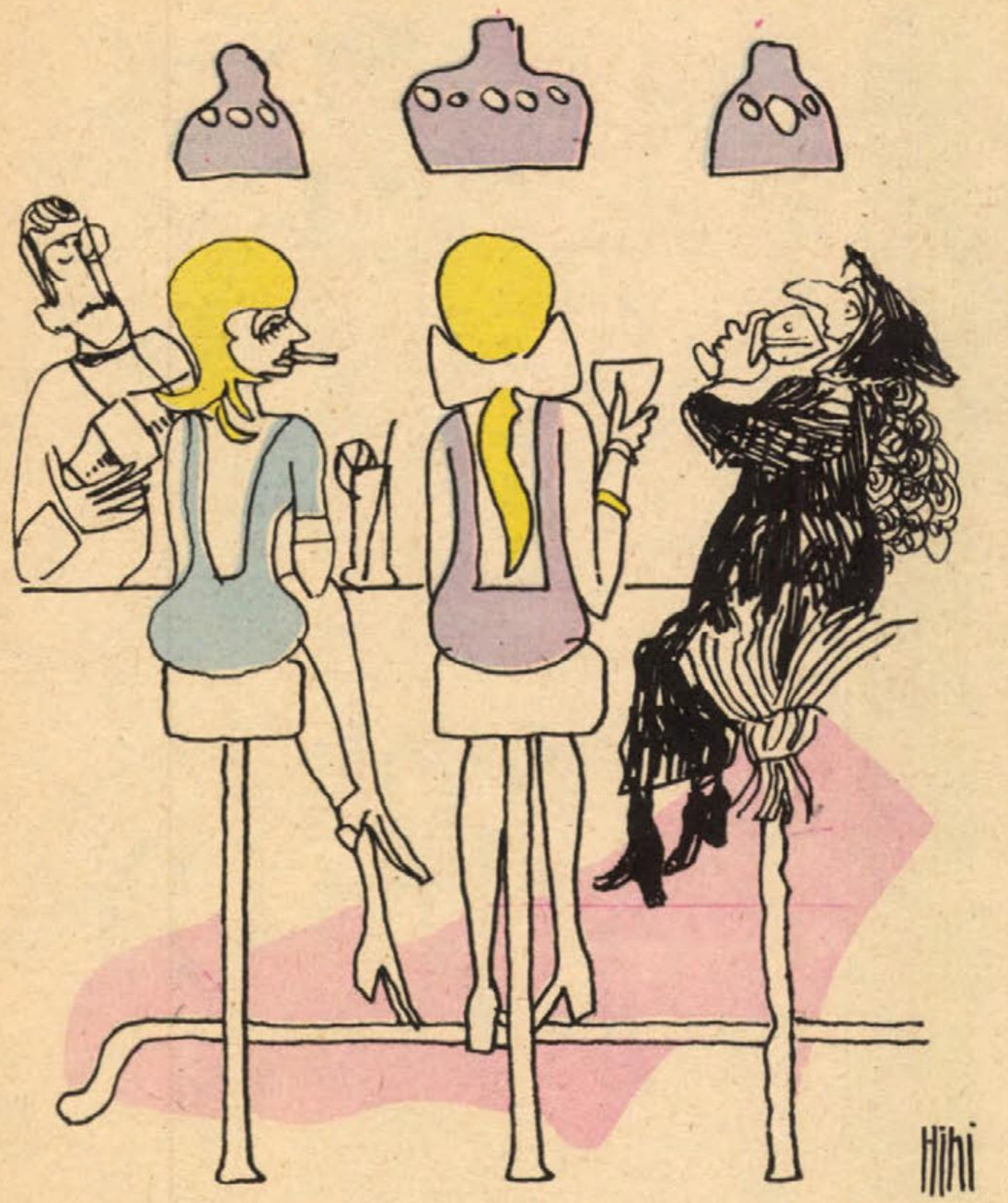

MŰTEREMBEN

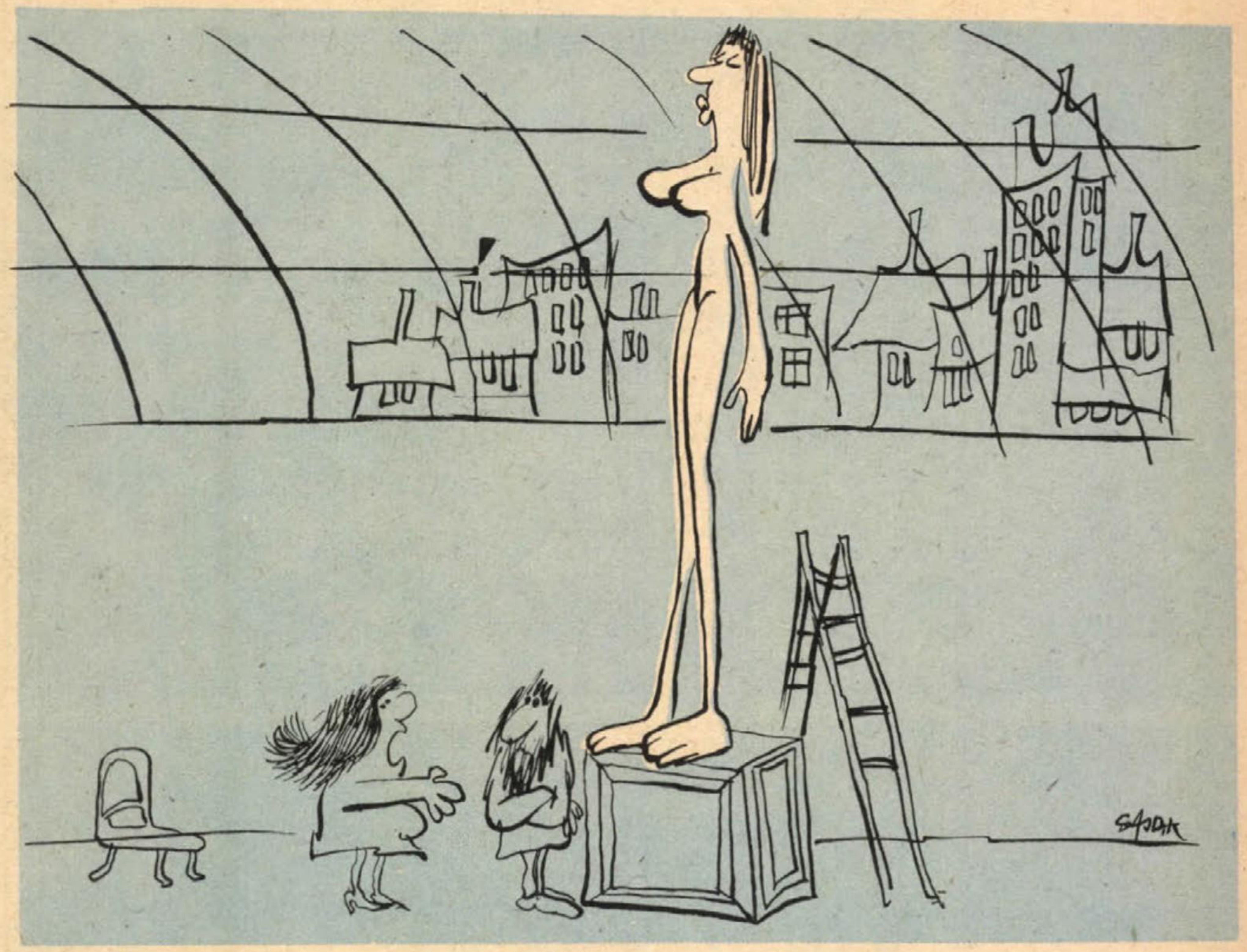

– Miért nem csinálsz kerti törpét, ahhoz negyedannyi anyag kell, és duplán fizetnek érte . . .

DEVIZA

— Nem irigylem az ügyészséget. Csak egyetlen csalási ügyben ötvenkilenc oldalas vádiratot kellett készítenie!

— Arra a telhetetlen autójavító kisiparosra gondol? Én is olvastam az újságban. Kis híján hárommilliót harácsolt össze.

— Ebből félmilliót devizacsalással. Ez a legfelháborítóbb.

— Miért éppen ezen van felháborodva?

— Ez a legsúlyosabb bűntett. Ezzel árt a legtöbbet az országnak, és a becsületesen dolgozó kisiparos-társainak is.

— Egyetértek önnel, kollégám, de engem az egész hárommillió még inkább felháborít.

— Engem nem kevésbé. De egyesek már-már bocsánatos bűnnek tekintik a devizacsalást, a forintkiajánlást. Nagyban és kicsinyben űzik, olvashatta, mit művelt az az autójavító.

— Nem egyedül csinálta. Tizenhárom társával együtt.

— Azt hitte, ő találta fel a spanyolviaszt. Nagy összegeket kölcsönzött forintban külföldieknek, azok meg dollárban és egyéb valutában fizették vissza. És külföldi autóalkatrészeket hoztak neki érte. Megérdemli a büntetést a cinkosaival együtt.

— Az ilyen társaság sohasem gondol arra, hogy ha az egyikük is lebukik, akkor a többiek is lelepleződnek.

— A bíróságon mindegyik a saját bőrét menti, és áztatja a társait. Én különösen azokat büntetném súlyosan, akik külföldiekkel összejátszva követik el a devizabűntetteket.

— Én a belföldieket még inkább elítélem.

— Persze azok is megérdemlik. Hallom, kollégám, a jövő héten ön is Nyugatra készül.

— Szerény turistaút. Bécs. Párizs, száz dollárral a zsebemben.

— Nem sok pénz. Nehogy valami könnyelműséget kövessen el.

— Ne nevettessen! Miből?

— Repülővel utazik?

— Túlhaladná a büdzsémet. Vonattal megyek.

— Elfogad tőlem egy baráti segítséget?

— Nagyon szívesen. Remélem, nem devizát ajánl fel?

— Hová gondol! Rokoni kölcsönt.

— Rokontól sem szabad elfogadnom, de egyetlen fia rokonom sincs Nyugaton.

— Nekem viszont van, több is. Felkeresi őket Bécsben és Párizsban, az én levelemre kifizetnek önnek egyenként száz-száz dollárt. Amikor majd Pestre jönnek, visszafizetem nekik forintban. Kis ügy, a családban marad.

— Ez is szigorúan tilos. Devizacsalás. Az imént épen ön ítélte el a valutavisszaéléseket.

— Most is elítélem.

— Akkor miért akar engem rábeszélni? Én megelégszem a kevés, de törvényes száz dollárommal, nem veszek feketén. Addig nyújtózkodom, amíg a takaróm ér.

— Félreért. Egyetlen fillért sem kell visszafizetnie. Viszont kölcsönadom a kocsimat is, meglátja, mennyivel kényelmesebben utazik.

— Látja, ez derék dolog. A kocsit köszönöm, igénybe veszem, de a rokoni dollár tárgytalan.

— Nem önnek szándékozom adni. A dollárt csak azért venné fel, hogy kint rendbe hozassa a kocsimat. Motorcsere és miegyéb. Különben príma Ford-Taunus.

— És miért nekem szánta ezt a megtisztelő feladatot?

— Engem már ismernek a vámnál. Egyszer Bécsben új motort szereltettem a régi Volkswagenembe . . .

Földes György

TÁBOROZÁS UTÁN

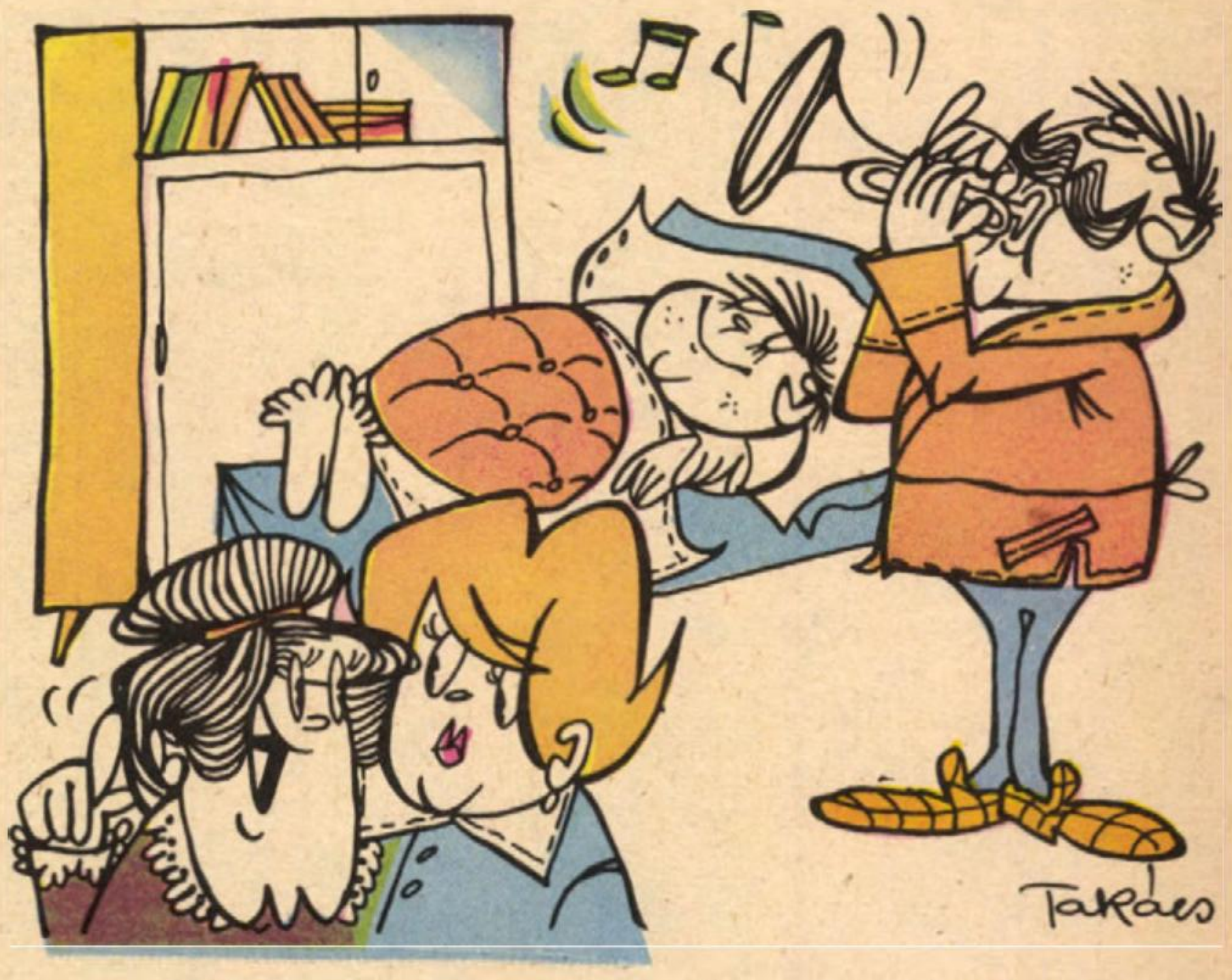

– A kisunokám megszokta, hogy reggelenként trombitaszóra ébred . . .

ZAJÁRTALOM

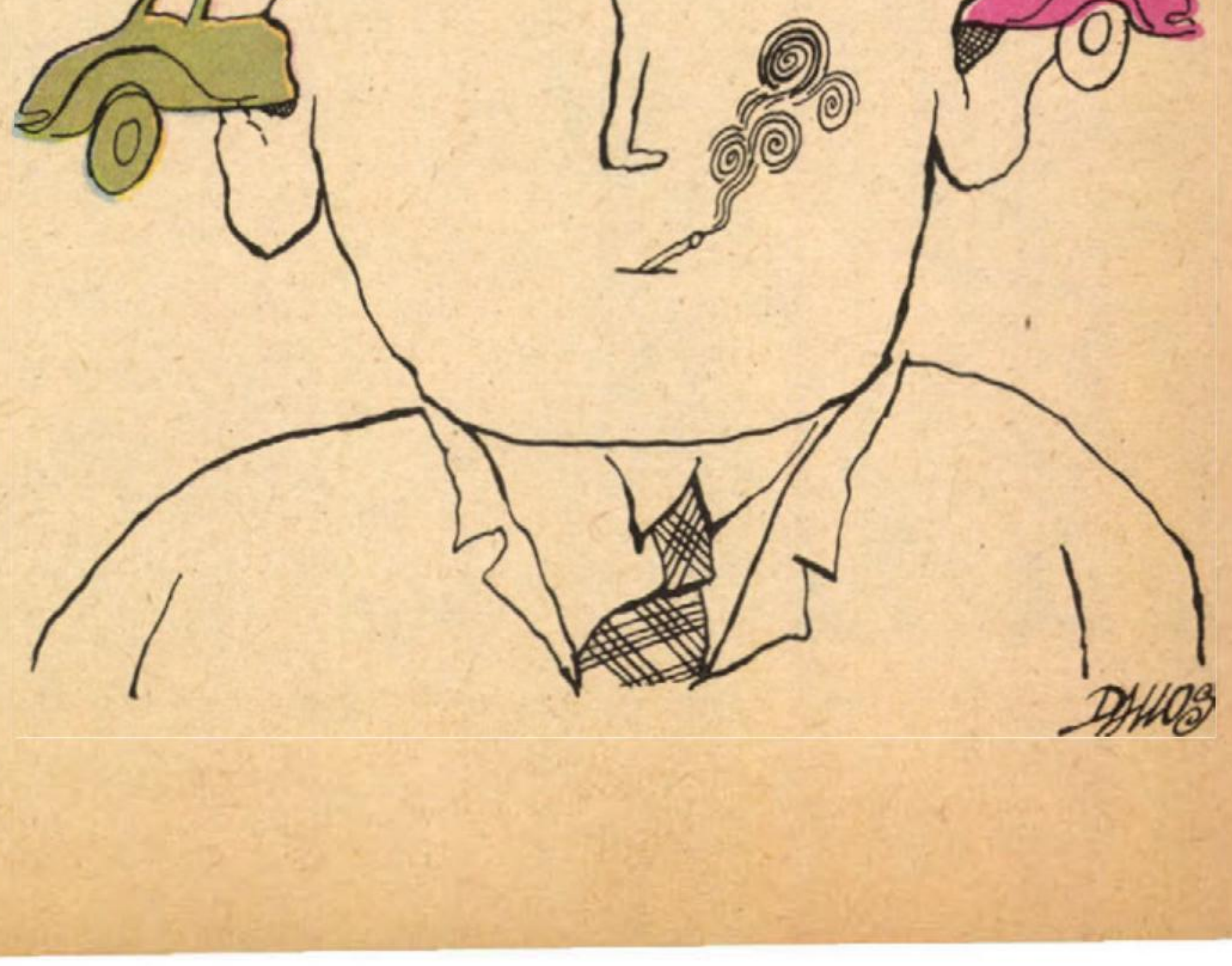

NŐI FUTBALL

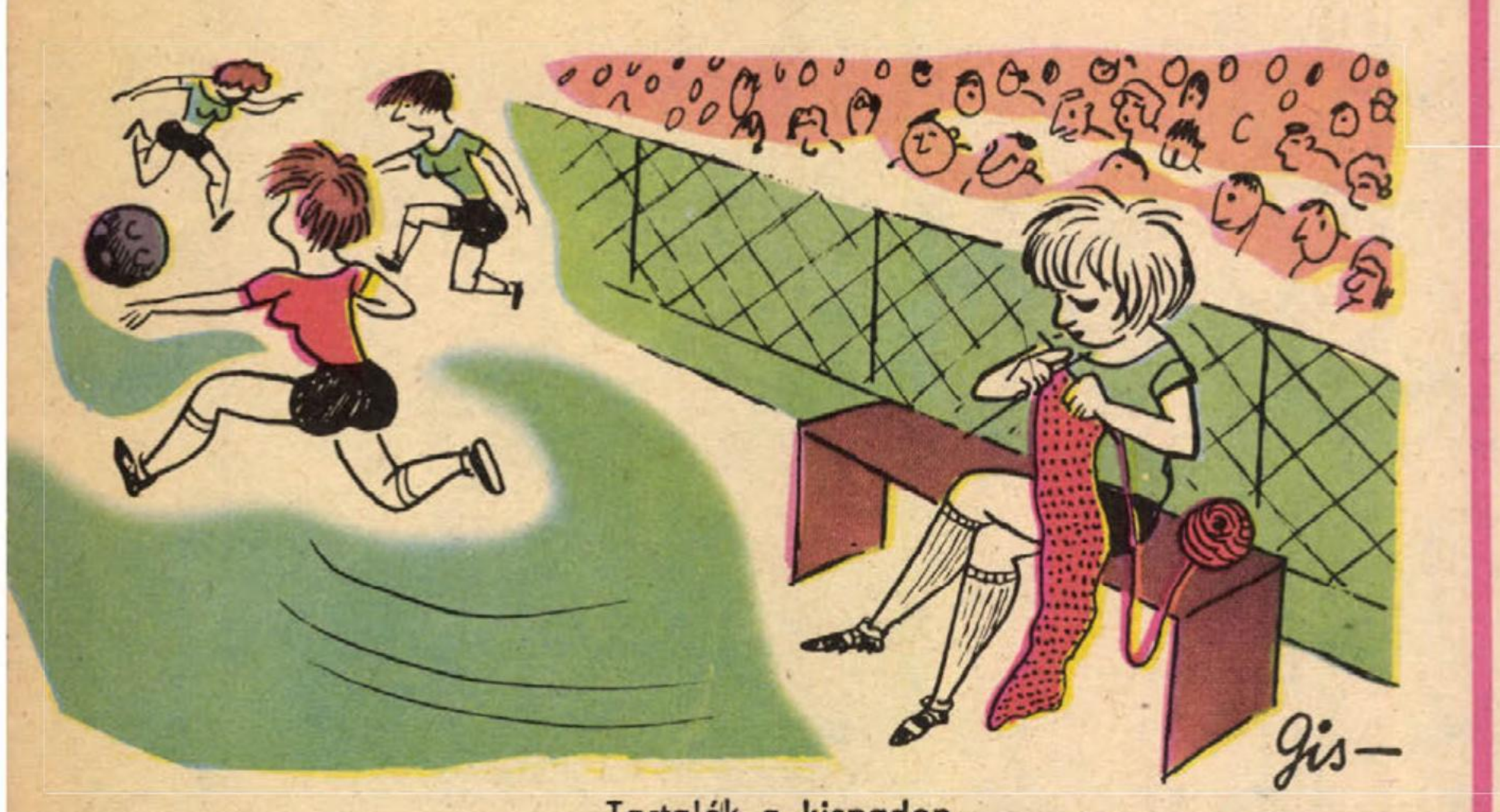

Tartalék a kispadon.

ESIK

Vasvári Anna rajza

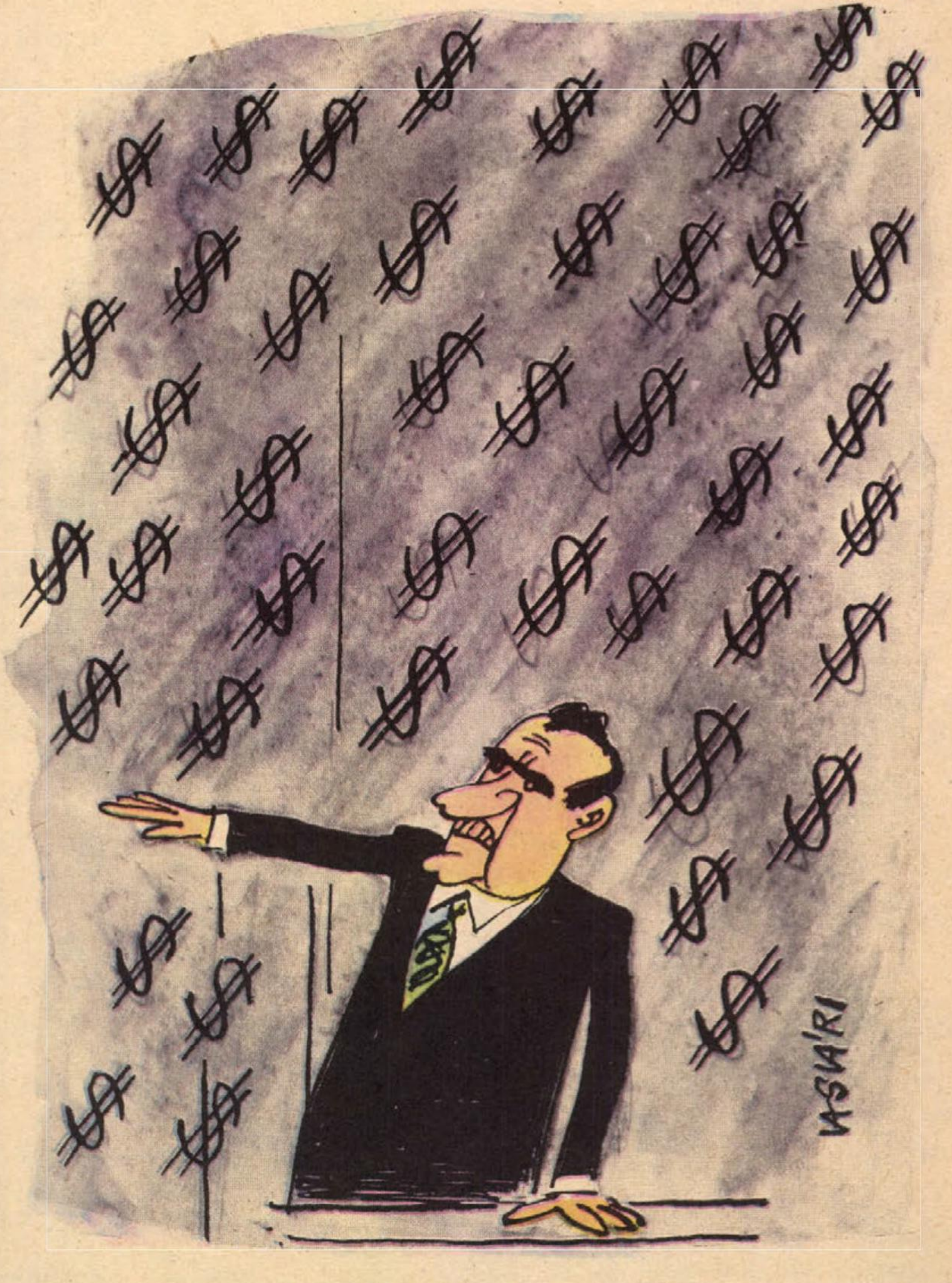

EGY KIS TÖRTÉNELEM

Egyirányú utca. A Trabant balra húzódik előttem. Bevágok mellé a jobb oldali sávra. A lámpa ebben a pillanatban pirosra vált: megtorpan az egész karaván. Csúcsforgalom. Csúcszaj. Csúcsbűz. Tízezer kénköves ördög birkózik pokoli ordítások közepette. Jó lenne léggömbként ellebegni valamerre, ahol tisztább és kékebb. A Trabantos kellemesen integet mellettem. Mond valamit, nem értem, a vállamat vonogatom. Mosolyog, mutatóujjával a homlokát kopogtatja. Ez egyes népeknél a legnagyobb tiszteletadás jele. Kedves pofa ez a Trabantos, bizonyára ismerjük egymást valahonnét. Különben miért mosolyogna és miért kopogtatna? Lekurblizom az ablakot, üvöltök.

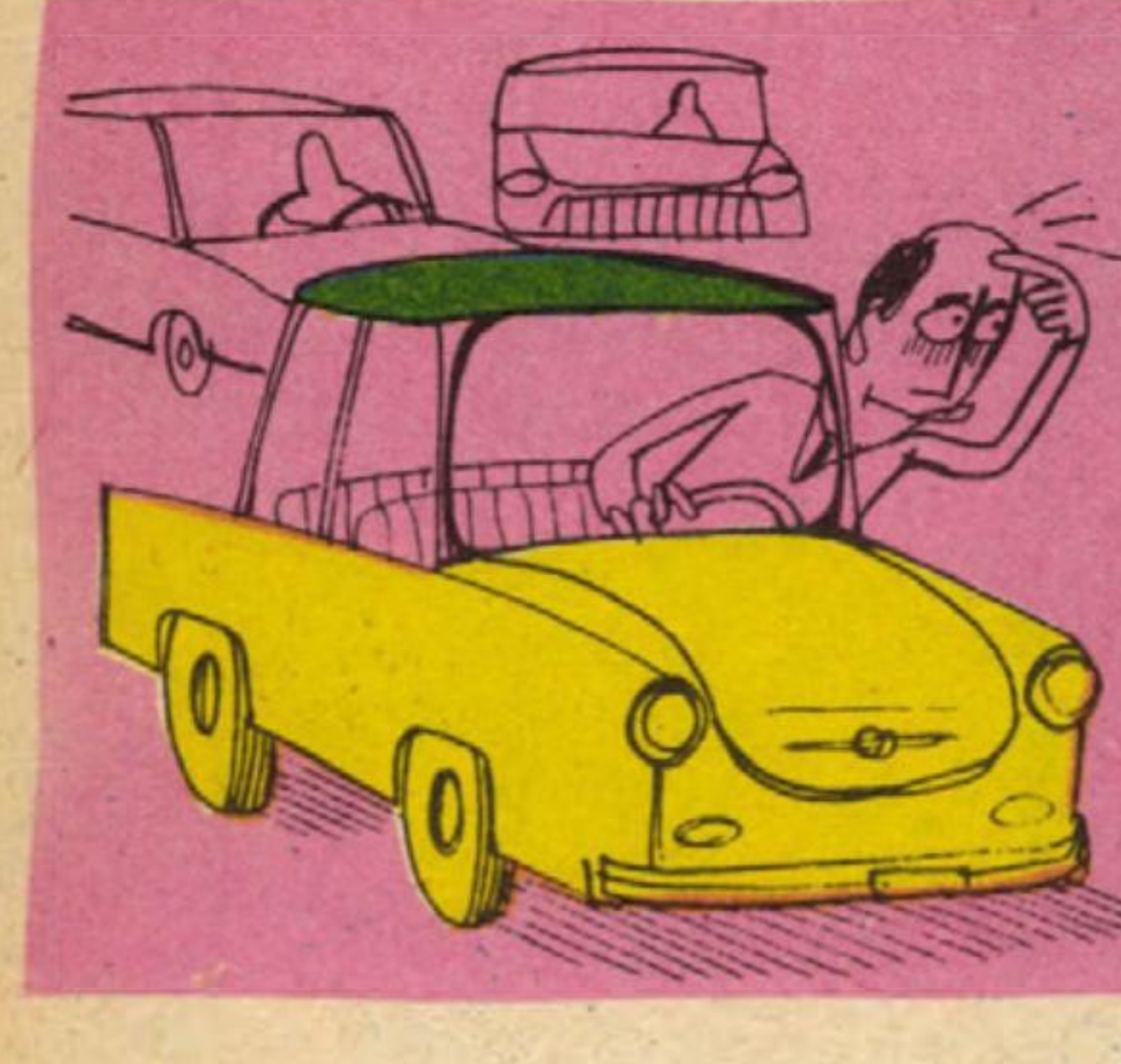

— Nem pólóztunk mi együtt 42-ben Óbudán?

Ő sem érti, de integet megint a négy ujjával. Az ötödiket az orra hegyére illeszti. Ez bizonyos ősi kultúrákban a legőszintébb barátság jele. Nemcsak kedves pofa, hanem mókás is. Feltétlenül ismerjük egymást valahonnét. Rá kell jönnöm. Sorolom magamban az óbudai csapatot. Kapustól a balszélsőig.

Kadlicska Janit rögtön érettségi után lecsukták házasságszédelgésért, most sekrestyés Bogotában. Hörömpő Géza nőgyógyásznak készült, ma pingvin-specialista a Mirnij-állomáson. Skultéty Jenci segédoktató volt a leventéknél, a légiótól 58-ban szerelték le, azóta pucerája van Adelaide-ben. Zsugovics Csongor mutatványos volt a Kolosi téren, aztán egy gyorstalpaló tanfolyamon cipőfelsőrész-készítő lett, ma elletőkanász Nyékapátfalván. Cugéber Lojzi akkoriban őrsvezető volt a farkaskölyköknél, most orgonahangoló az Új Fisz KTSZ-ben. Kilincs Zolit az érettségin elvágták algebrából, aztán fezőr lett melaszkolbászban, most a Manitu atomtengeralattjáró navigátora. Az velem együtt hét, tehát semmiképpen sem pólozhattam együtt a Trabantossal Óbudán.

Új ötletem támadt, kikönyökölök az ablakon.

— Héj — üvöltök a Trabantosra —, nem hordtunk mi együtt maltert 52-ben a fogaskerekűnél?

Ezt sem hallja, mert villamos nyavalyog át a felüljárón. De két hüvelykujját a két fülére illeszti, a többi nyolc ujjából szárnyat csinál, úgy integet. Ez több helyütt a röpke fantázia jele. Arra buzdít, hogy töprengjek csak tovább. Nemcsak kedves és mókás pofa ez a Trabantos, hanem művelt és ötletes is. Feltétlenül ismer valahonnét. Különben miért mosolyogna és miért integetne? Most már kitalálom, ha a fene fenét eszik is. Sorolom magamban, ki mindenkivel hordtam együtt maltert 52-ben a fogaskerekűnél.

Ciha Ervin dr. nem sokkal utóbb válóperes ügyvéd lett, ma pedig pornórikkancs Koppenhágában. Nyigoscsik Franci már akkor szépen szájharmonikázott, most egyetemi magántanár az olvadóbetéttanszakon. Allesz Zsiga nagyra törő lélek volt, ő sem maradt meg a malternál, már régóta tekebábokat állít a mátrabeléndeki Ramsperger Matild sportkör bitumenpályáján. Palaba Emil sikerrel vett részt egy vízgazdálkodási kurzuson, ettől tűzoltótiszt lett és most már tíz esztendeje a Torontói Filharmonikusok koncertmestere. Trenderli fater is művészi pályára lépett, ma ő a La Valetta-i bolhacirkusz főintendánsa. Az velem együtt hat, tehát semmiképpen sem hordhattam maltert a Trabantossal 52-ben a fogaskerekűnél.

Hát akkor?

Átnézek balra. Most már ő is lekurblizta az ablakot, felém hajol, mosolyog és hívogatólag integet. Régóta nem láttam kedvesebb pofát ennél a Trabantosnál. Odahajolok, a villamos már átnyivákolt a felüljárón, hallom minden szavát.

— Ide hallgass — kiáltja vidáman balról. — Tudod, mit mondott Lincoln Ábrahám?

Kíváncsian hajolok ki az ablakon, közvetlen közelről meredek nyílt, derűs, barátságos arcába. No, no... mindjárt kiderül...

— Mit mondott?

— Azt mondta, hogy csak a hülye előz jobbról.

A lámpa ebben a pillanatban zöldre vált. Körös-körül újra ordítozni kezdenek az ördögök.

— Dögölj meg! — üvöltök vissza. A Trabantos a vállát vonogatja, nem érti. Három középső ujjával az állát kapirgálja és gúnyosan vigyorog felém.

Rég láttam rondább pofát ennél a Trabantosnál.

Peterdi Pál

A SZÁGULDÁS MEGSZÁLLOTTJA

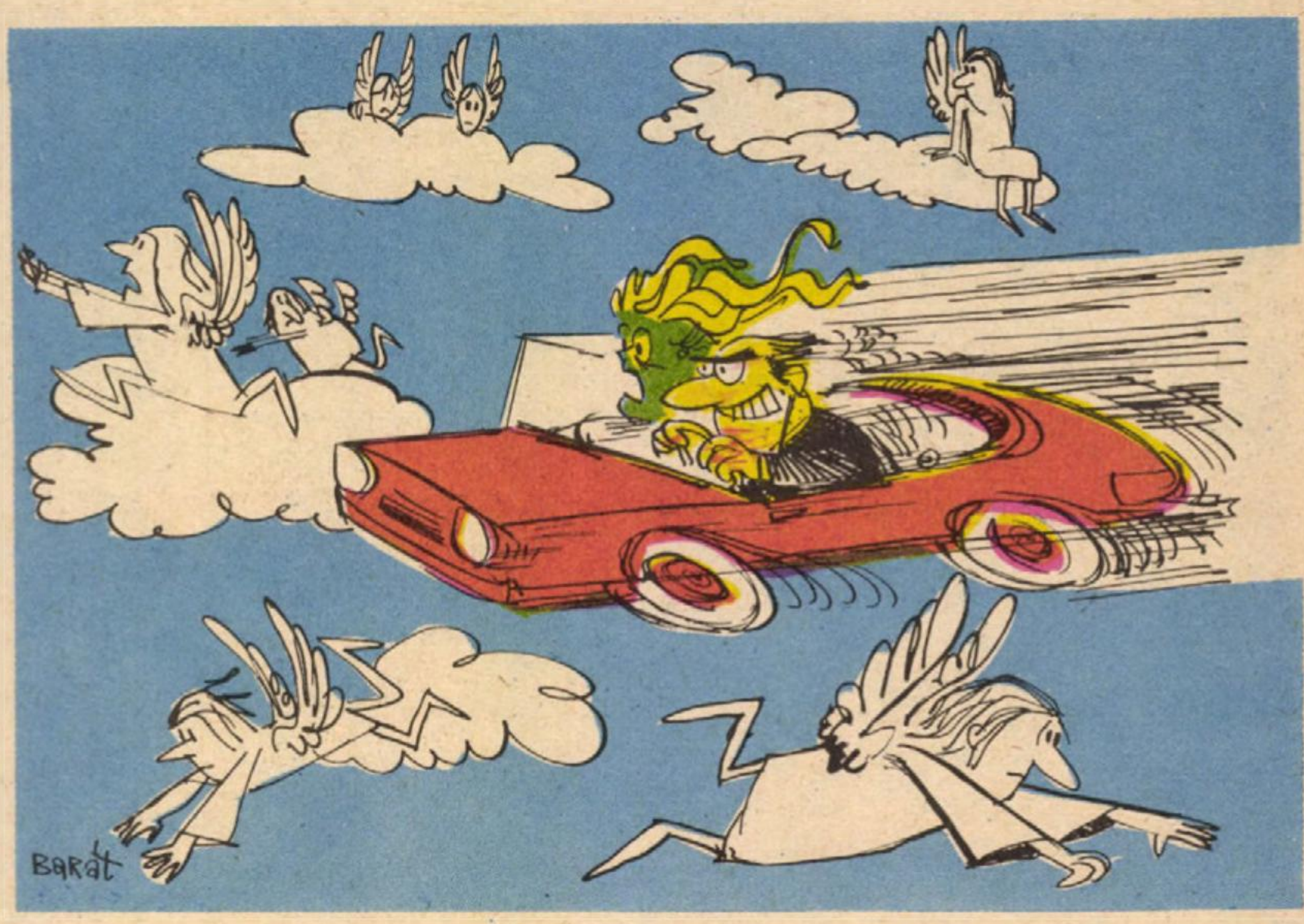

– Fékezz! Már a másvilágon vagyunk!

A SZINKRON TETEJE

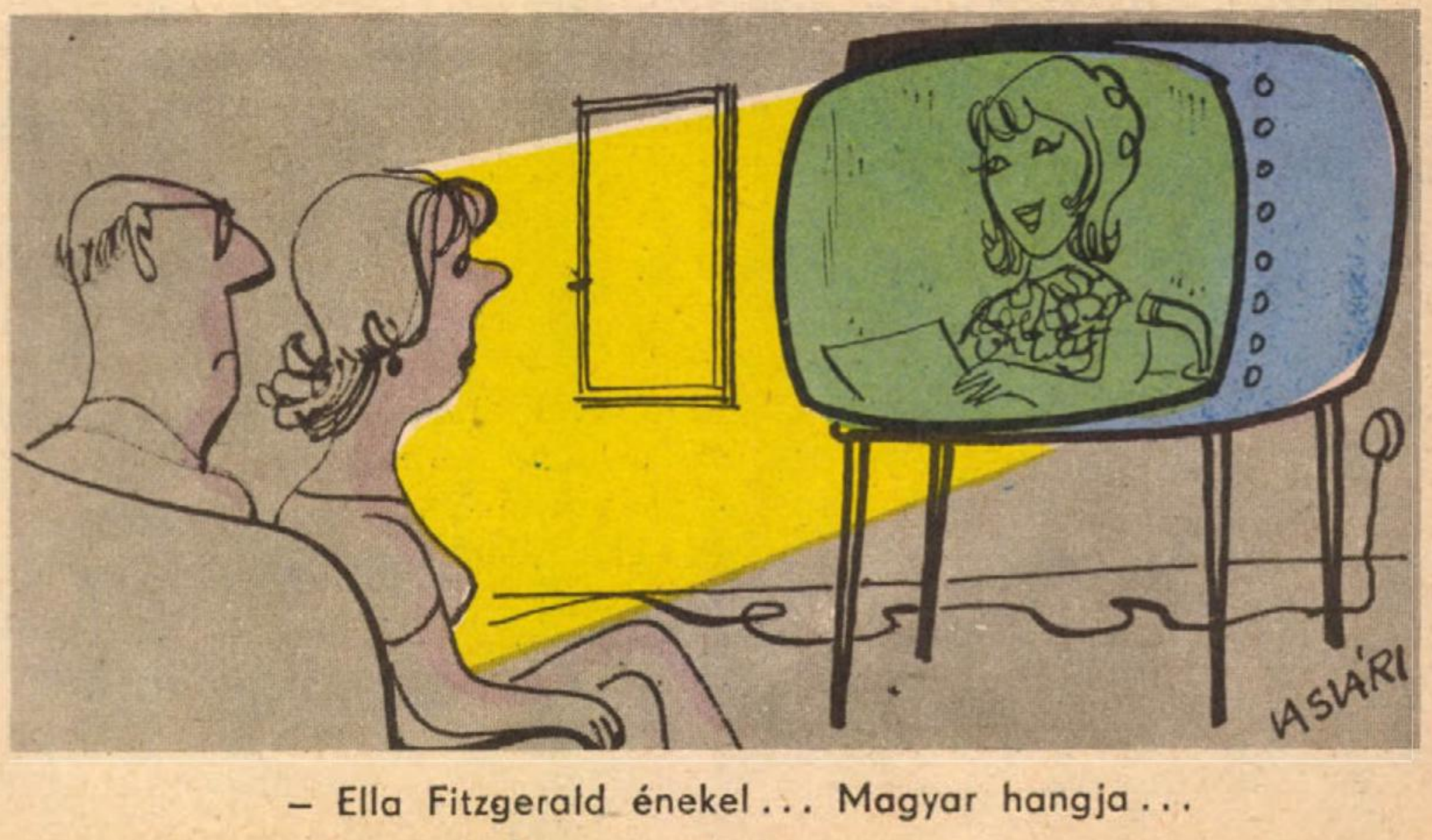

– Ella Fitzgerald énekel... Magyar hangja...

MELYIK HÁBORÚ?

Azt olvasom a Hétfői Hírekben, hogy film készül „Szántó Kovács Jánosról, a két háború közötti agrármozgalmak egyik vezetőjéről". Az agrármozgalom stimmel, még a vezető is, éppen csak a dátum nem. Szántó Kovács ugyanis 1908-ban halt meg, tevékenysége a múlt század végére és a századfordulóra esik.

Bár, ha belegondolunk, lehet, hogy a Hétfőinek van igaza, s nem azoknak, akik a két háború közti időszak alatt csak az 1918-tól 1939-ig eltelt éveket értik. Hiszen történelmünk folyamán mindig is két háború között voltunk.

(r)

A FŐNÖK MAGÁNYOSSÁGA

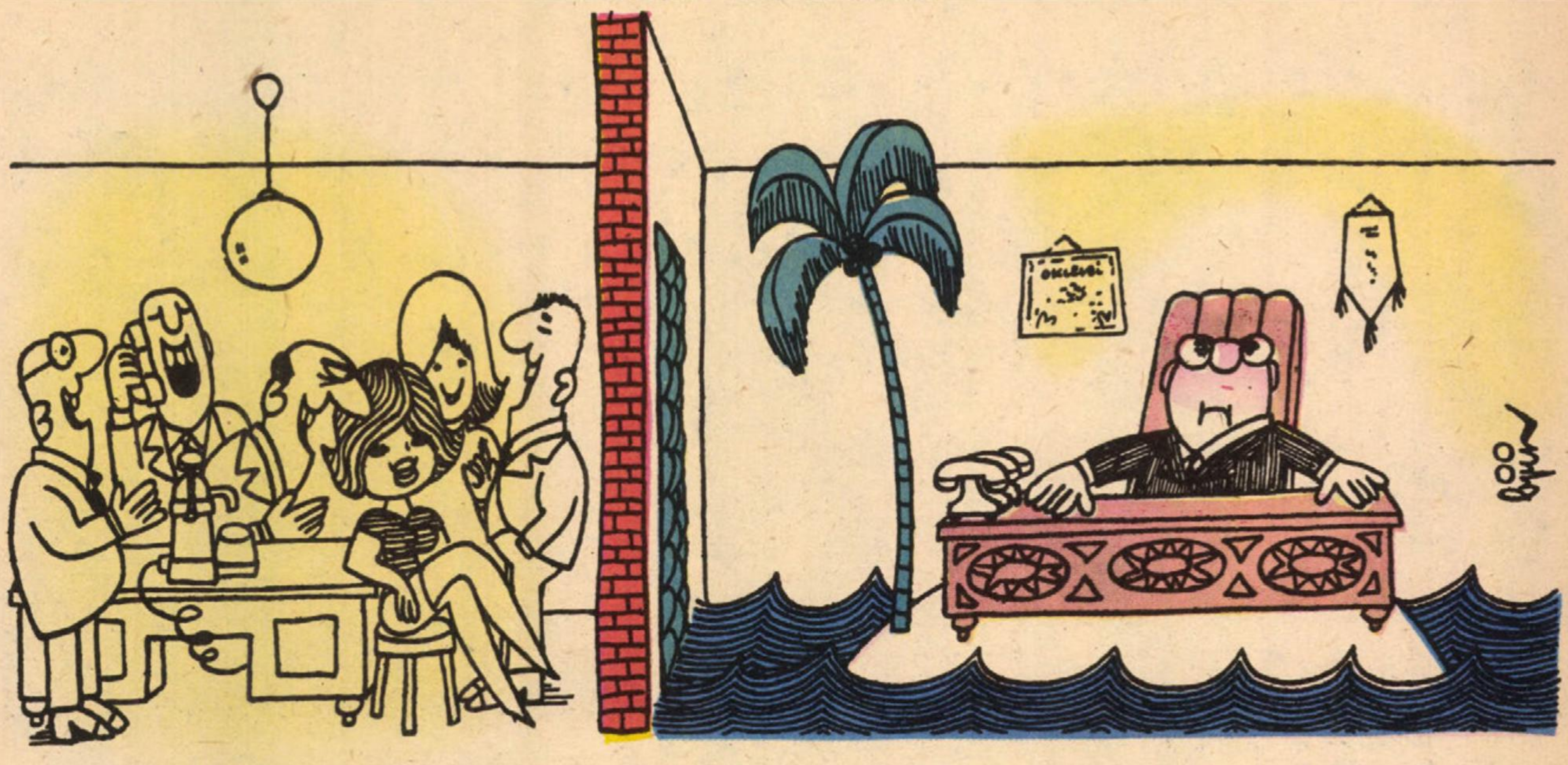

A TETTES NEM ISMERETLEN

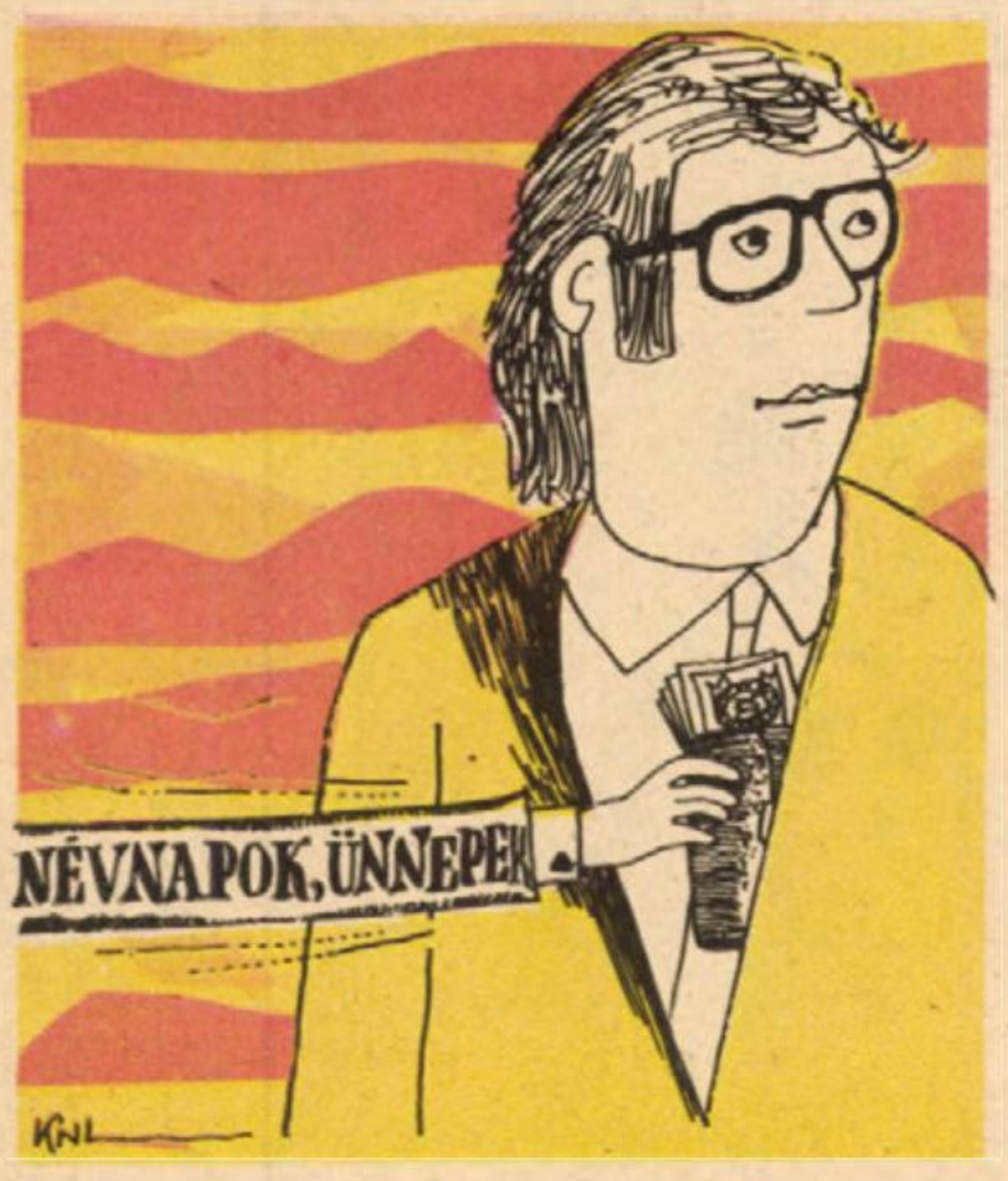

EGY NÉPSZERÜTLEN SZEREP

Müncheni jelentés szerint az egyik helyi újságban hirdetés jelent meg, amely szerint 40–50 év körüli színészt keresnek egy tévéjáték számára. Előny, ha az illetőnek kék szeme és kis bajusza van.

Tizenkét szinész jelentkezett, de amikor megtudták, hogy milyen szerepről van szó, undorral visszautasitották. A tizenkettedik, egy Bill Frick nevű színész viszont elvállalta, tekintettel arra, hogy egy éjszakai lokálban éppen a szóban forgó történelmi személyiséget figurázza ki.

Hogy kiről van szó? Egy német államférfiúról, aki mint hadvezér a rugalmas visszavonulás taktikáját találta fel, majd a Reichstag bunkerjában kötött boldog házasságot.

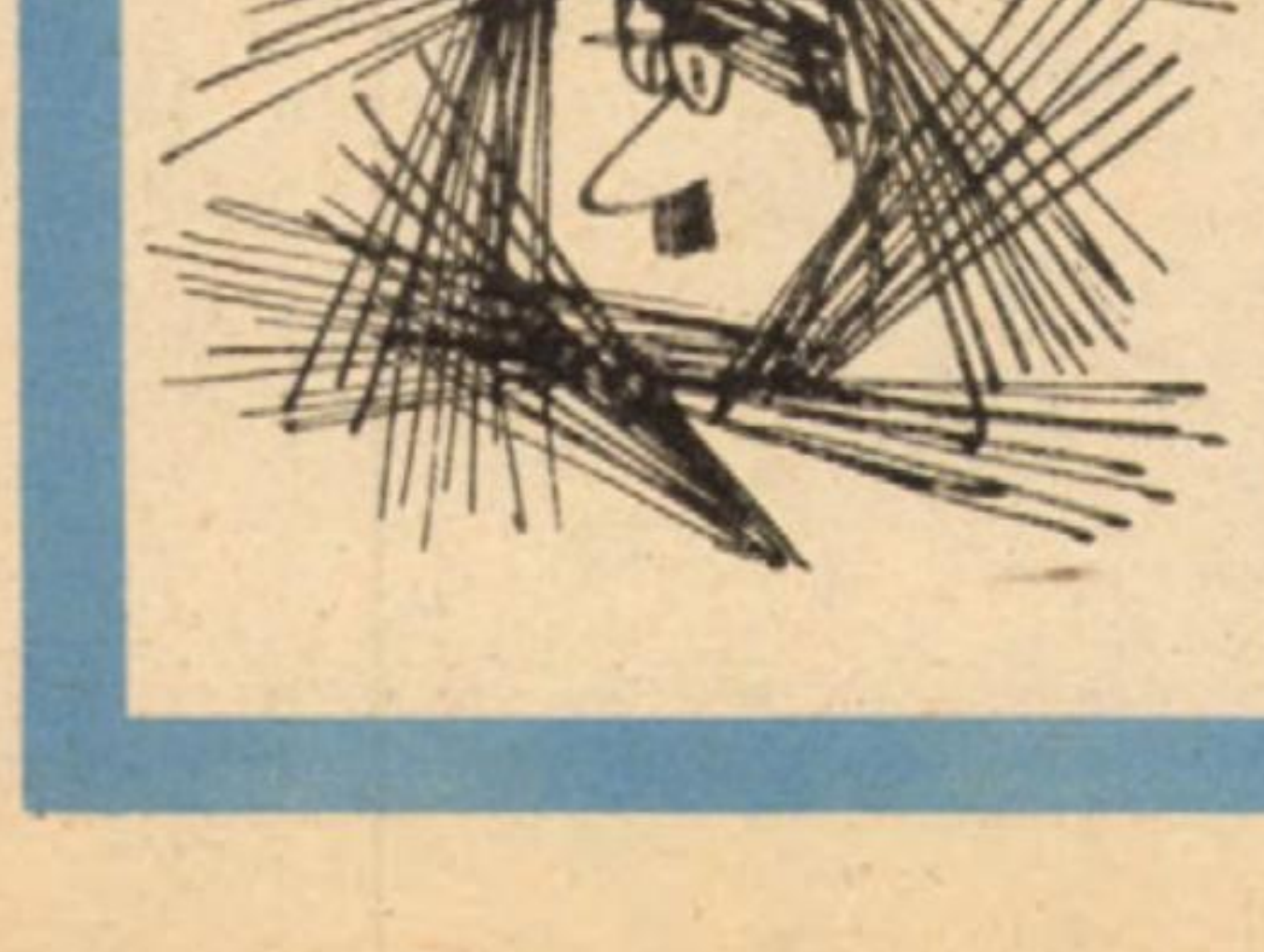

KEZDŐBETŰK

Történt egyszer a távoli jövőben, hogy az Írószövetség Költői Szakosztálya azzal a kéréssel fordult a sajtóhoz, hogy a jövőben a fiatalkorú költők nevét ne írják ki a lapokban a verseik alá, hanem csupán a kezdőbetűket tüntessék fel, mint a fiatalkorú bűnözőknél.

A Költői Szakosztály a kérést meg is indokolta: a fiatalkorú költők egy-egy meggondolatlan versükért ne szenvedjenek egész életükön keresztül. Az alá nem írt verseket később megtagadhatják, és családjuknak sem kell szégyenkezniök miattuk.

A sajtó természetesen ezt a kérést is teljesítette, s ez időtől kezdve a nyájas olvasók, ha a lapokban kezdőbetűket láttak, tudták, hogy törvényszéki tudósítás vagy poézis következik fiatalkorúakról, illetve fiatalkorúaktól. Ez ellen csupán a serdülőkorú költők tiltakoztak, ők csacskaságaikat még a Kék Fényben is vállalták volna, de hiába, verseik csak kezdőbetűkkel jelenhettek meg, s ha egyikük-másikuk el is jutott a Kék Fényig, csak háttal mutatta őket a kamera.

Később kiderült, hogy a költők mindig fiatalkorúak maradnak, ezért az 58 éves kamaszok összegyűjtött verseit is csak kezdőbetűkkel adták ki a könyvkiadók, sőt, amikor L. Sz. Visszapillantás című kötete megjelent, a borító fényképén a 75 éves siheder, Lágymányosi Szilárd barázdált homloka alatt fekete sáv fedte csillogó szemét, jelezvén, hogy verseit örökifjan követte el.

Ekkor a Drámaírói Szakosztály is védelmet kért a fiatalkorú drámaírók részére. A sajtó már a drámaírók nevét is csak a kezdőbetűkkel tüntette fel, és a színlapokon is csak a kezdőbetűk, P. E. sejtették, hogy a Kákabél című dráma szerzője az ifjan is halhatatlan Pint Edgár. Amikor a darabot Szita Károly kritikus a Déli Harsonában lehúzta, a lehúzás csak Sz. K. szignóval jelenhetett meg, mert időközben a Kritikusi Szakosztály azt kérte, hogy a 85 éves Sz. K. ifjonti meggondolatlanságaiért ne büntessék vezető állásban levő gyermekeit és drámaíró unokáját, Sz. F.-et, kinek Életem regénye című önéletrajzi regényét a Regényírói Szakosztály csecsemőkori ballépésként javasolta a világirodalomba.

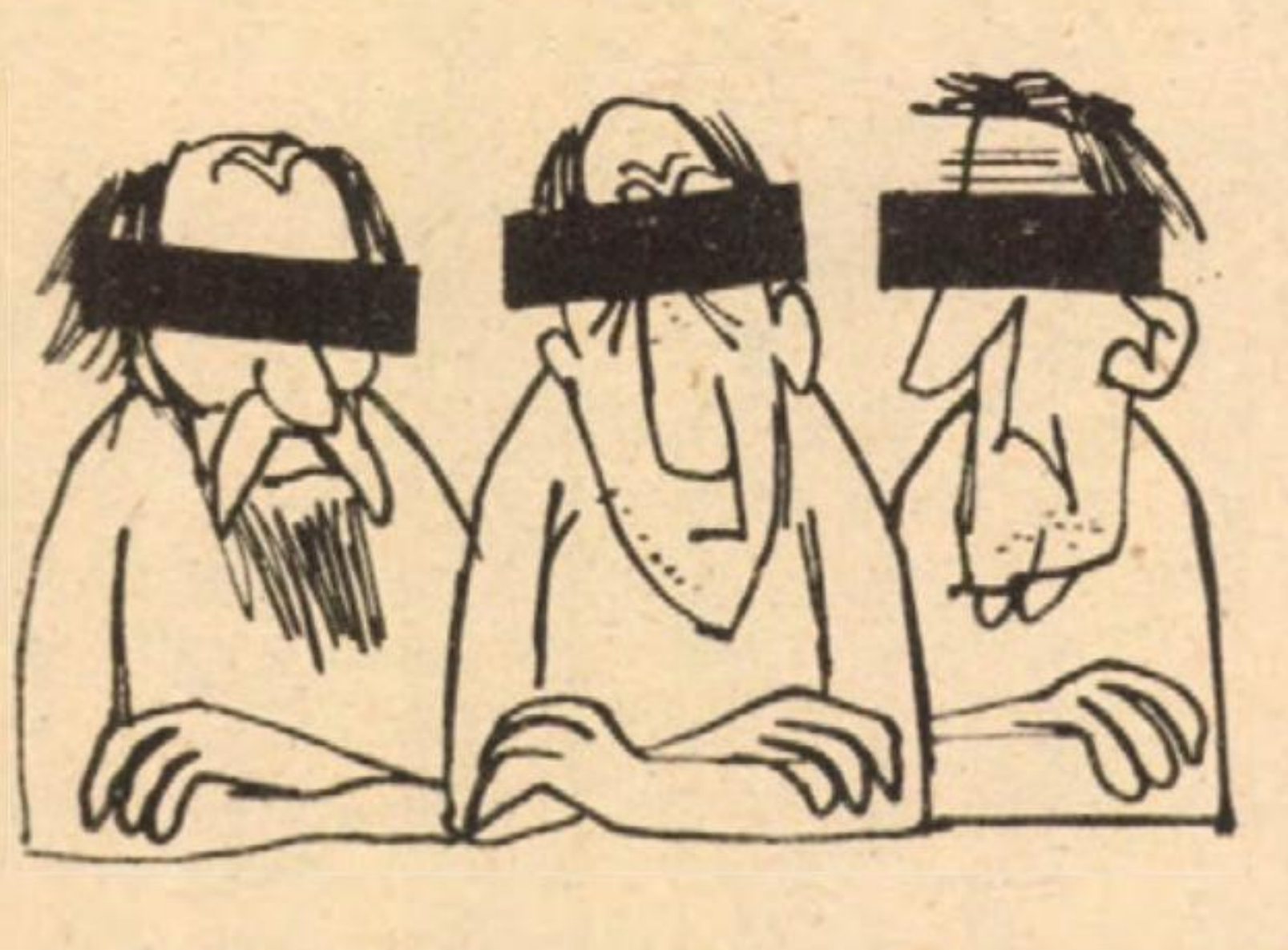

Ebben az időben a kezdőbetűk már irodalmi rangot jelentettek, de a humoristák, akiket senki nem vett a védelmébe, csak teljes néváláírással jelenhettek meg. Érthető volt tehát az irodalmi közvélemény megdöbbenése, amikor egyik napon Szerény Jenő fiatalkorú humoristának is csak Sz. J. kezdőbetűit olvashatták a lapokban.

De aztán megnyugodtak a kedélyek, mert kiderült, hogy Szerény Jenőt nem mint humoristát fémjelezték kezdőbetűivel, hanem csupán mint fiatalkorú érdemelte ki a megkülönböztetést, ugyanis egyik este, sötétedés után, a Vérmezőn, tisztességtelen ajánlatot tett egy öregedő költőnőnek.

Miklósi Ottó

ŐSZI VENDÉG

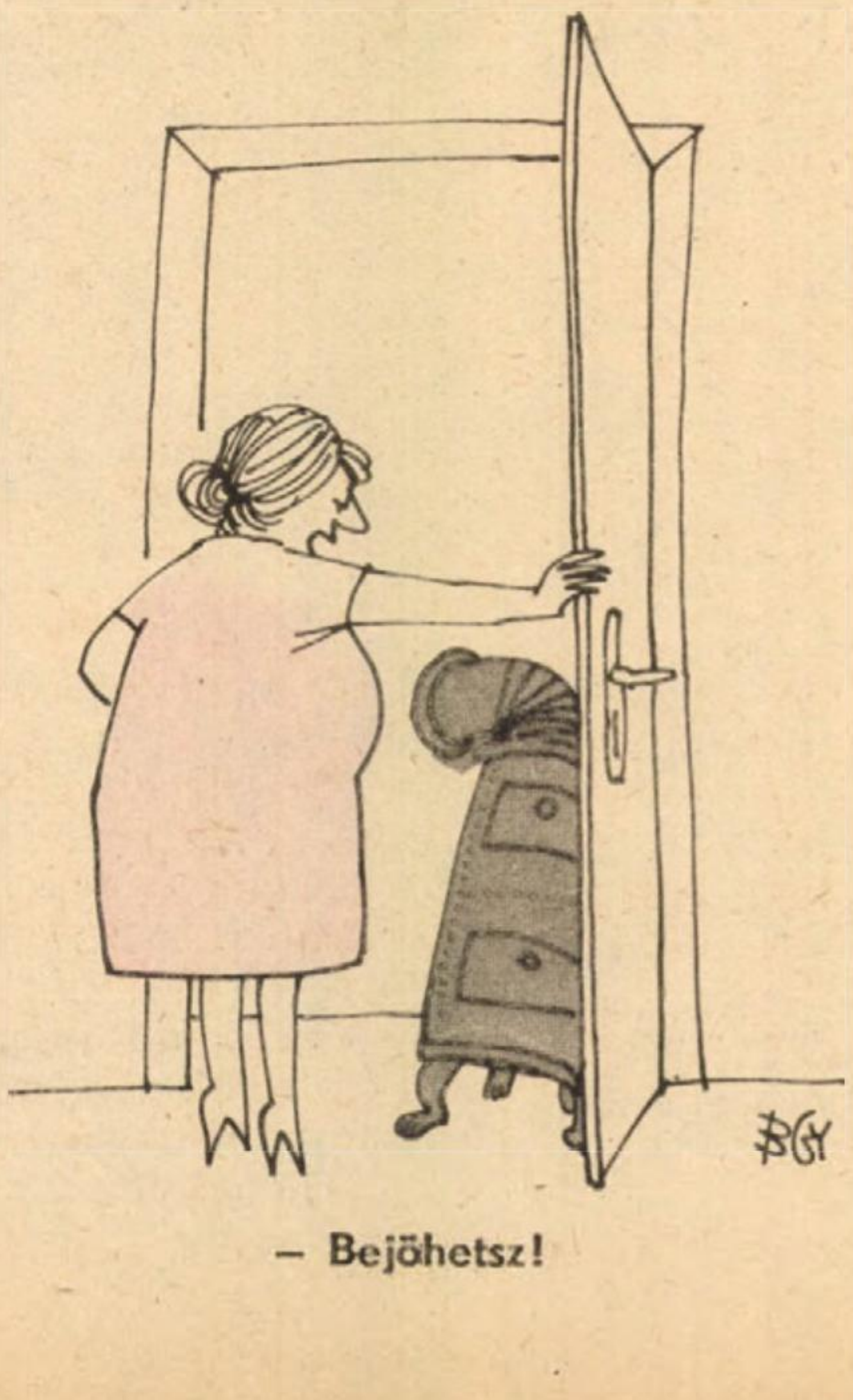

– Bejöhetsz!

REPREZENTATÍV AJÁNDÉK

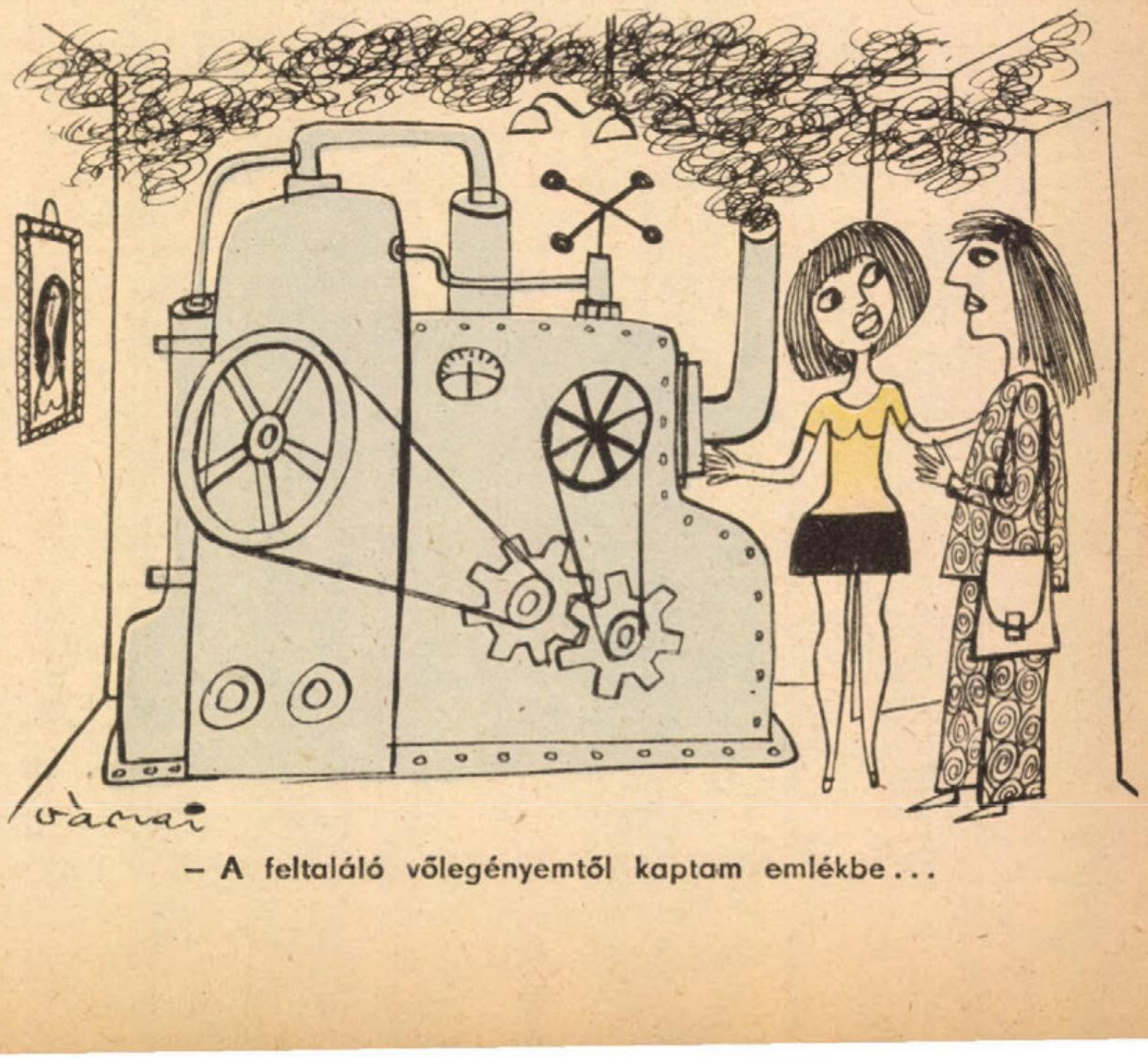

– A feltaláló vőlegényemtől kaptam emlékbe...

EPILÓGUS

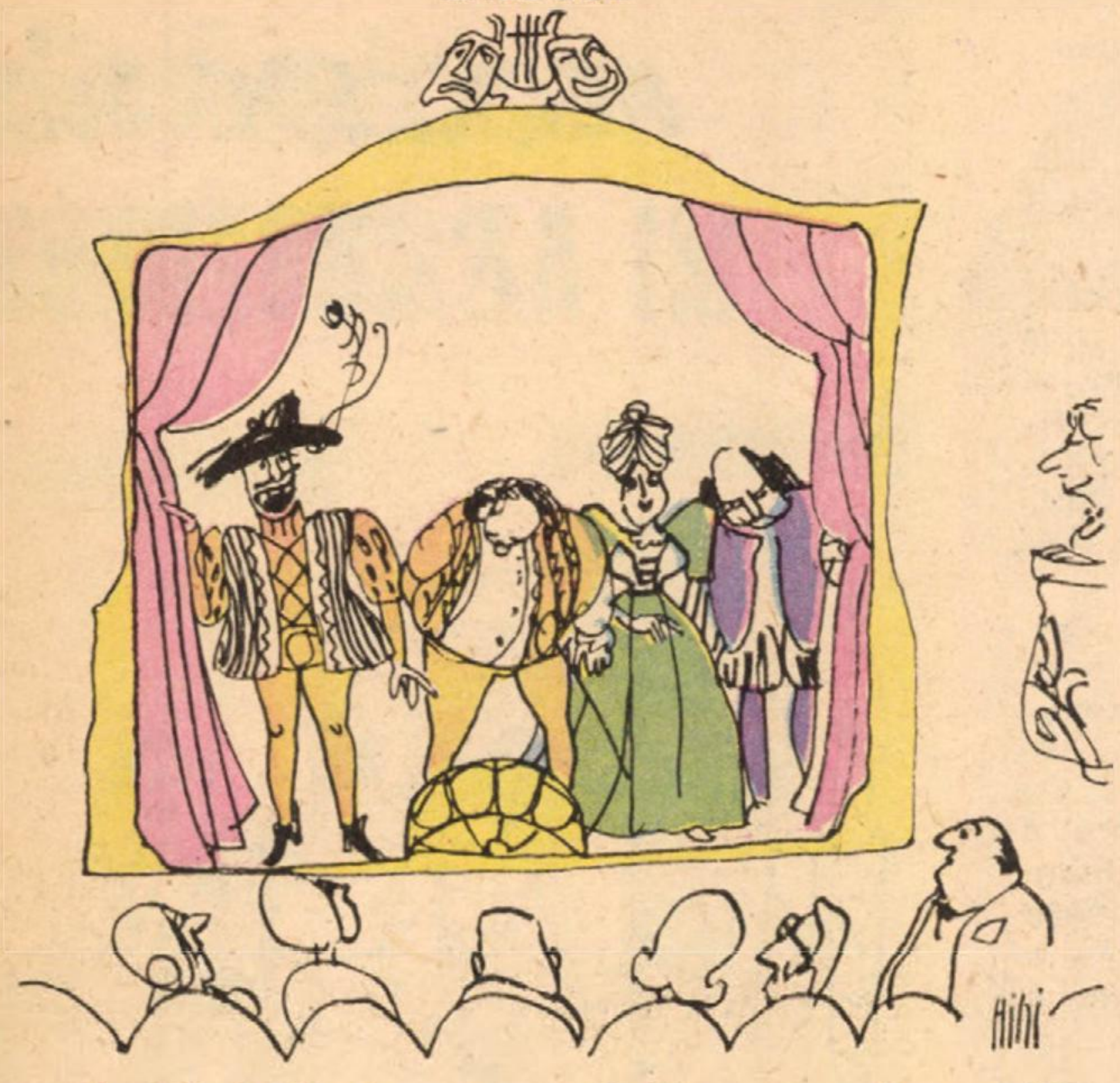

– És köszönjük, hogy nem várták meg, amíg a színdarabot a tévé is bemutatja...

KÍNOS ESET

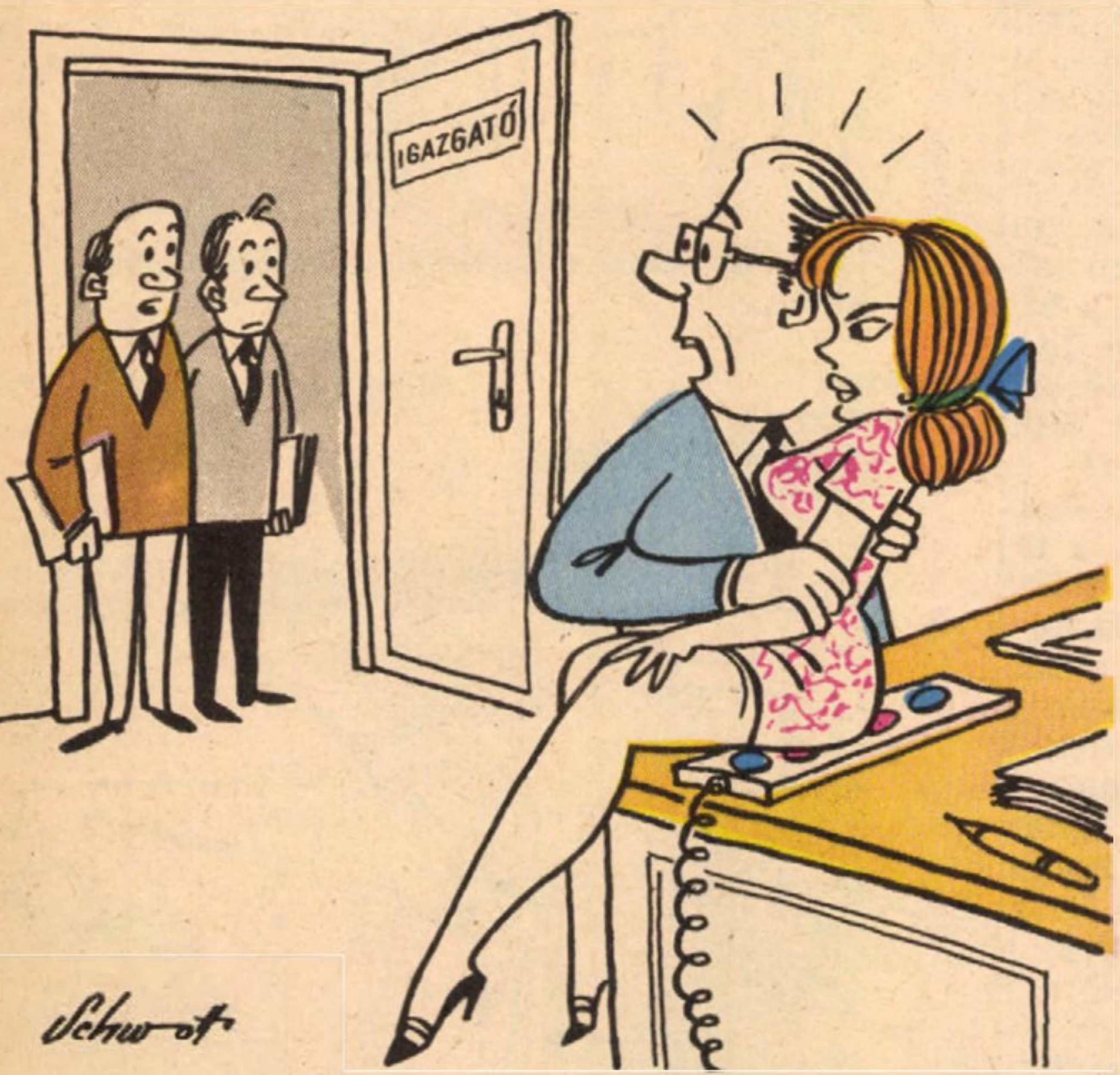

– Csöngetni tetszett, igazgató kartárs?..

LÁRMÁS MUNKAHELY

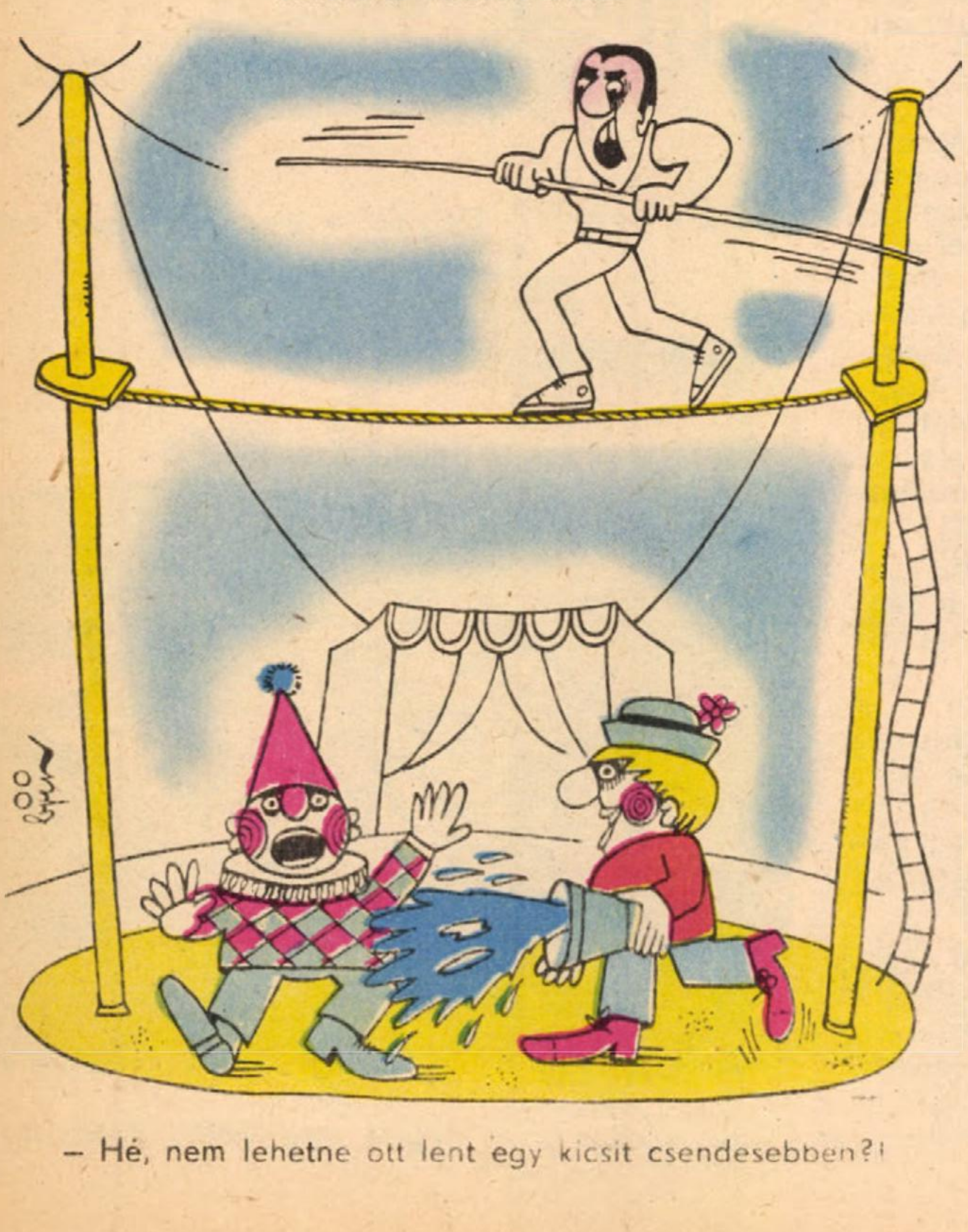

– Hé, nem lehetne ott lent egy kicsit csendesebben?!

AZ ELSŐ TANÍTÁSI NAPON

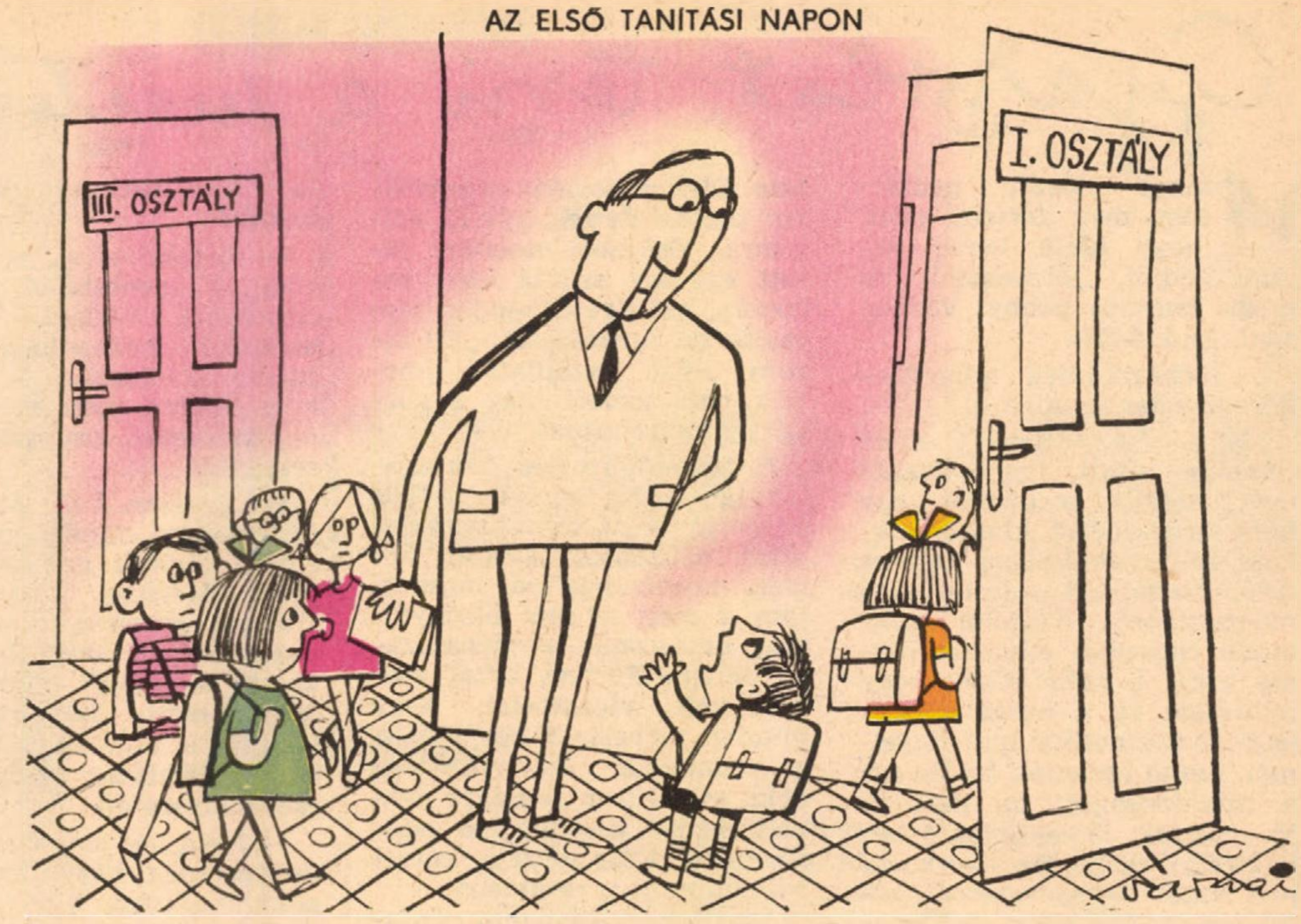

– Ne féljen semmit, tanító bácsi, ha megtalálja a helyes hangnemet, velem ki lehet jönni...!

POLJAK:

Látszatházasság

— Csak nézem magát, micsoda élete lehet a felesége mellett!

— De hát maga is nős! Most mutatta be a feleségét...

— Én? Megőrült? Nem gondolja, hogy feleségül venném. Az enyém látszatházasság.

— Pedig rokonszenvesnek tűnik a neje.

— Szép nő, de a házasság, az fiktív.

— És a lakodalom, az igazi volt?

— Igazi.

— És csókolóztak?

— Persze hogy csókolóztunk. Vigyáznunk kellett, nehogy észrevegyék, hogy ez csak egy látszatházasság. Tulajdonképpen jó ember a feleségem, csak a járása...

— A járása?

— Igen, a járása olyan, mintha állandóan lépést akarna velem tartani.

— Ne haragudjon, de mit érdekli magát a járása, ha a házassága fiktív? Csak nem járnak együtt?

— Dehogynem. Moziba, színházba, rokonokhoz, barátokhoz... Nehogy valaki rájöjjön...

— Szóval maga felmegy hozzá, aztán együtt elmennek.

— Hogyhogy felmegyek hozzá? Vele lakom!

— Egy lakásban?! De hát ez nagyon kényelmetlen lehet.

— Kényelmetlen. Közel a férje... Magunk között szólva, a férje nem is keres sokat...

— Ki a férje?

— Mi az, hogy ki a férje? Hát én!

— Fura, az az ember érzése, hogy nem is látszatférj maga.

— Én?! Azt hiszi, megőrültem, hogy igazi férje legyek? Két gyereke van!

— Ja, értem! Az más. És, hogy hívják magát a gyerekek?

— Papának.

— Szóval már megszokták?

— Megszoktak. Tizenkettedik éve vannak velem.

— Bocsásson meg, de ki az apjuk?

— Én. A gyerekek is azt hiszik.

— De valójában?

— Valójában is én vagyok az apjuk.

— Semmit nem értek.

És a házasság előtt volt gyereke a feleségének?

— Volt. Egy.

— Ahá! És kitől?

— Hogyhogy kitől? Tőlem! Mondtam már magának: együtt élünk, hazaadom a fizetésemet, mos rám, főz — mindent úgy csinál, hogy senki ne vegyen észre semmit.

— Marhaság! Együtt élnek, közösek a gyerekeik, hazaadja a fizetését, mindent úgy csinál, mint én, de azt mondja: látszatházasság. Mi a fenének van erre szüksége?

— A függetlenségemért! Mert ha a házasság fiktív, akkor a férj csinálhat, amit akar. A maga házassága igazi, ezért a függetlensége fiktív. Az én házasságom fiktív, a szabadságom viszont igazi.

— De a látszatházasság törvénytelen. Megbüntethetik érte!

— Nem tudhatja meg senki!

— De ha megtudnák?

— Remélem, magunk között marad ez a beszélgetés.

— Természetesen. De nem fél, hogy a felesége valakinek elmondja?...

— Nem mondhatja el! Nem is tud róla! Még nem is sejti.

— Aha...

— Maga most hová megy?

— Haza.

— Én pedig ahová akarok!

— És hová megy?

— Hová mennék? Természetesen haza.

Oroszból fordította:
Barabás Péter

Gyakorlat teszi a mestert

Amikor először pedzettem meg férjem előtt, hogy ideje lenne valami üdítő, lélekemelő és mégis hasznos hobbyt választani, eltűnődött.

— Méhészkedjek talán? — kérdezte tanácstalanul.

Kaptam az ötleten, mert eszembe jutott, hogy tizenöt évvel ezelőtt megjelent egy nagy érdeklődést kiváltó cikkem az anyabölcsőben termelődő, csodálatos tulajdonságú méhpempőről. Külföldi szaklapok cikkeiből ollóztam össze azzal a szándékkal, hogy felhívjam rá a hazai élelmiszer- és kozmetikai ipar figyelmét, hátha levonják belőle azt a tulajdonságot: ha másnak jó, nekünk is hasznos lehet a királyi zselé. Ha a francia nők ezzel a csodaszerrel kenekednek, ha egyes szakemberek szerint kitűnő idegnyugtató, nosza: buzduljanak fel méhészeink is, fölözzék le a méhecskék hasznát még jobban a mi javunkra.

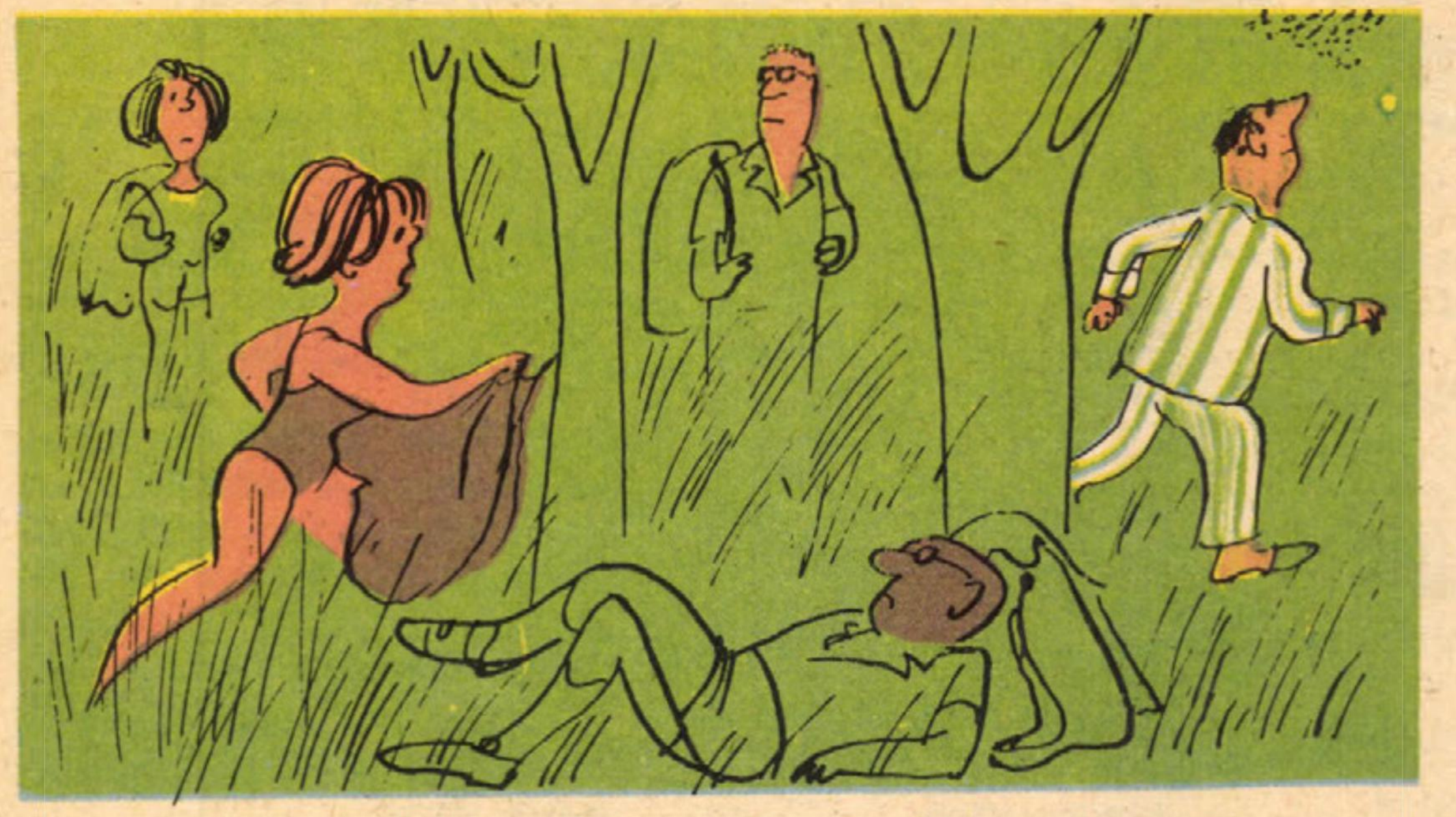

Az emberi természet sajátja, hogy elégedetlen. Különösen mi nők. Ez a tulajdonságunk főként akkor lép előtérbe, amikor saját bőrünkön tapasztaljuk, hogy az idő múlékony, konzerválásra, illetve megújulásra van szükségünk. Megelégedéssel vettem tudomásul, amikor a piacon először megjelent a magyar pempős krém, az Opera Royal. De ezzel nem értem be. Elhatároztam, hogy saját pempőtermelést valósítok meg. Pontosabban: férjem érdeklődését ráterelem e hasznos tevékenységre.

Kicsi mézet, sok-sok pempőt! Ez volt a jelszavam.

Miután meggyőzött arról, hogy számára nemcsak a méztermelés, hanem a pempőszaporítás elsajátítása is gyerekjáték, örömmel járultam hozzá, hogy a játékszerekre beruházzon. Nem részletezem; tény, hogy lett nekünk egy nagy szakkönyvünk, a korszerű méhészkedés gyűjteménye, amely párom bibliájává vált. Legalábbis úgy forgatta esténként, mint hitükben gyökerezők az ótestamentumot, s rendkívül nagy tisztelettel tekintettem rohamosan szaporodó ismereteire. Bár nagyon hálás voltam két méhcsaládunknak a szorgalmas munkáért, a kaptárakat mégis nagy ívben kikerültem. Ennek ellenére igyekeztek szerét ejteni, hogy akkor is megtaláljanak, ha a kiskert legtávolibb zugában kapálgattam. Olykor kemény szúrásokkal emlékeztettek gyarló voltomra. Sokszor eszembe jutott egy-egy szúrás után rokonom, aki ilyeténképpen számolta fel méhészetét: „Én bizony olyan háziállatot, amelyik nem ismeri meg a gazdáját, nem tartok!"

A pempőtermelés zavartalansága érdekében le kellett szoknom a parfüm használatáról, az illatos szappan helyett mosószappannal mosdottam, s még ez sem bizonyult elég hatásosnak a méhszúrások ellen. Férjem azzal szokott volt vigasztalni, hogy minden méhcsípés egy csapás a reumának. Könnyű volt neki, mivel sem reumája nem volt, sem a méhek nem csípték meg, akár puszta kézzel benyúlhatott a kaptárba.

Időnként apró tégelybe kaparta bele az anyabölcsők csaknem mikroszkopikus mennyiségűnek nevezhető pempőanyagát, amelyet mézbe keverve fogyasztott népes családom. Éhgyomorra és kiskanállal. Mi nők — anyám, lányom és személyem — a mindenkori terméstől függően arckrémmel töltött tégelyeinkbe is kevertünk az isteni zseléből, s időről időre meggyőztük egymást arról, hogy enélkül már régen öreg szipirtyók lennénk. Míg mások több mint száz forintot is adtak egy gramm pempőért, mi ingyen jutottunk az aranyhoz. Csupán az a pár mázsa cukor került pénzbe, amit a méhekkel fel kellett etetnünk a virágzás szünetelése idején, meg a gyakran elhulló anyák megvásárlása, valamint a műlép, a tavaszi és őszi vándoroltatások díjai, s még néhány felszerelési tárgy. Azonban mindezt leszámítva biztosak lehettünk abban, hogy a mi pempőnk nem csalás, nem hamisítás, valódi istenek eledele, és valódi krémtöltelék.

Idilli állapotok uralkodtak éppen Pest környéki kertünkben. Sütött a nap, amikor megérdemelt szabadságunkat a méhesben töltöttük. Társam a műlépeket drótozta bele a keretbe, szerénységem a virágokat szabadította meg a gaztól, amikor zúgó, fekete felhő jelent meg az égen. Millió méh nyüzsgött felettem, s én fürdőruhában, kővé dermedve a kétségbeesésétől segítségért kiáltottam.

Jajkiáltásomra férjem jelent meg a víkendház ajtajában. Csíkos pizsama volt rajta. Körültekintett és leszólt hozzám:

— Rajzás! — s visszalépett, hogy a méhbibliát ennél a címszónál felüsse. Ujját a megfelelő bekezdésen tartva, kiadta az utasítást: — Figyeld, hogy merre mennek, és fogj egy kolompot, csalogasd a cseresznyefa alá.

Ha gyorsan kell intézkedni, férjem nem mindig nevezhető eléggé logikus gondolatmenetűnek. Méghogy kolompoljak! Utojára gyermekkoromban, a csordában láttam kolompot, s tavaly a göcseji múzeumban. Mindenesetre felkaptam egy vödröt, s oldalához verve a kapát, rémülten szaladtam a cseresznyefa alá.

— Nem ide jönnek! — kiáltottam még begyulladtabban, amikor láttam, hogy a búzatábla és az erdő irányába vonul a raj.

A férjem ekkor arra utasított, hogy tanulmányozzam tovább a méhbefogásról szóló fejezetet, amely hasznos tudnivalókat közöl a rajzó méhekkel kapcsolatban. Ezután a szökevények nyomába eredt.

A könyv utasítása szerint előkészítettem egy befogó zsákot, s rohanni kezdtem a búzamezőn át, az erdő felé. Igen ám, de nem volt támpontom, mert addigra már csak lelki szemeim előtt rémlett fel az uram pizsamás, rohanó alakja. Mivel vasárnap volt, a táj megtelt kirándulókkal. Tőlük kérdezgettem, nem láttak-e egy ilven és ilyen férfit pizsamában, amint egy méhrajt kerget. Amikor a harmadik kirándulócsoportnál tapasztaltam, hogy kérdésem után óvatos pillantásokat váltanak egymással, és gyanúsan néznek hol rám, hol az erdő felé, beszüntettem a tudakozódást. A csapáson át futottam tovább, mert felötlött bennem a félelem: vajon párom rohanó, pizsamás alakját nem értik-e félre a kirándulók.

Amikor végre az erdő alján ráleltem, kimerülten ült egy fa alatt, de büszkén mutatott fel:

— Ott vannak!

Valóban. Nagy, lógó, háromszög alakú fürtben szorongott az iménti méhfelhő. Átnyújtottam hevenyészett befogózsákomat, s egy bottal piszkálni kezdtem a drága fürtöt.

Mit részletezzem? Az eredmény: mielőtt az egész boly eltűnt volna a beláthatatlan erdőben, néhány agresszív méhecske ellátta reumám gyógyítását.

Dolgavégezetlen ültem le virágágyásom szélére és hideg késpengét nyomogattam sajgó daganataimra. Férjem így nyugtatott:

— Szerintem egy hét múlva kimehetsz az utcára. Ne búsulj, még egyszer nem lesz rajzás, most már tudom, hogyan kell figyelni őket. Hiába, ezt is meg kell tanulni.

Azután még három raj szökött el hasonlóképpen.

Csak legalább ne mondaná, hogy ért a pempőtermeléshez.

Szemes Piroska

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

MI AZ ABSZOLÚT OPTIMIZMUS?

Hegedűs István:

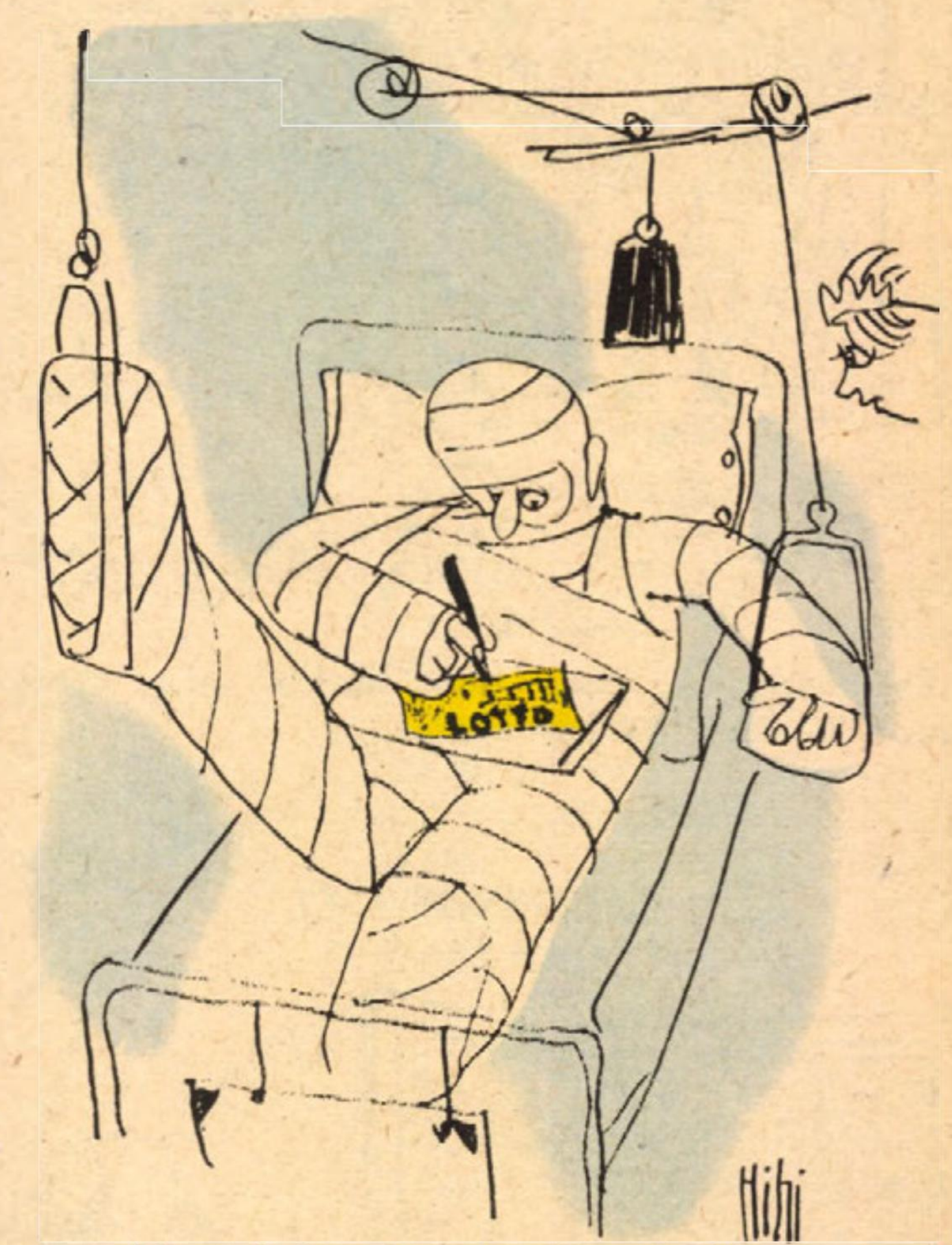

– Ha valaki szüntelenül a jövőjére gondol . . .

Tót Gyula:

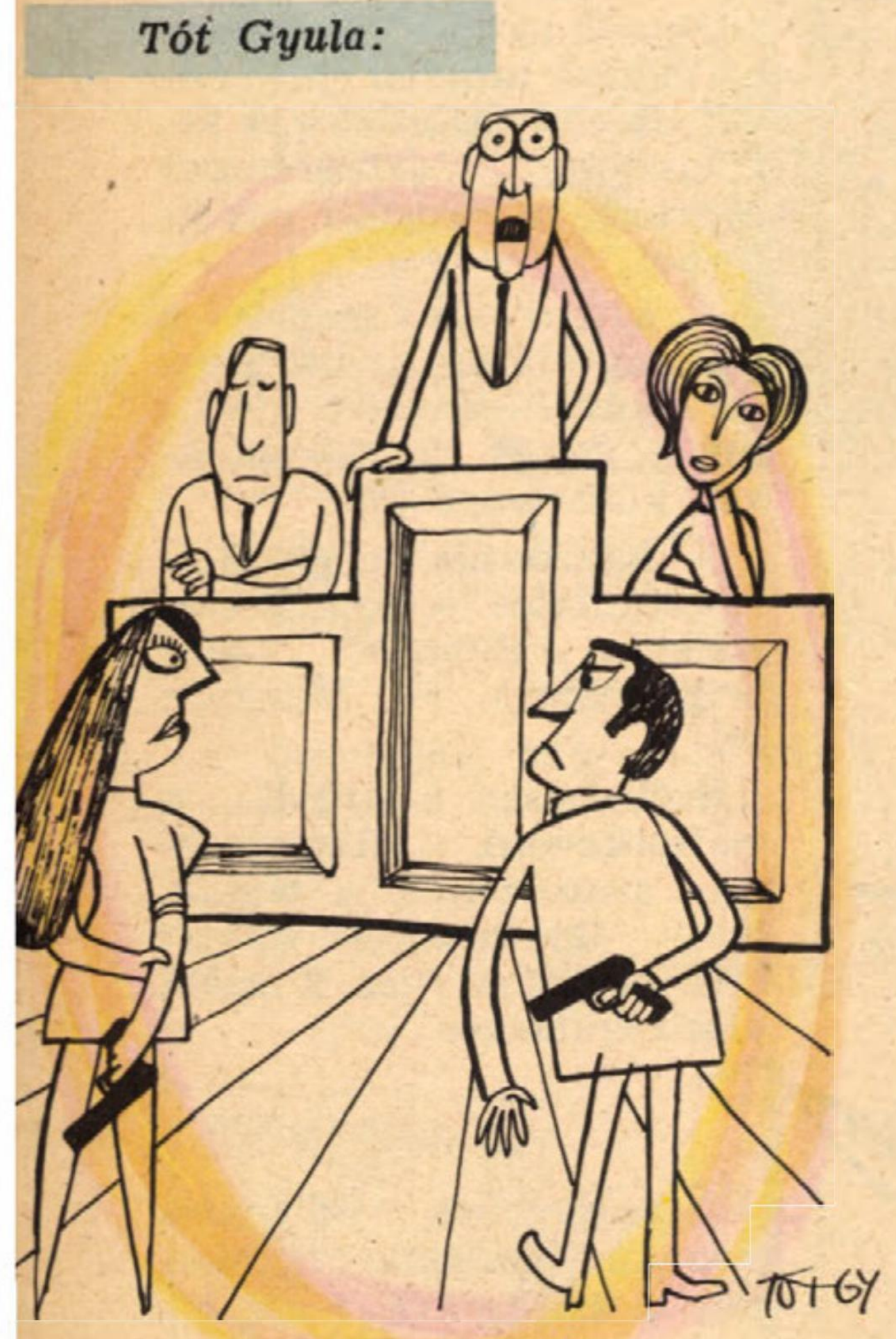

Békéltető tárgyalás.

Dallos Jenő:

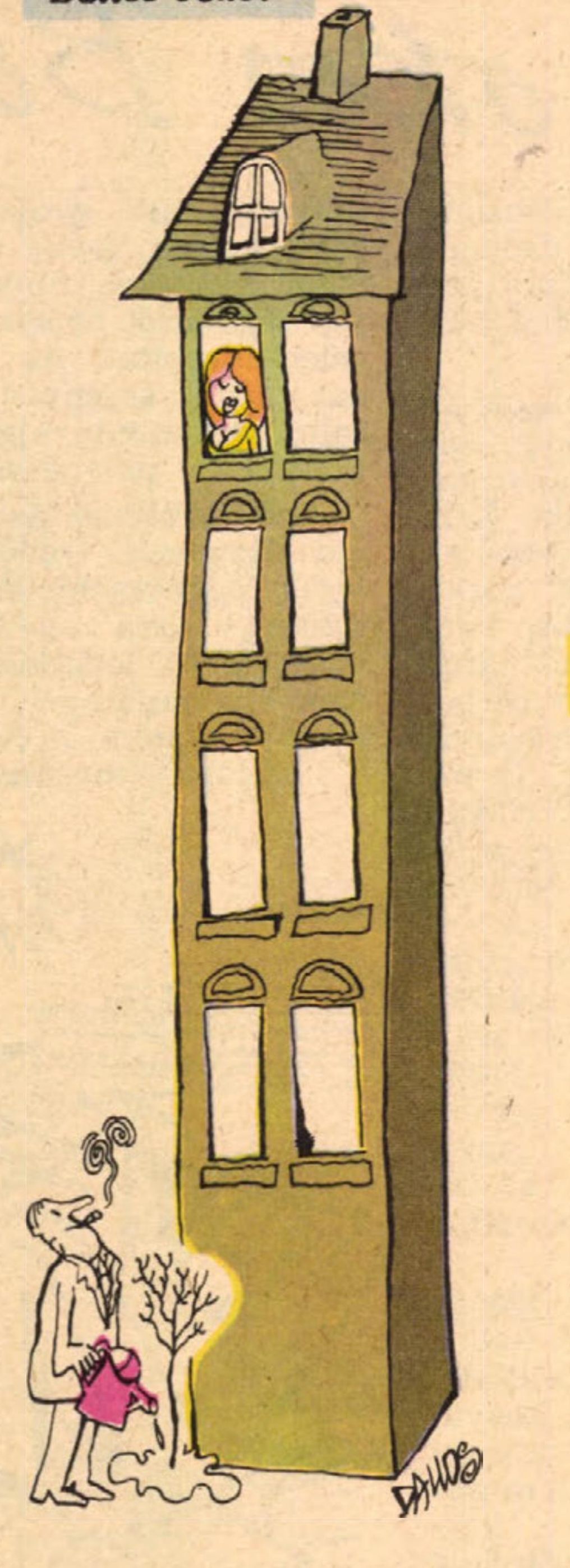

– Egyszer még bemászom az ablakodon . . .

Szűr-Szabó József:

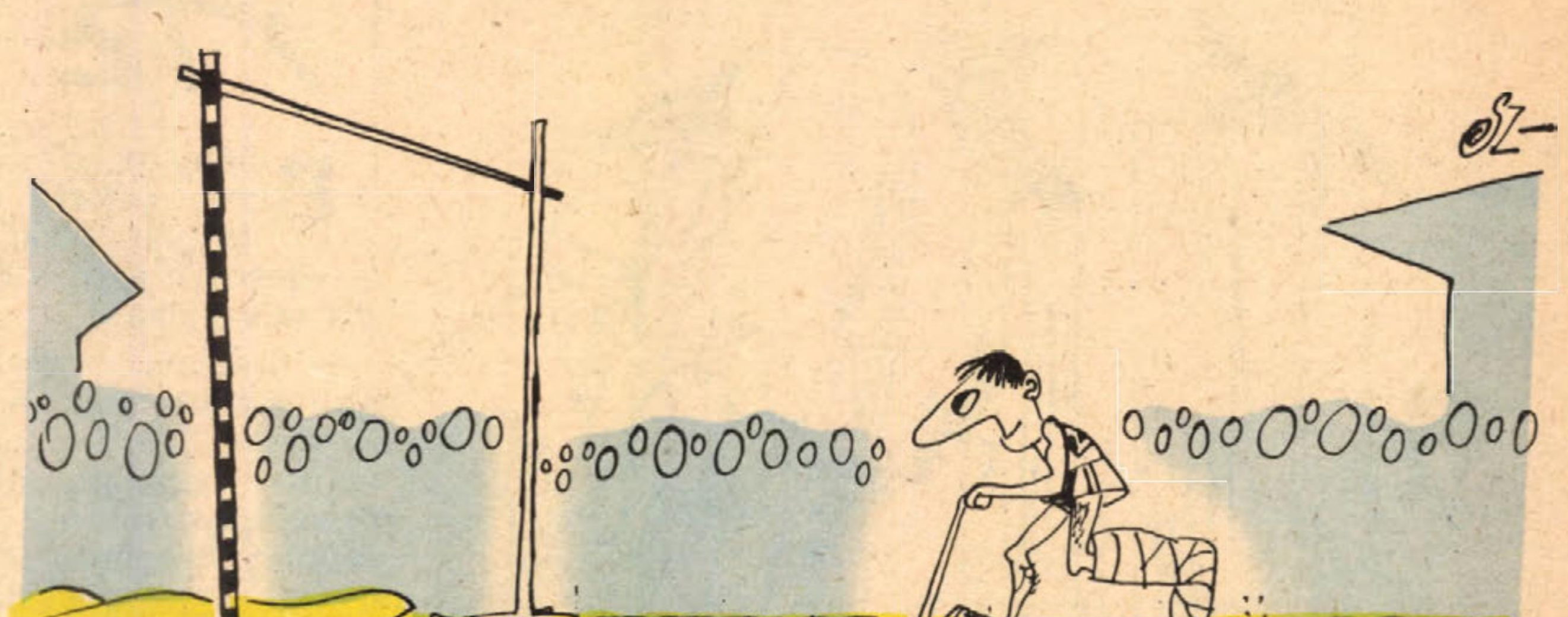

Várnai György:

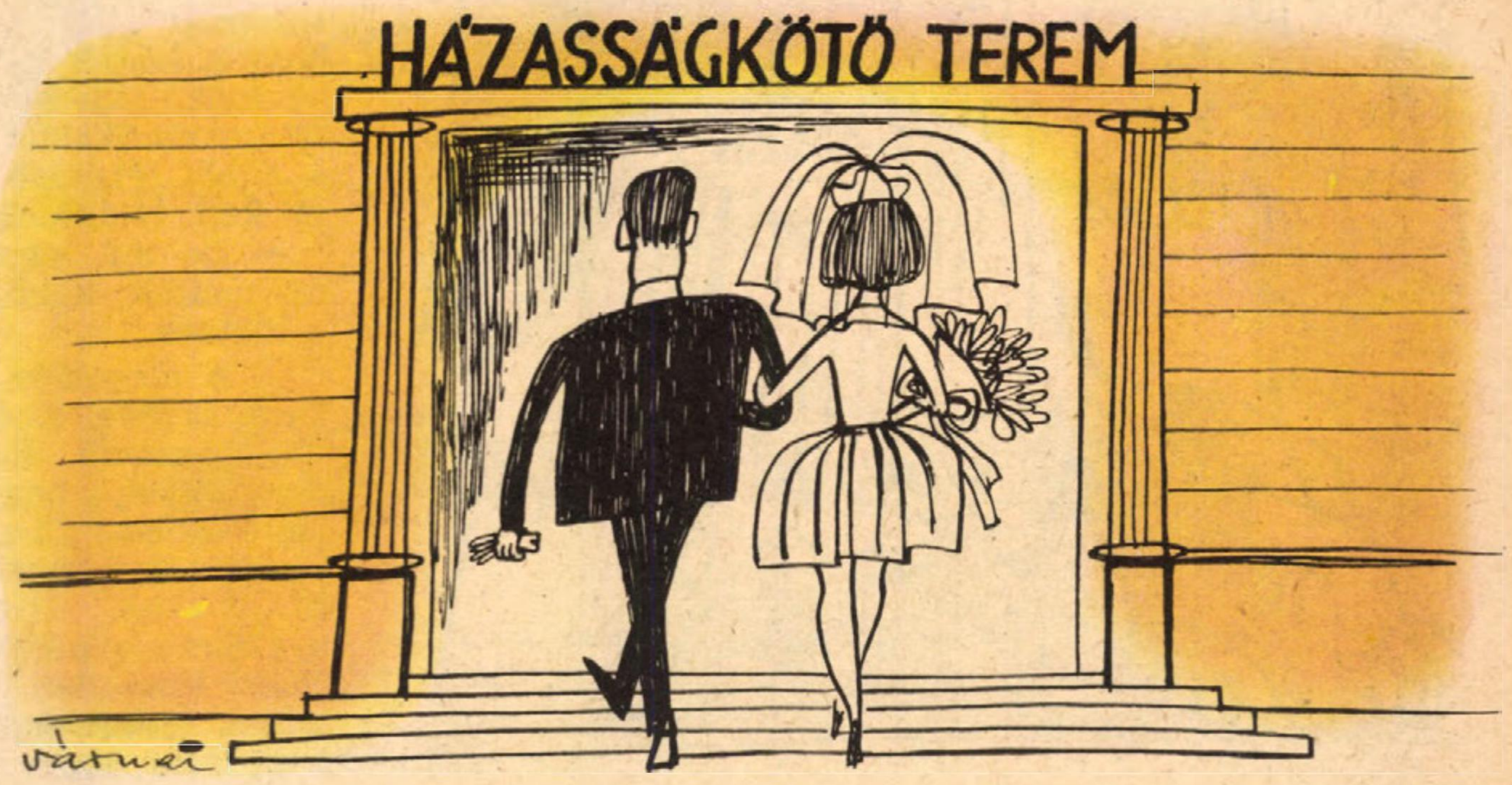

Brenner György:

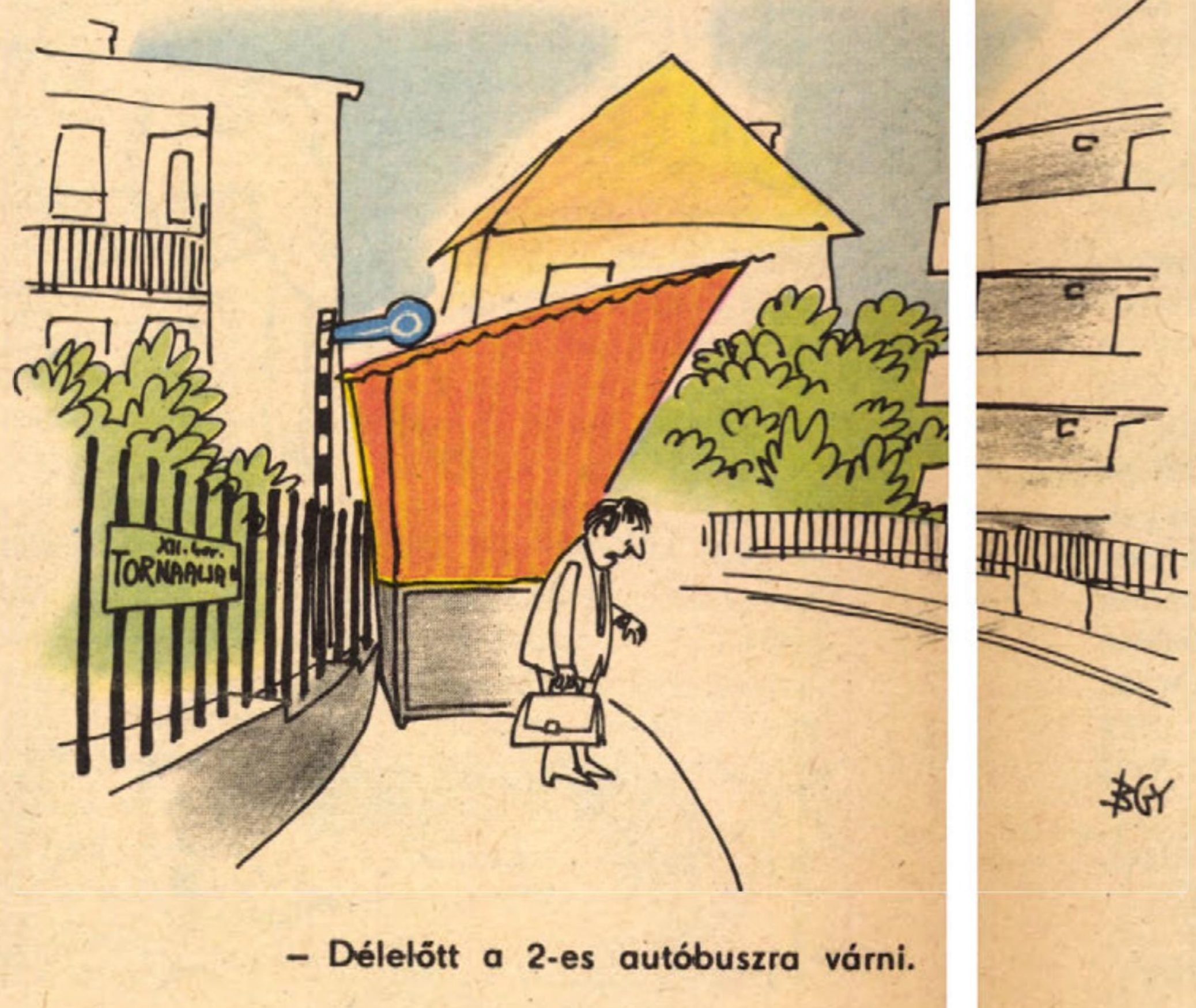

– Délelőtt a 2-es autóbuszra várni.

Takács Imre:

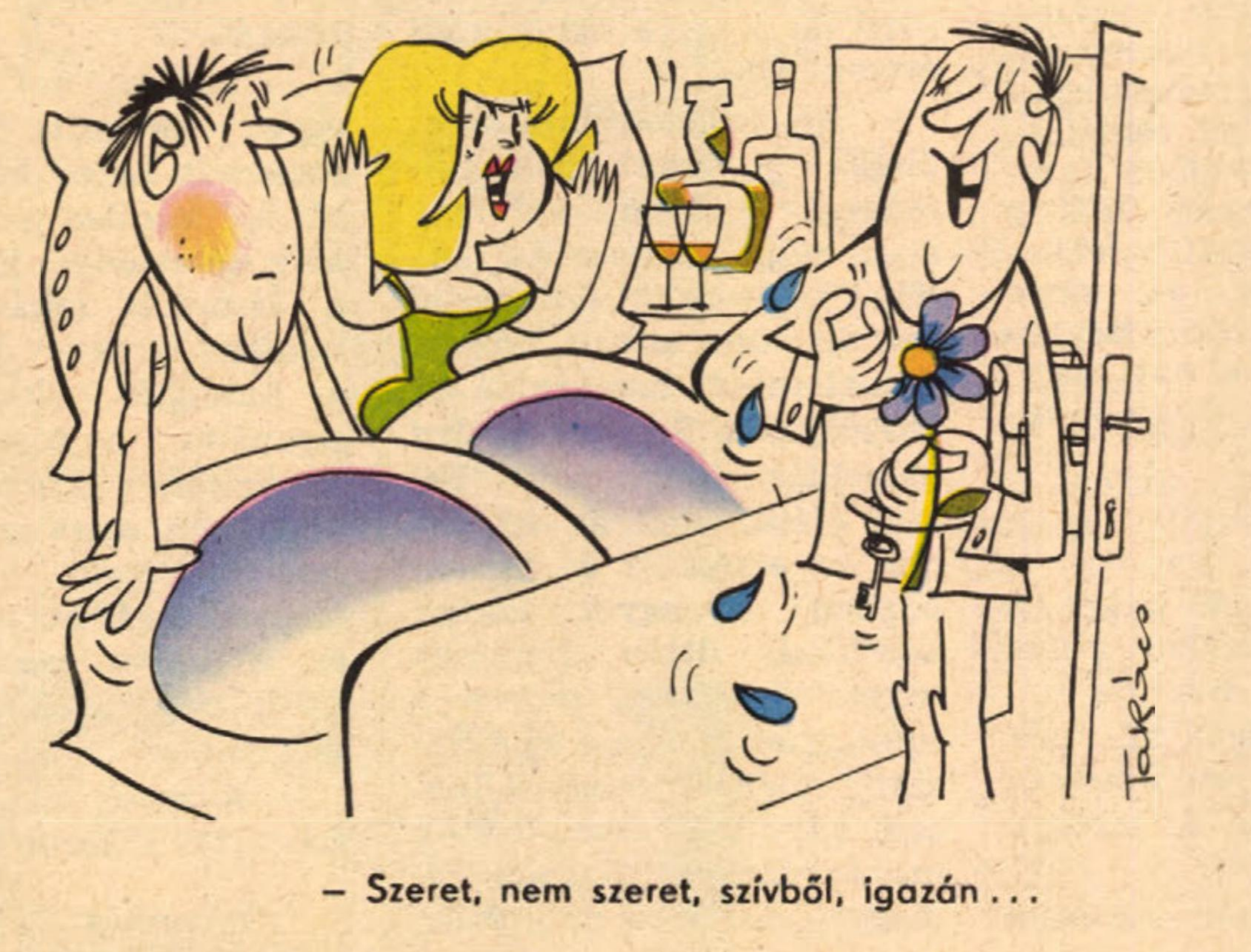

– Szeret, nem szeret, szívből, igazán . . .

Balázs-Piri Balázs:

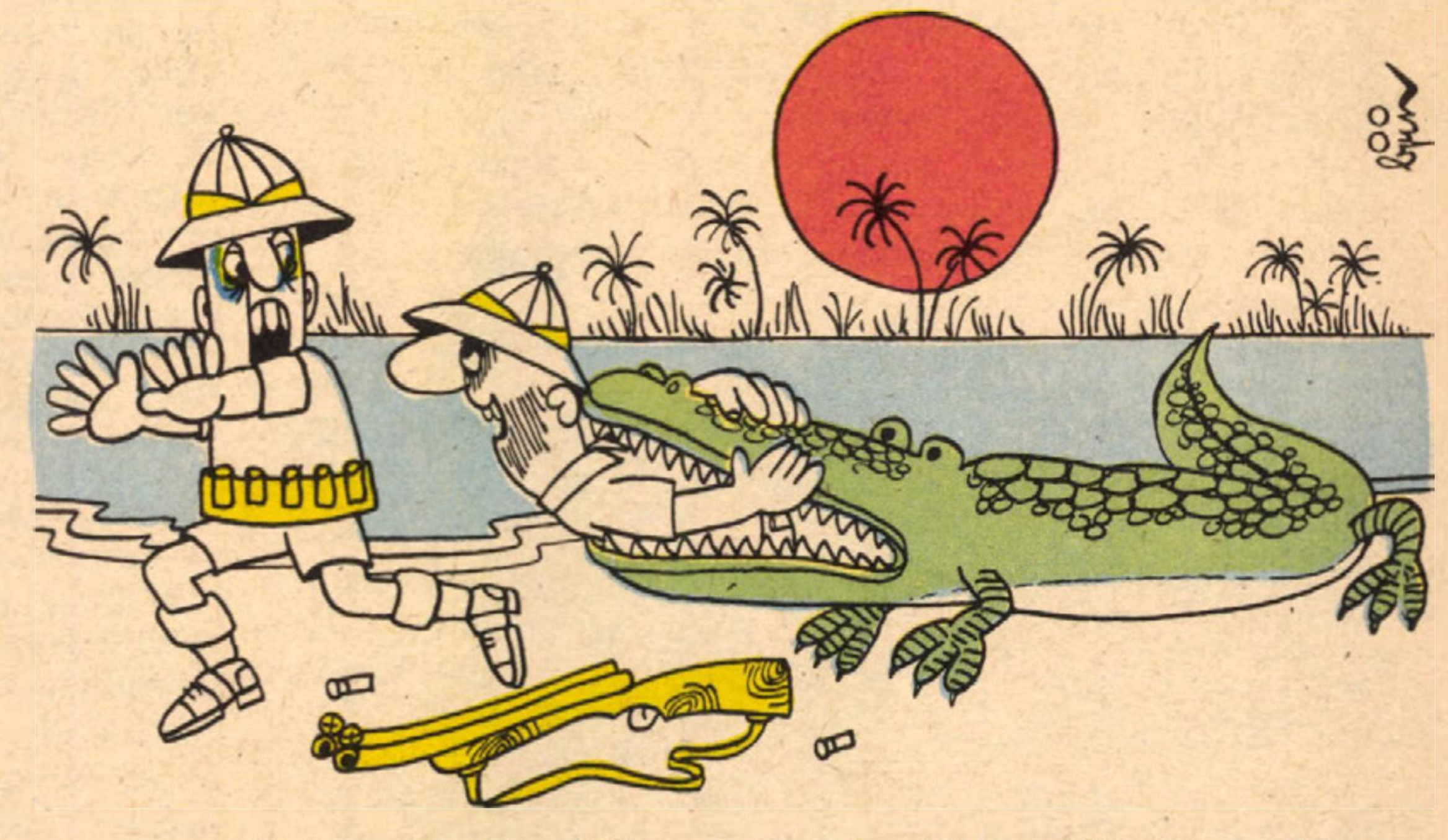

– Micsoda remek retikült csináltatok ebből a feleségemnek!

Fülöp György:

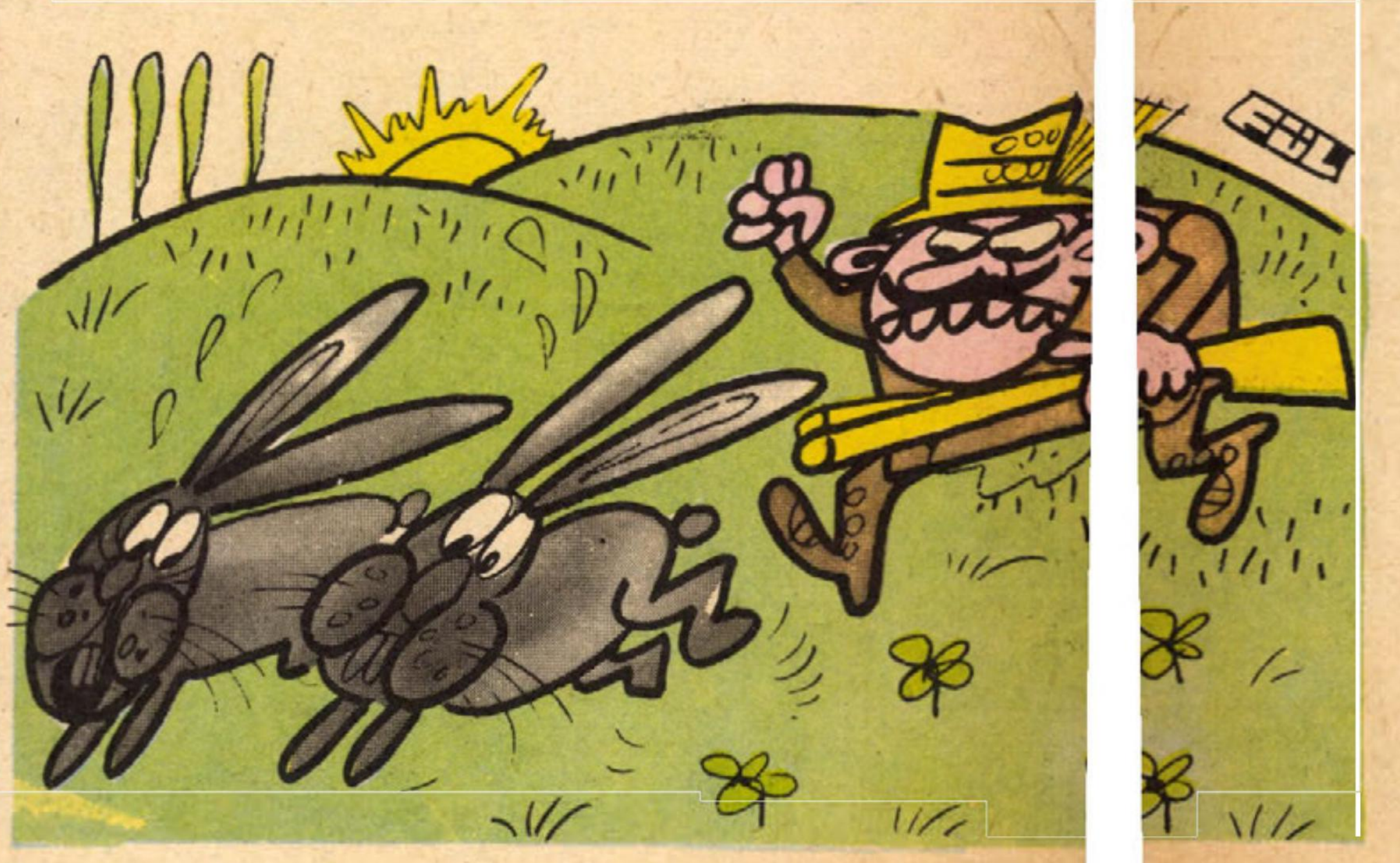

– Álljunk meg, hátha állatbarát!

Vasvári Anna:

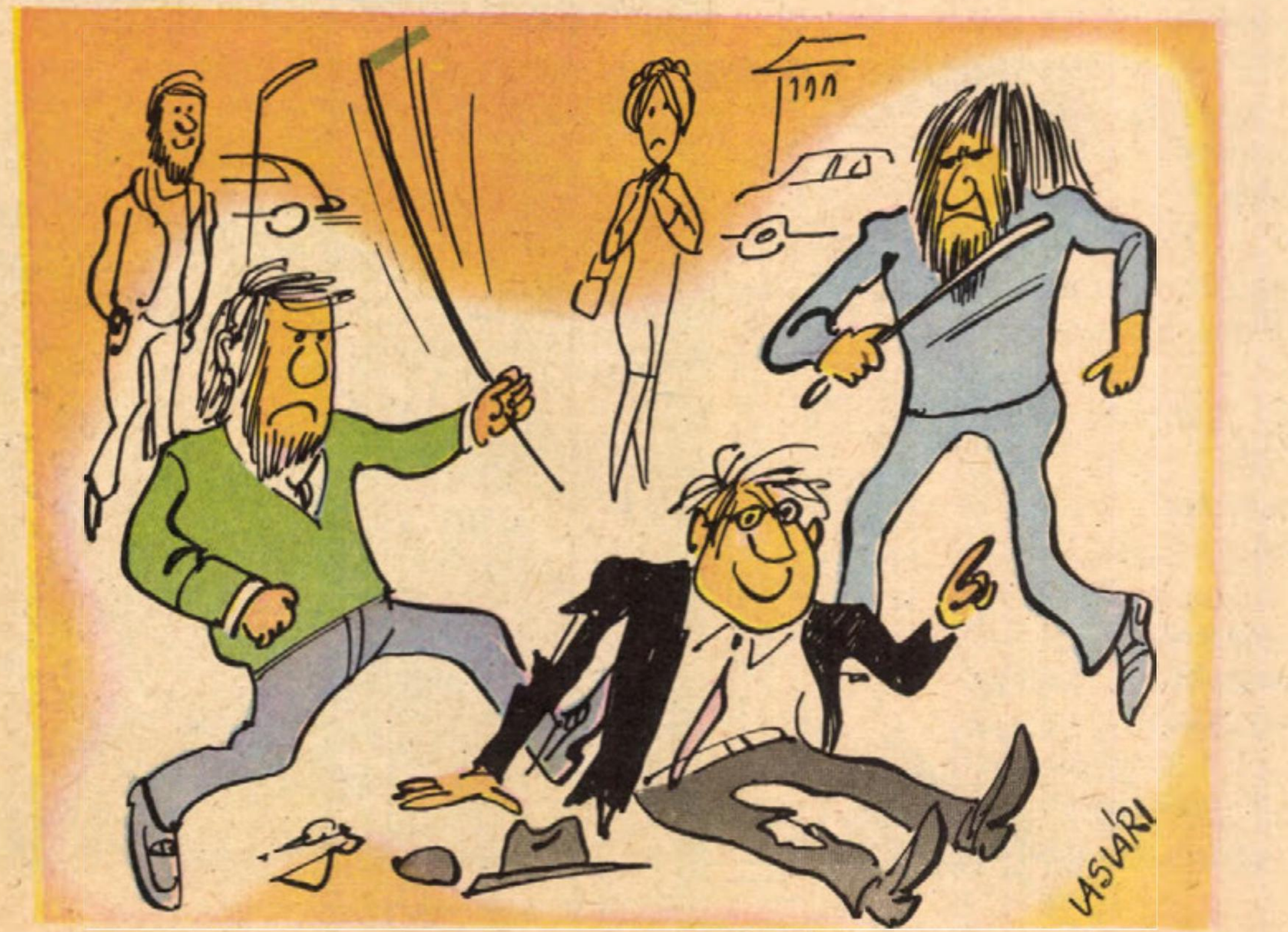

– Azért ez nem tipikus! . . .

Sajdik Ferenc:

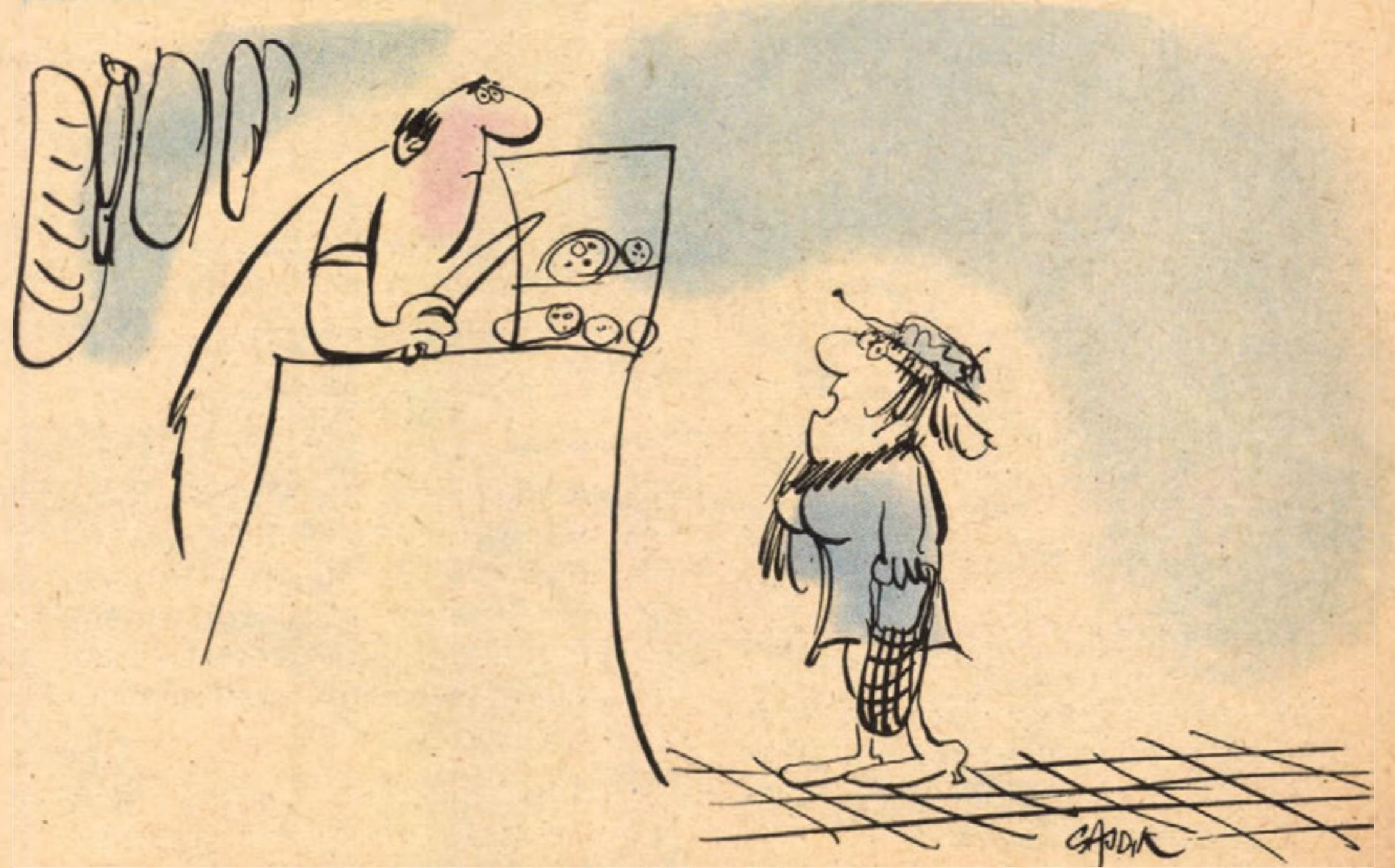

– Kérek egy fél kiló borjúhúst.

NEW YORK-I TURISTABUSZ

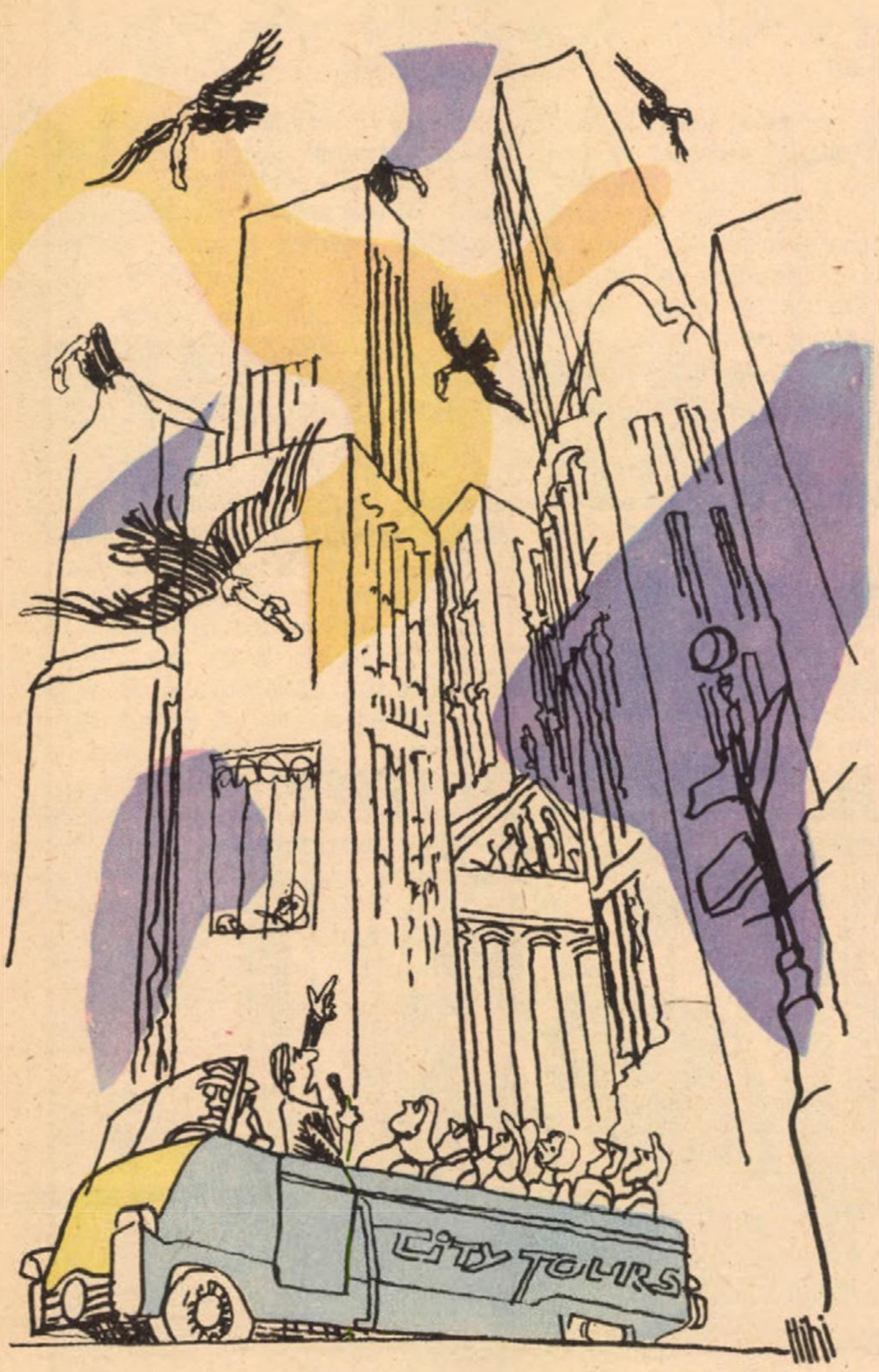

– Hölgyeim és uraim! Ez itt a Wall Street...

SLÁGERSZERZŐ

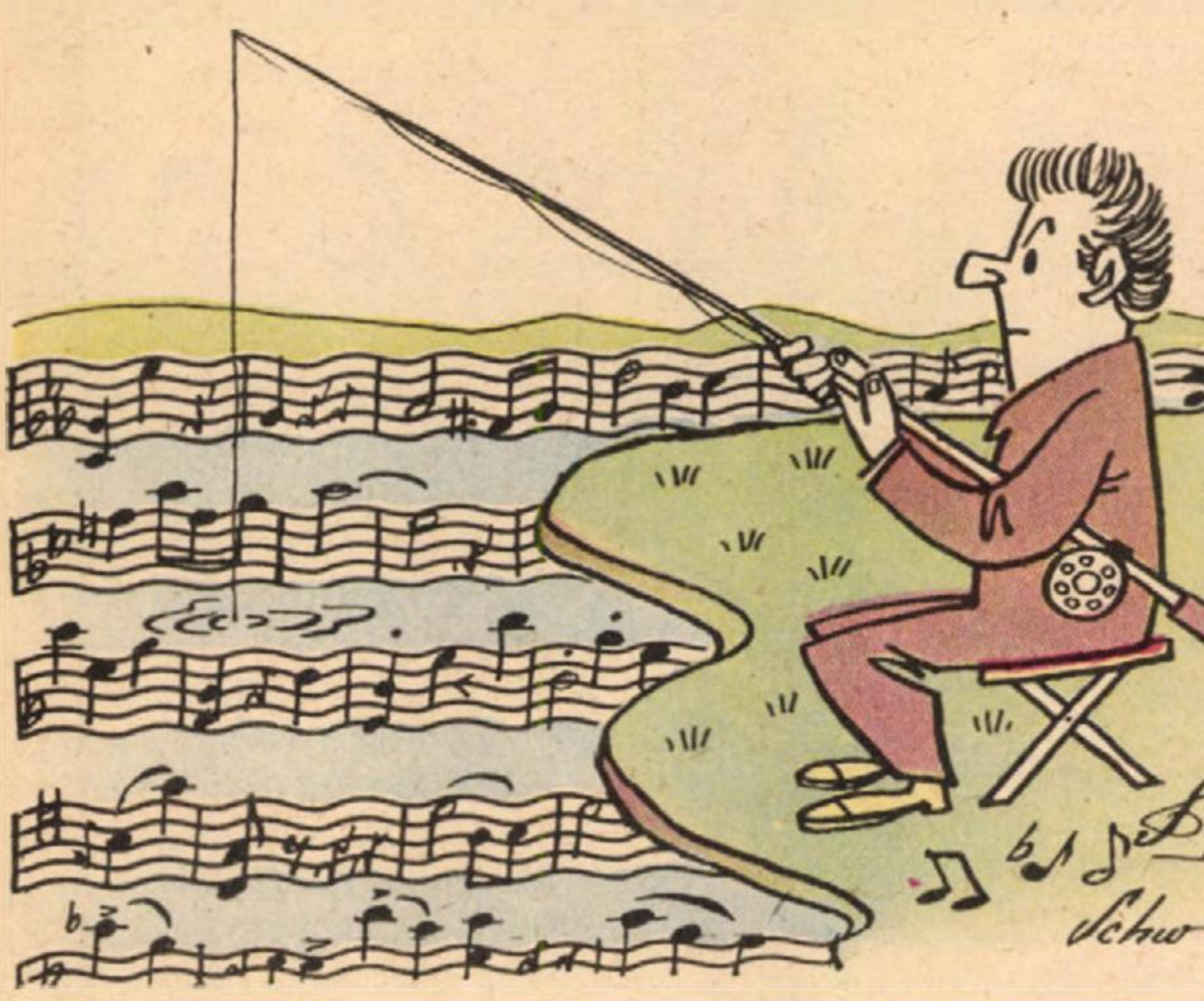

Az okos Bölényesi

Bölényesi, a társasház at építtető csoportosulás észkombájnja, idegesen gyújtott rá bűzös szivarjára:

— Tisztelt gyülekezet! Sorstársak! Most, hogy mi, építtetők, mindnyájan együtt vagyunk, meg kell beszélnünk, milyen intézkedéseket hozzunk. A papír szerint ez év végéig be kellene költöznünk vadonatúj otthonunkba. Már az új lakásunkban szeretnénk unni a karácsonyi bejglit. És mi a nagy helyzet? Mindnyájan szomorúan tapasztaljuk, valahányszor elsétálunk a Sóder utca 9. számmal jelölt telek előtt, hogy a kőművesek, malterkeverők, téglahordók, napi félóra munkaidőt tartanak, a többi ebédidő. Azonnal ki kell találnunk valamit.

— De mi lenne az? — mormolták kétségbeesetten a többiek.

— A megoldás a következő. Érzékeltetnünk kell a 777/7. számú építővállalat dolgozóival, hogy kedves ismerősnek, jó barátnak tekintjük őket. E célból mindnyájunknak bele kell nyúlnunk a pénztárcánkba. Nem közvetlen pénzjutalomra gondolok, mert akkor félő, hogy egyre nagyobb igénnyel lépnének fel, hanem apró kedveskedésekkel. Kérem önöket, keressék fel a brigádot — mindennap valaki más —, és ne feledjék rokonszenvüket apró figyelmességekkel kifejezni. Így remélhető, hogy lelkesebben folytatják a munkát. Mához egy hétre, ugyanitt, tájékoztatjuk egymást az akció eredményéről. Most búcsúzóul énekeljük el azt, hogy: Száz forintnak ötven a fele...

*

Kedves jövendő lakótársak! Kérem sorjában a beszámolókat — mondta érces hangon Bölényesi, a főokos. Egymás után emelkedtek szólásra az építtetők:

— Tiszta, fehér abroszba tizenkét kiló gyulai kolbászt tettem, mellé foszlós, fehér kenyeret, finom, csípős bogyiszlói paprikát. Jóízűen megették az uzsonnát, aztán serényen, szorgalmasan mindnyájan hozzáláttak a pihenéshez...

— Én kikértem az Országos Rendező Irodától az egyik legnevesebb komikusunkat. Arra gondoltam, hogy derűs légkörben, vidám hangulatban jobban megy a munka. A komikus a legjobb magánszámait adta elő, és mindenki dőlt a kacagástól. A remek produkciót hatalmas tapssal fogadták. Fejrantig még tizenöt tégla a helyére került, de ezen kívül semmi eredmény...

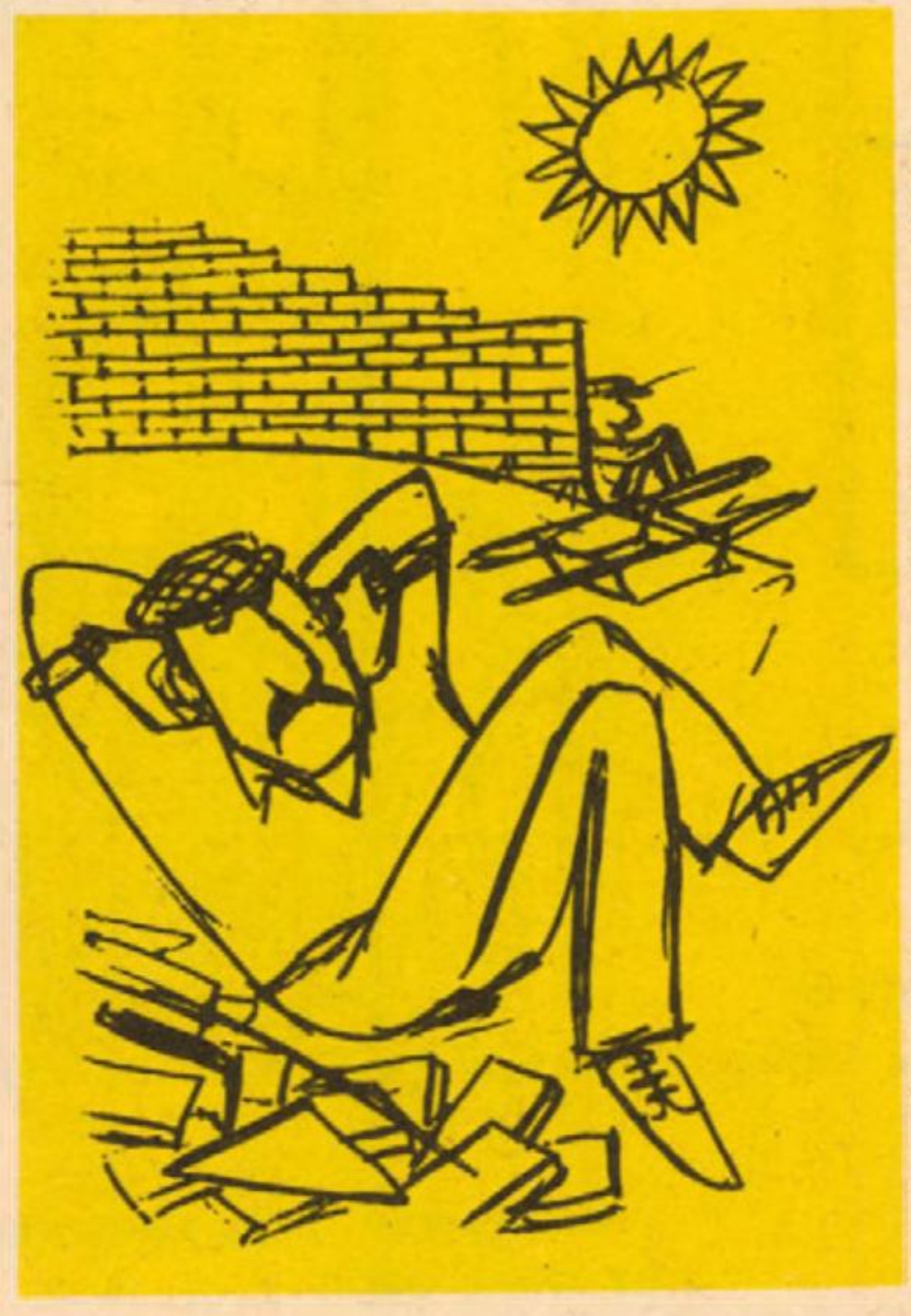

— Ne csüggedjünk, sorstársak! — vágott közbe Bölényesi. — Végre van egy igazi nagy ötletem. Az építőket közvetlenül érdekeltté kell tennünk abban, hogy a házzal minél hamarabb elkészüljenek. S erre egyetlen megoldás kínálkozik. Fel kell ajánlanunk az építőknek az elkészült új társasházban az egyik lakást. Sorshúzás útján döntenek majd, melyiküké legyen a jutalomlakás. Ezzel az áldozattal elérjük, hogy lelkesen, nagy tempóban fognak majd dolgozni. Holnap kimegyek a Sóder utca 9-be, és közlöm a javaslatunkat...

*

— ...tehát az épület átadásának napján egy kalapba dobjuk minden építő nevét és egy úttörő fogja kiválasztani a szerencsés nyertest, aki rögtön beköltözhet.

— Éljen! — zengett a harsány kiáltás az udvaron. Az okos Bölényesit a vállukra vették és diadalmasan körbehordozták.

— Köszönjük a gavalléros ajánlatot — közölte elégedetten Rezervát Lajos brigádvezető. — Munkára fel!

Szélsebesen forgott a malterkeverő, villámgyorsan szaporodtak a téglák, lázas igyekezettel haladt előre a Sóder utca 9. szám alatti építkezés.

*

A szuperokos Bölényesi másnap boldogan igyekezett a színhelyre, hogy elgyönyörködjék a serény munkában. Megdöbbentő látvány fogadta: bágyadtan hevertek a dolgozók a kora őszi, langyos napsütésben.

— Mi ez, kérem? — pislogott idegesen Bölényesi. — Tegnap még nagy örömmel elfogadták az ajánlatunkat...

— Tegnap óta aludtunk egyet — mondta fölényesen Rezervát Lajos brigádvezető. — Minden szaktársnak az a véleménye, jó lenne az a kisorsolt lakás. De ha nem az ő nevét húzzák ki a kalapból, akkor hiába strapálta, hajtotta magát. Ne tessenek minket sürgetni, kérem, mert az a munka rovására megy — közölte szigorúan Rezervát Lajos, és a hátsó zsebéből egy pakli rongyos kártyát vett elő:

— A piros duplán fizet. Ki tartja a bankot?!...

Galambos Szilveszter

A BALATONI MŰÚTON

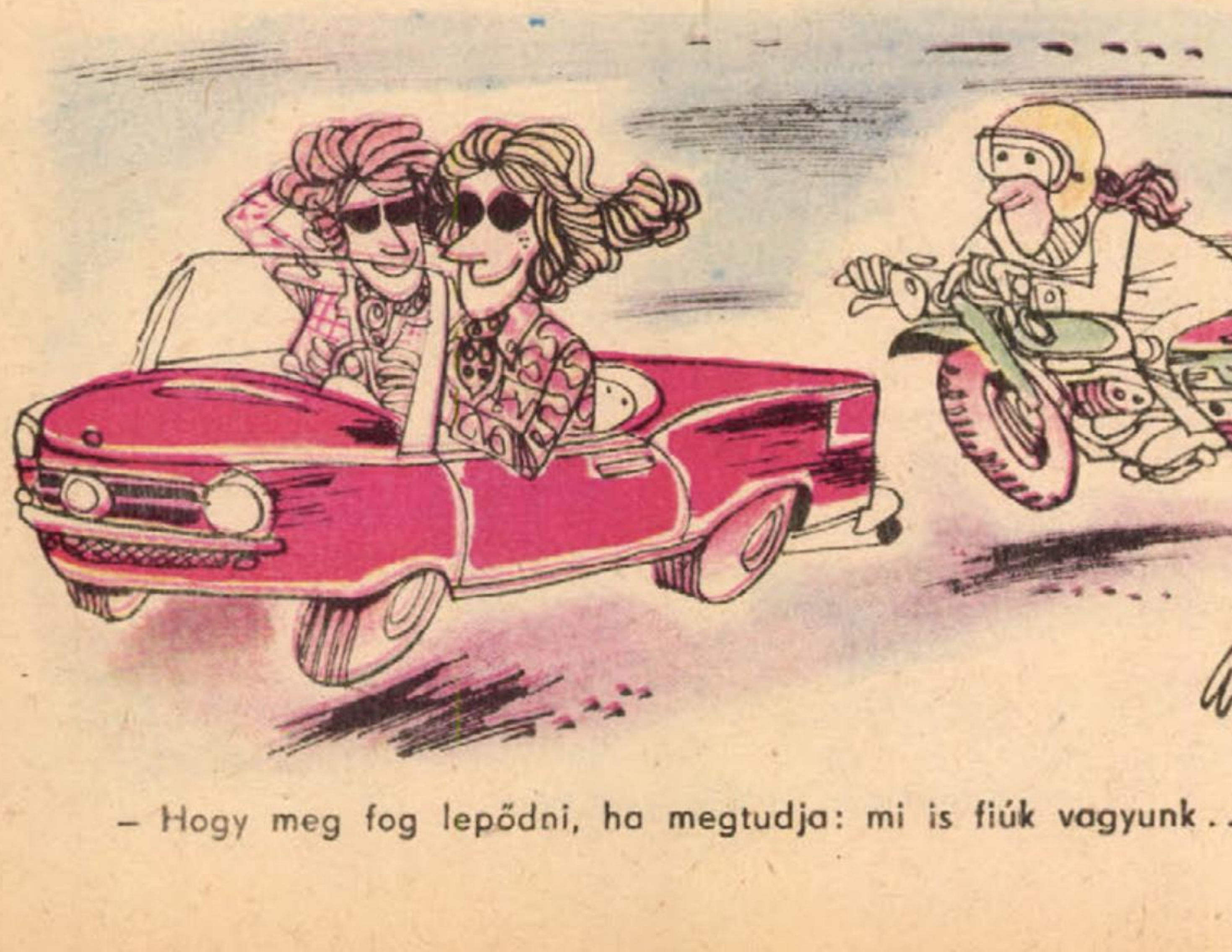

– Hogy meg fog lepődni, ha megtudja: mi is fiúk vagyunk...

TURISTASZORGALOM

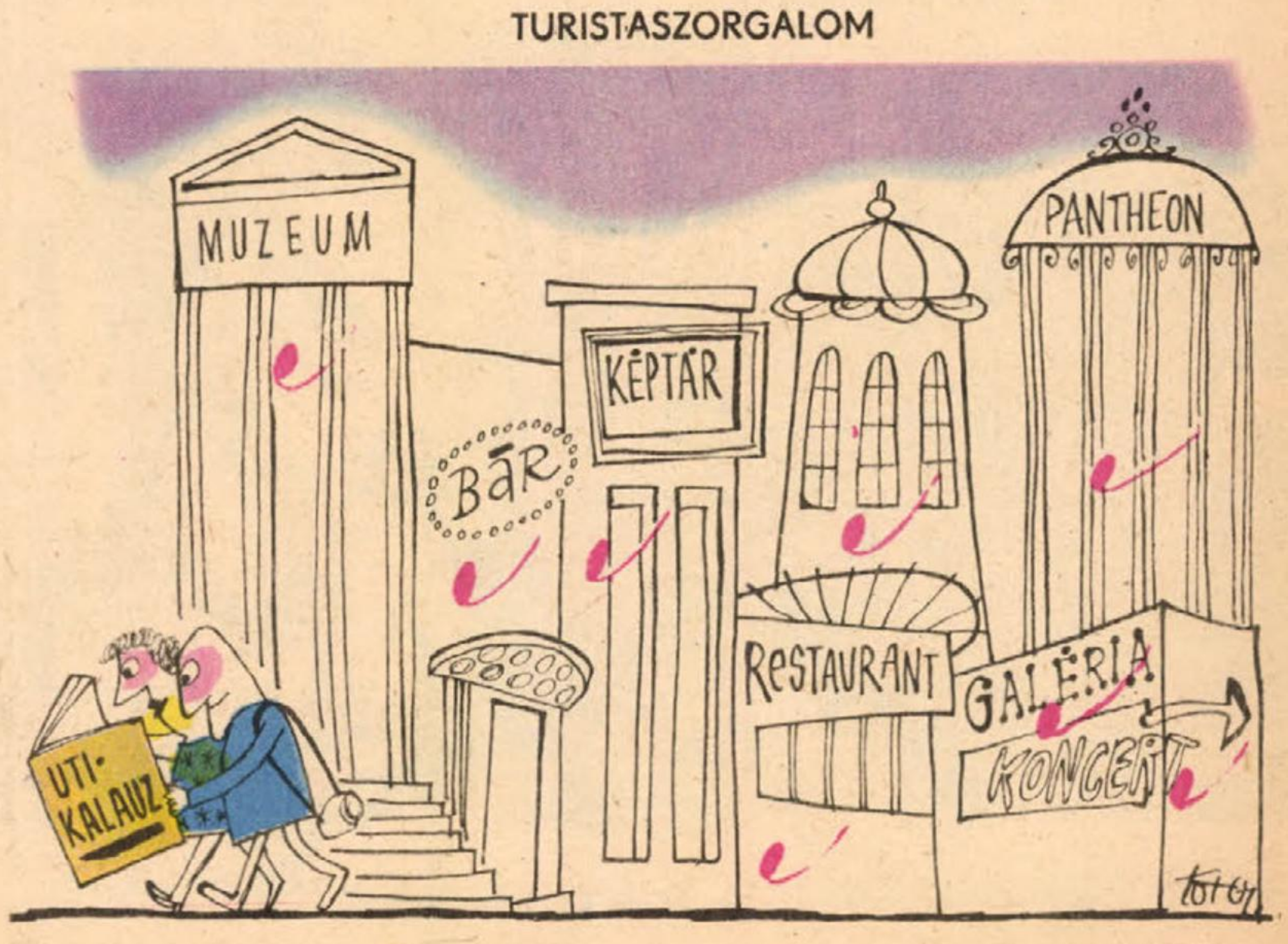

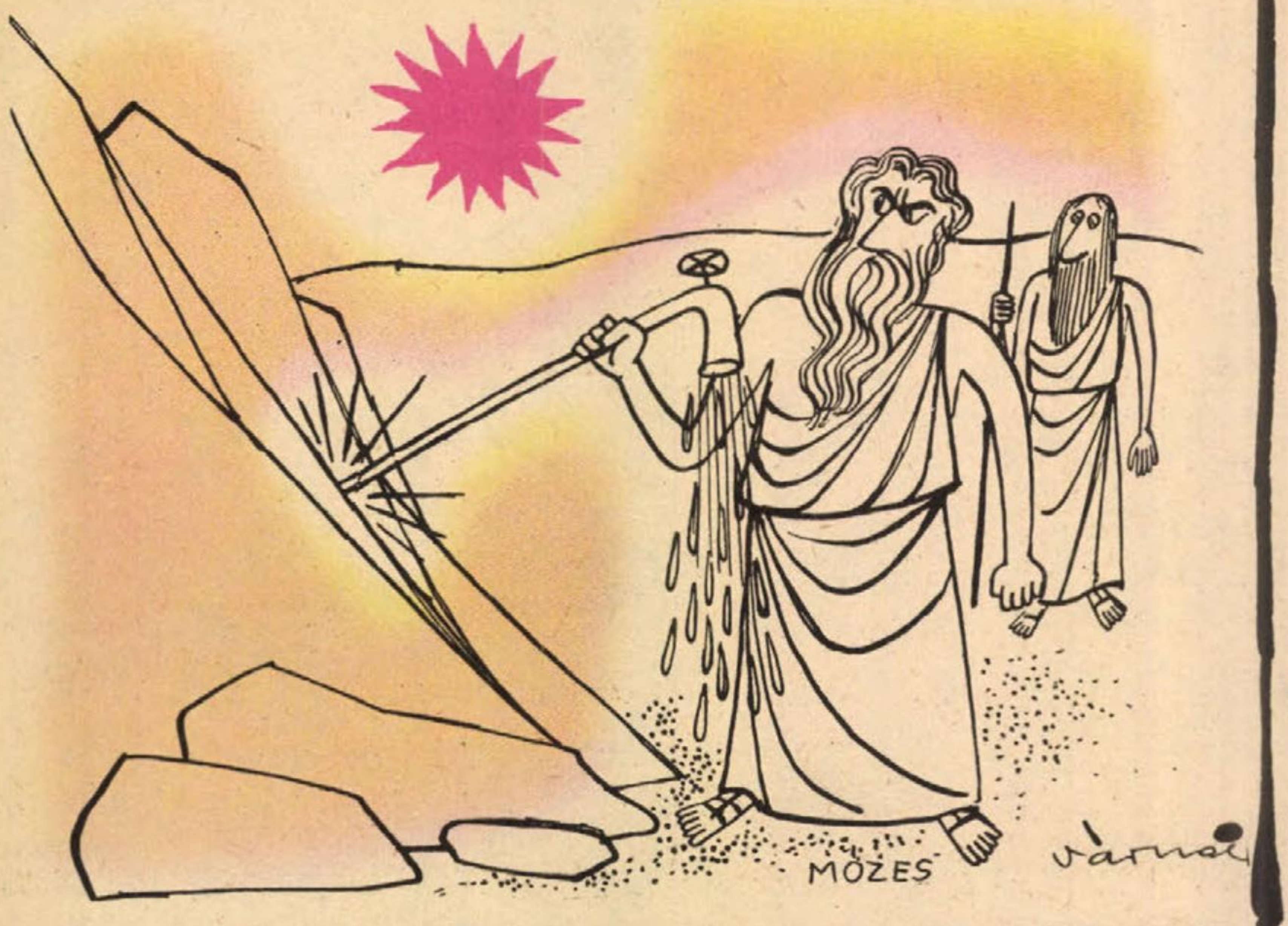
MÓZES
várnai

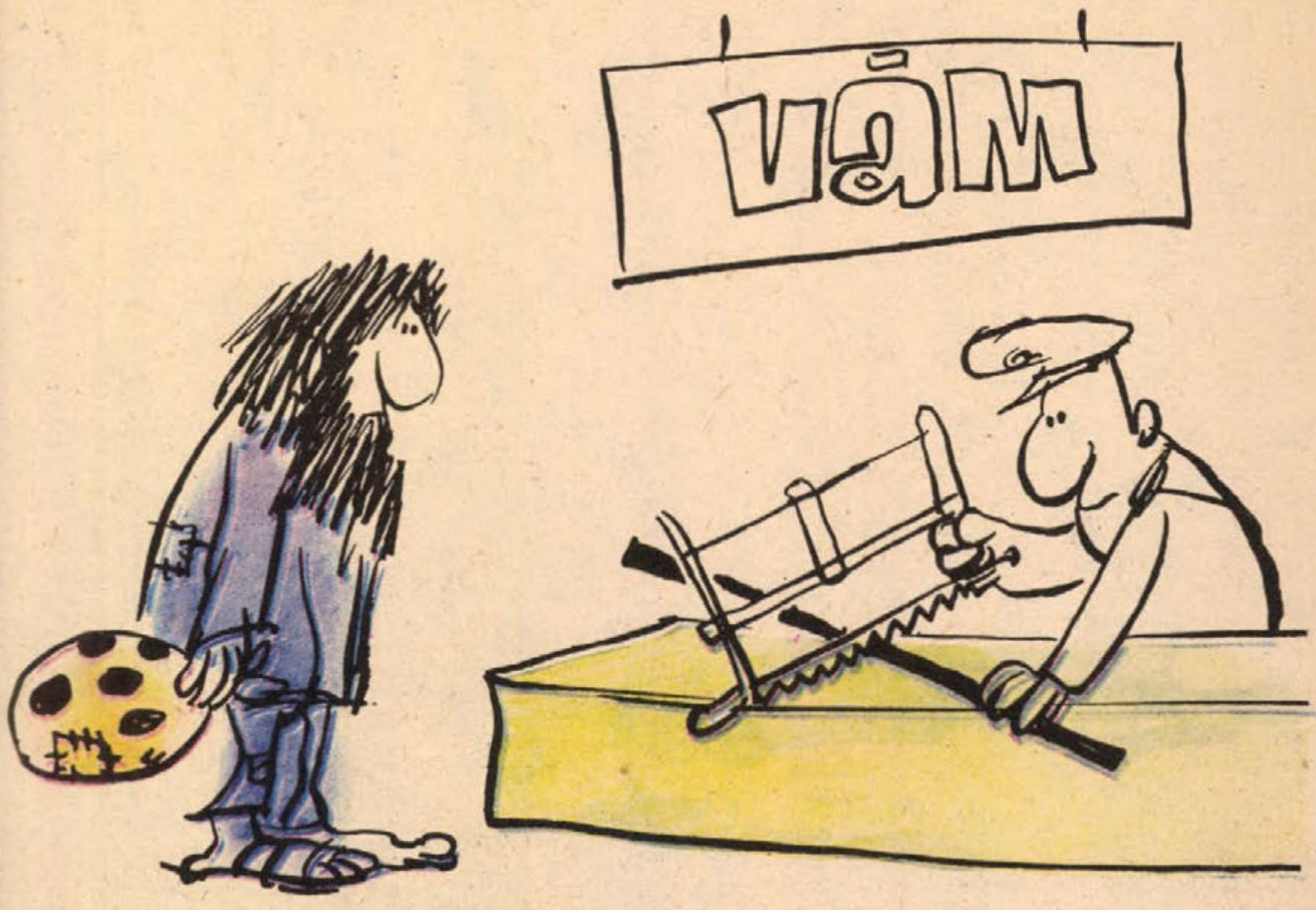

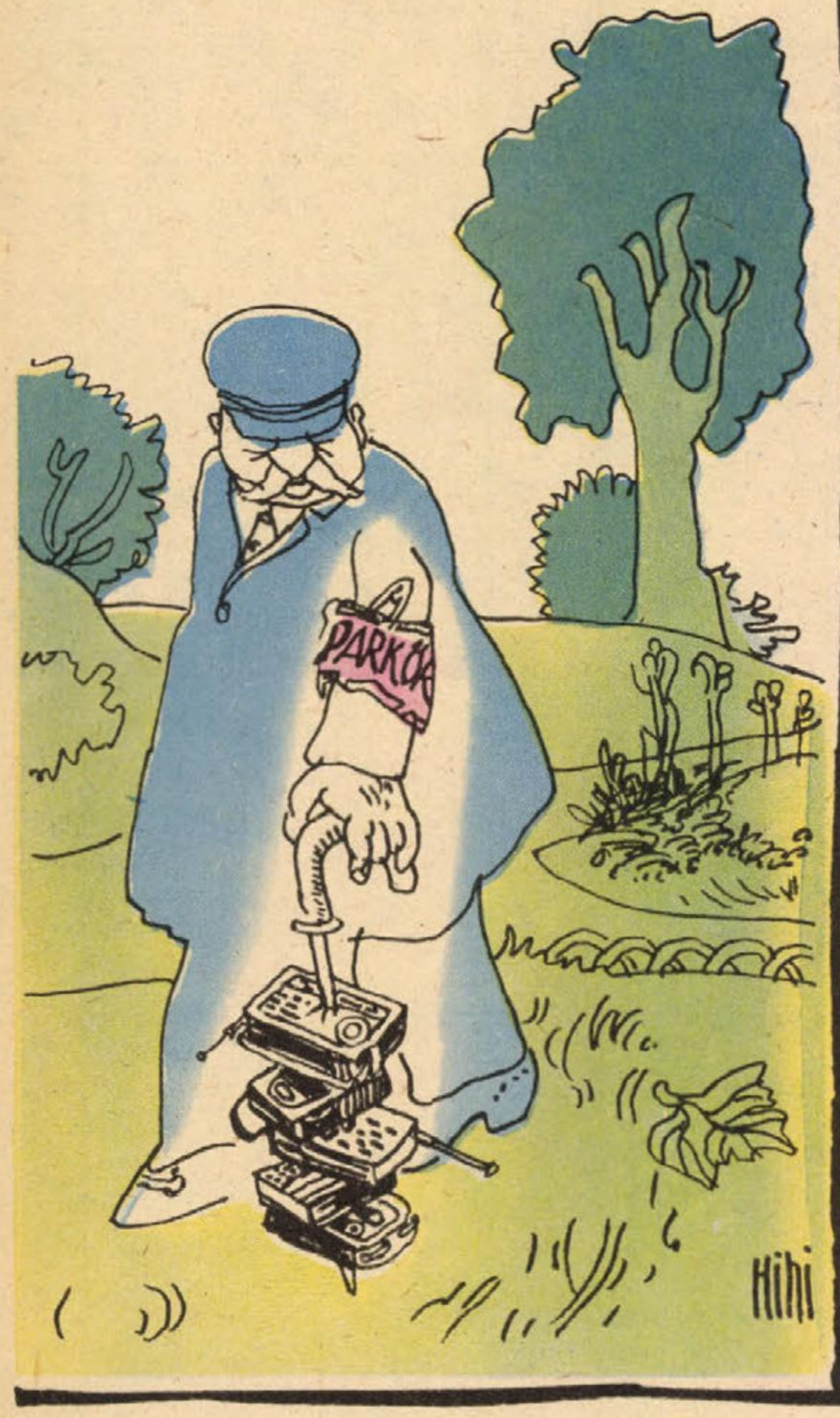
PARKŐR
Hihi

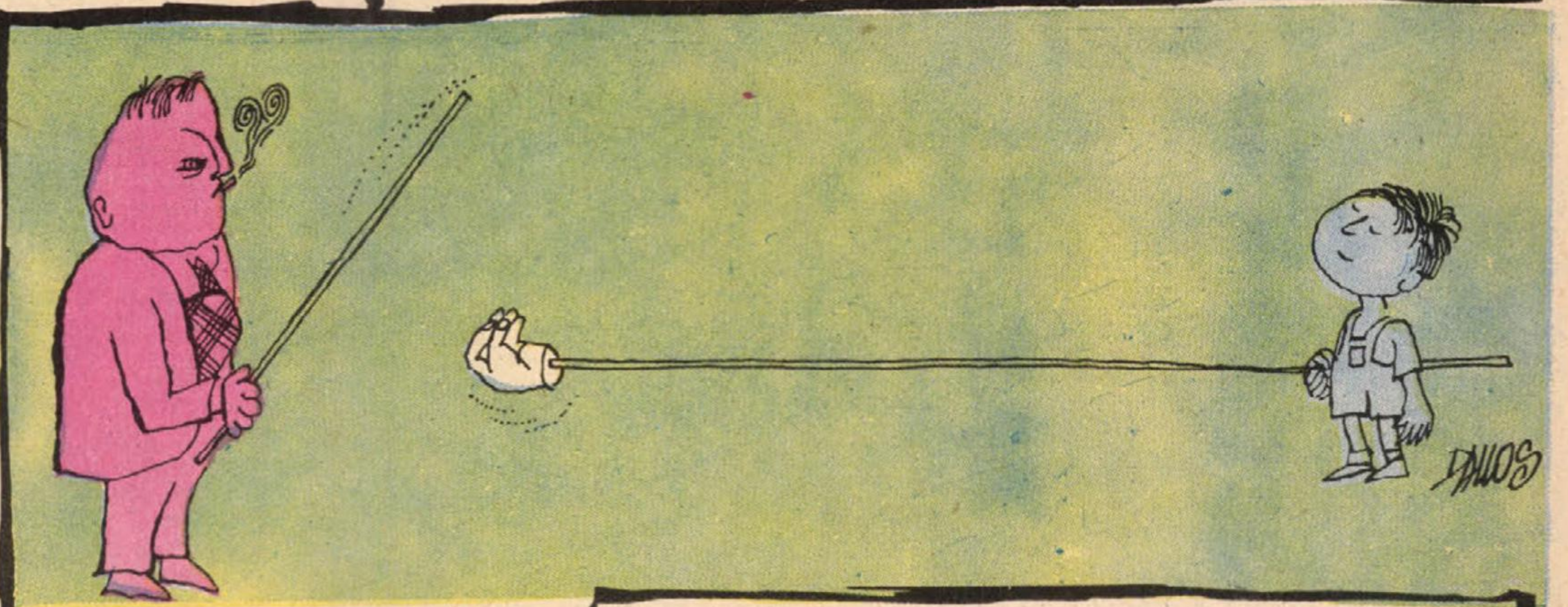

BOT

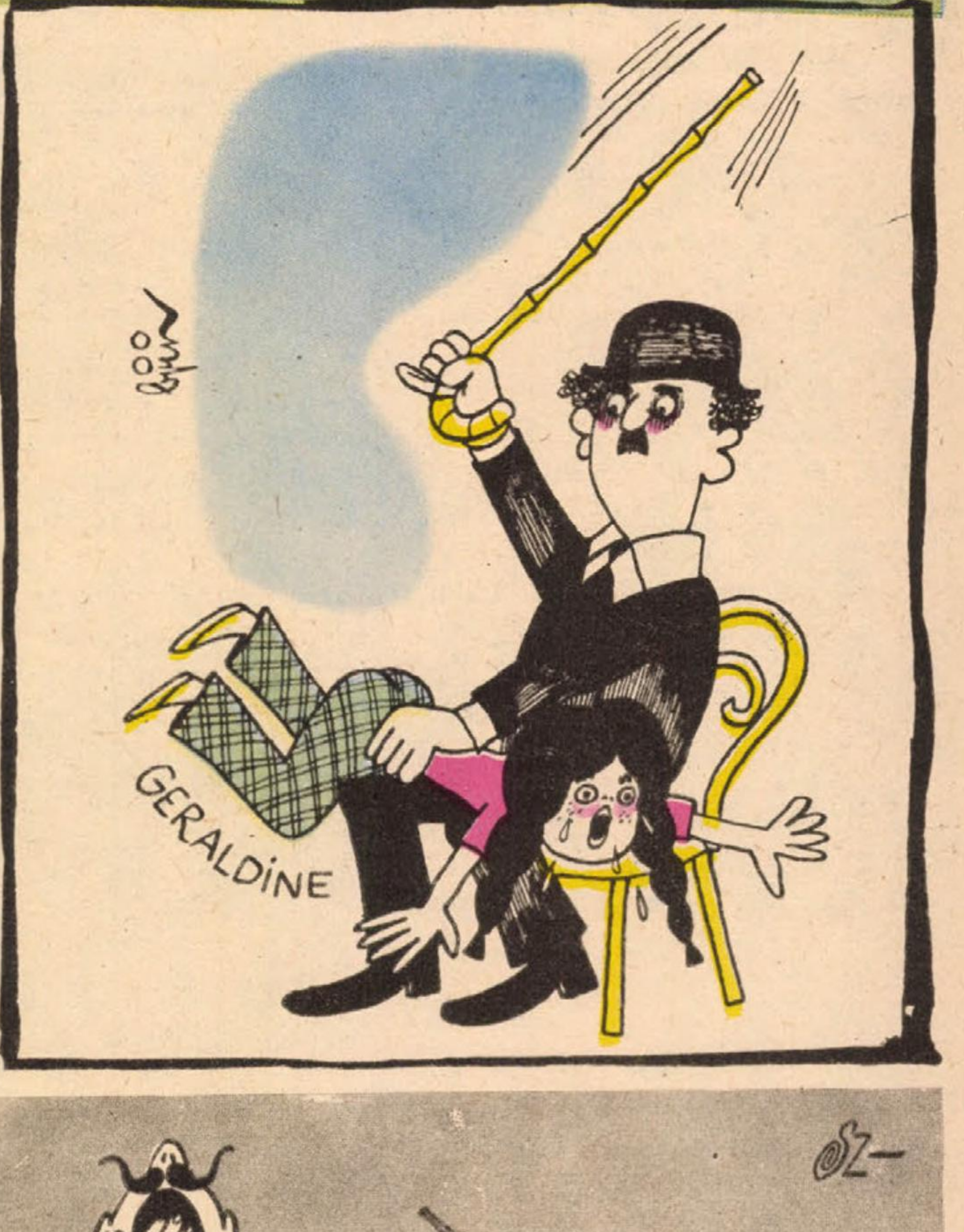

VÁRNAI,
SAJDIK,
HEGEDŰS,
DALLOS,
BRENNER,
BALÁZS-PIRI,
SZŰR-SZABÓ

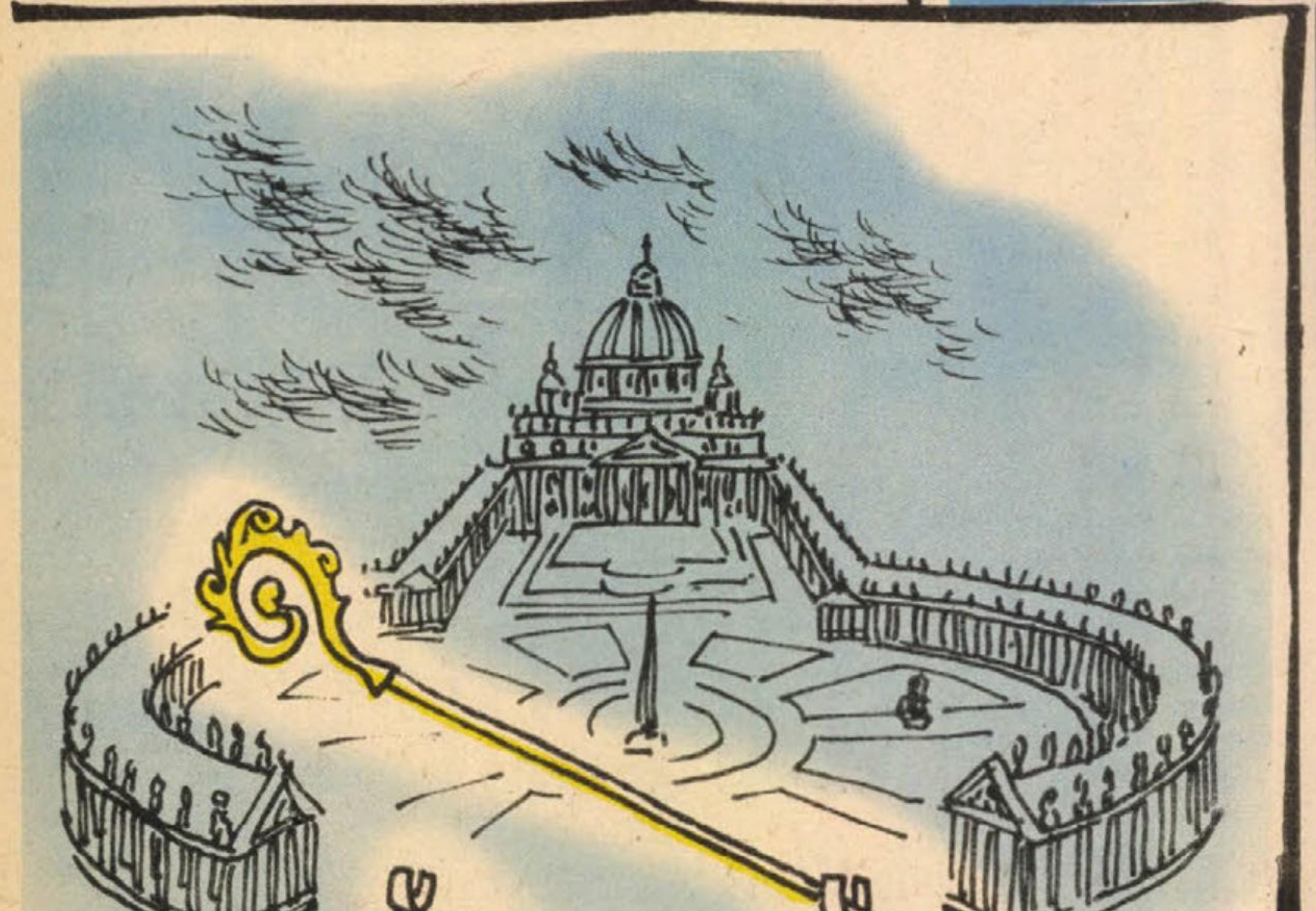

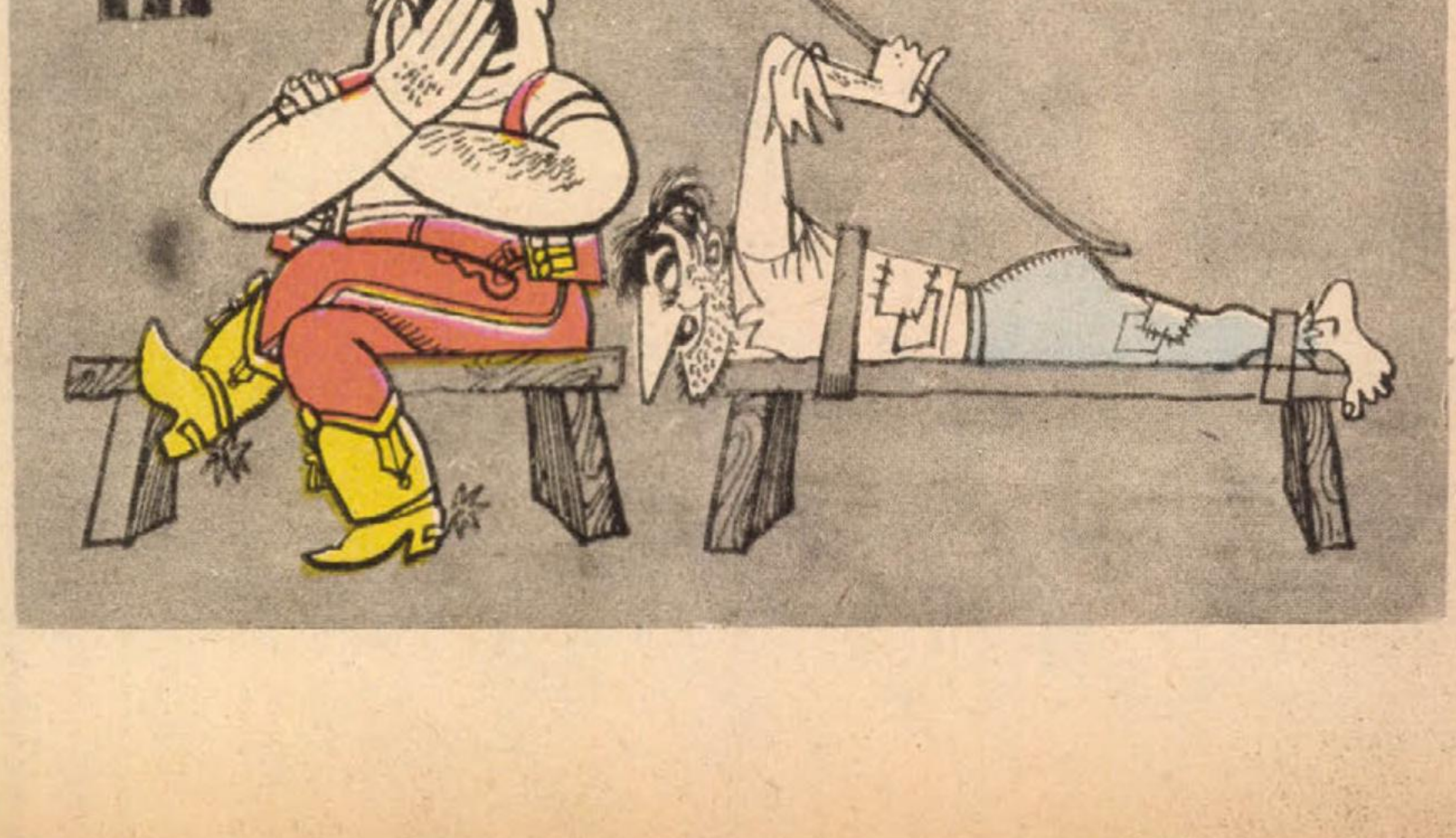

import humor

TERVEZÉSI HIBA

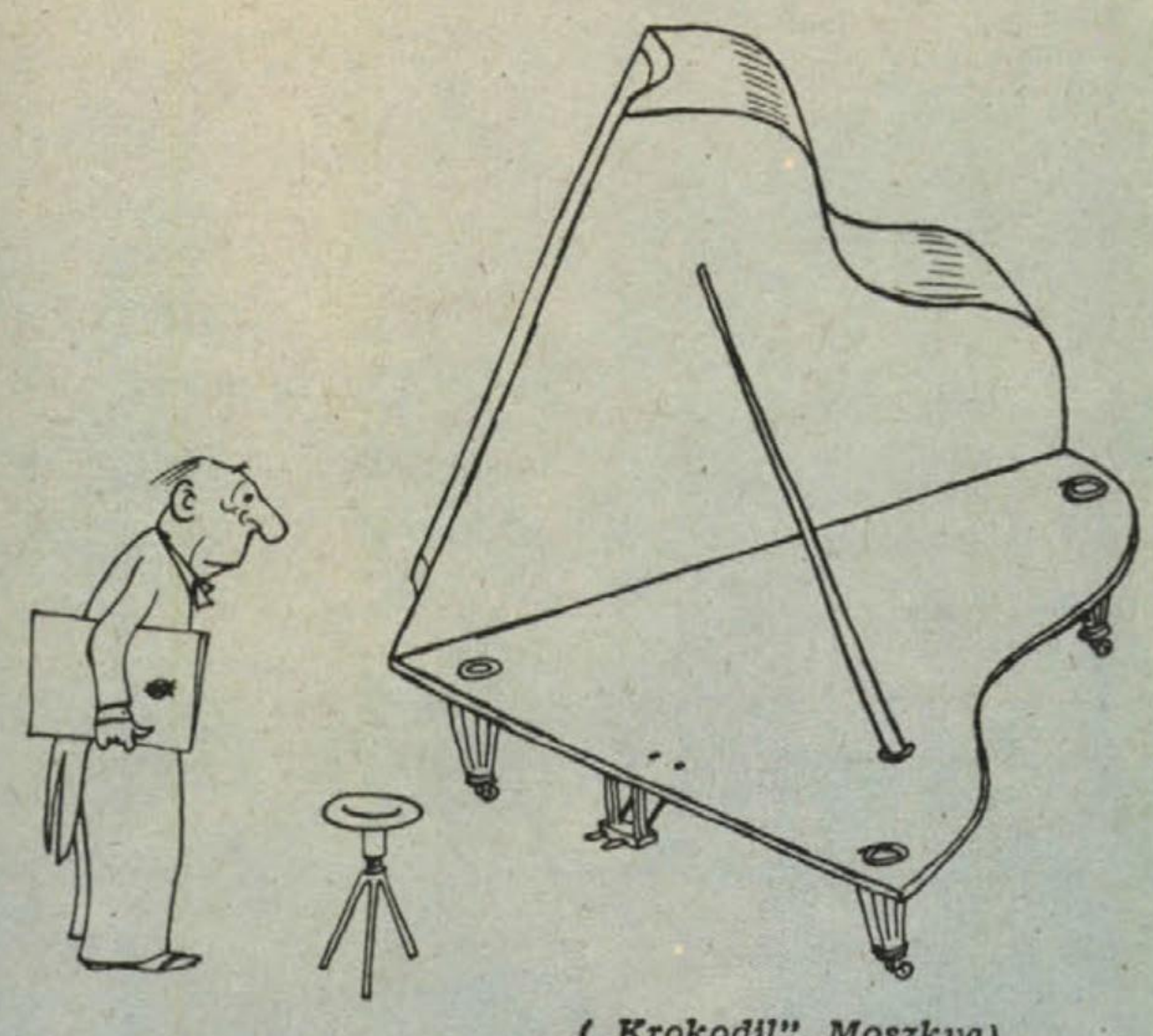

(„Krokodil", Moszkva)

NYÁRI VENDÉG

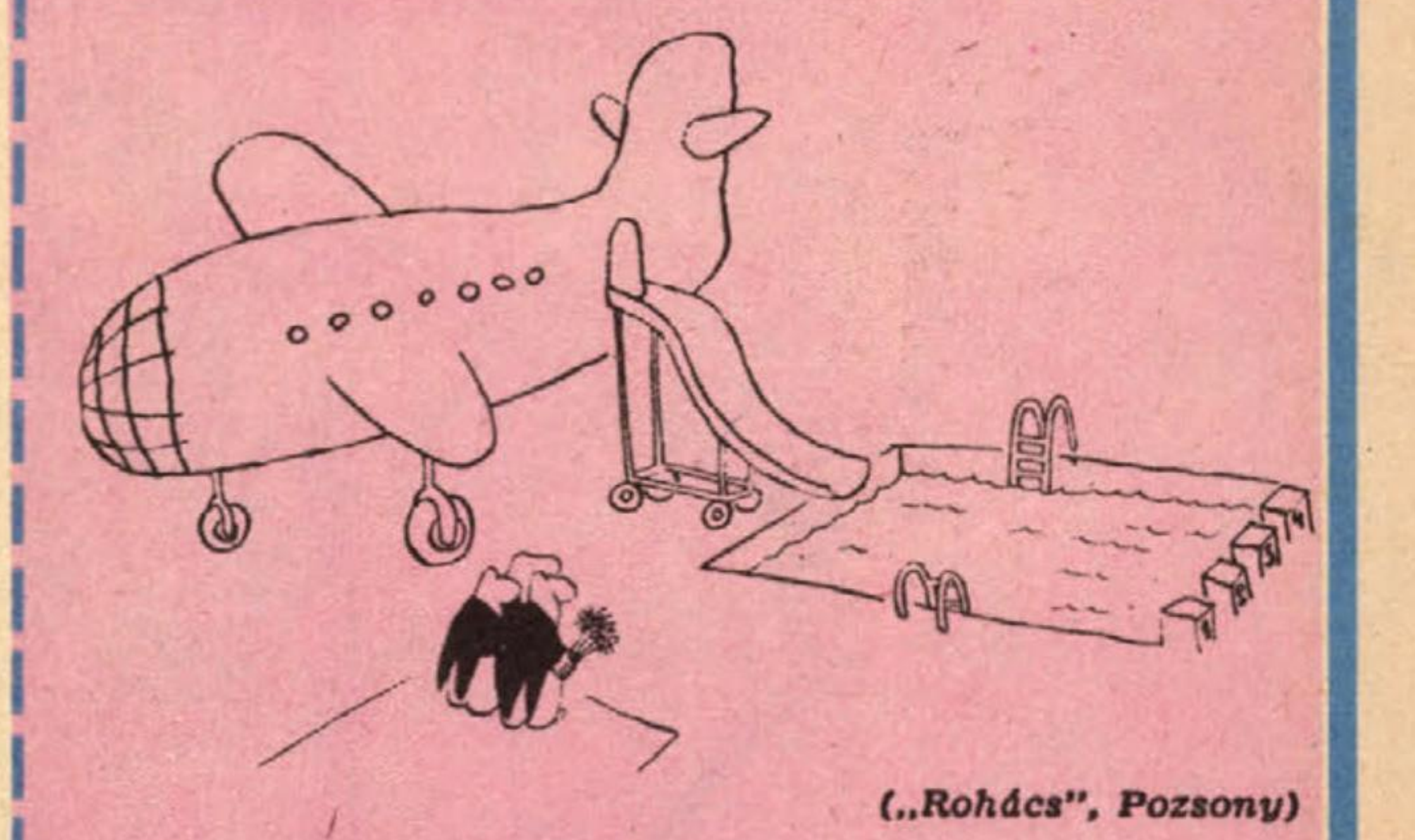

(„Rohács", Pozsony)

HIÚSÁG

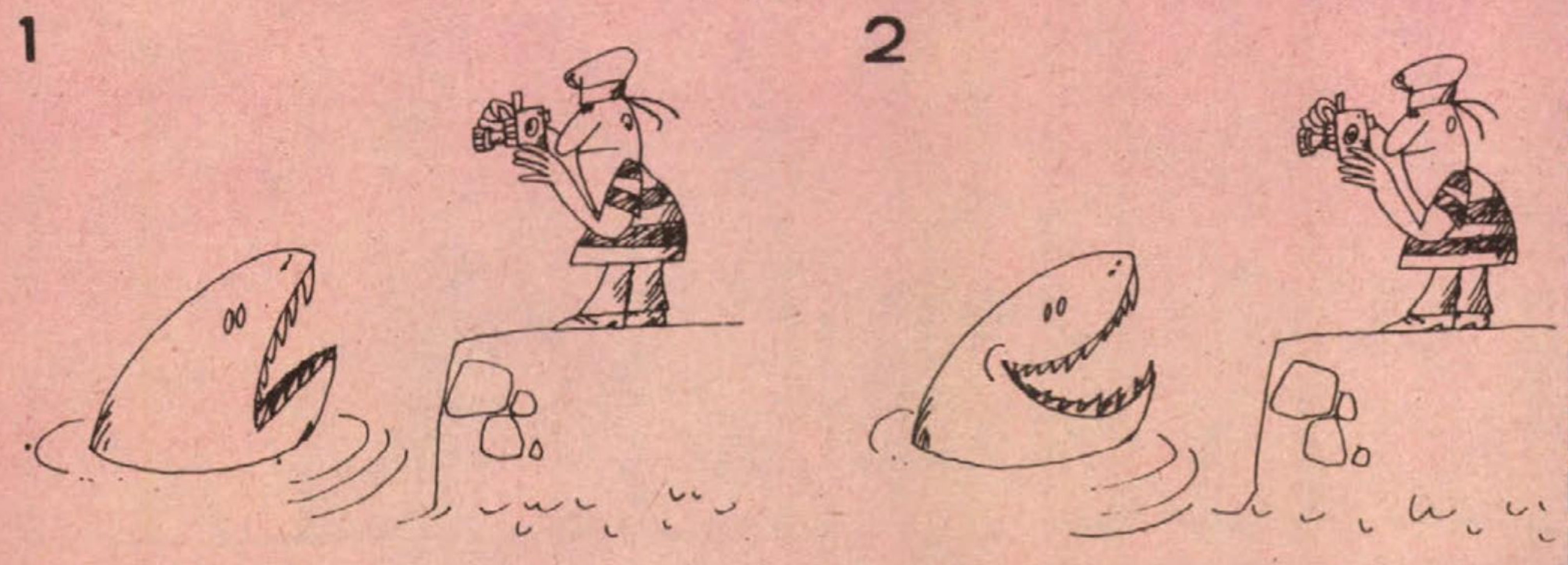

(„Eulenspiegel", Berlin)

TANULÓVEZETŐ

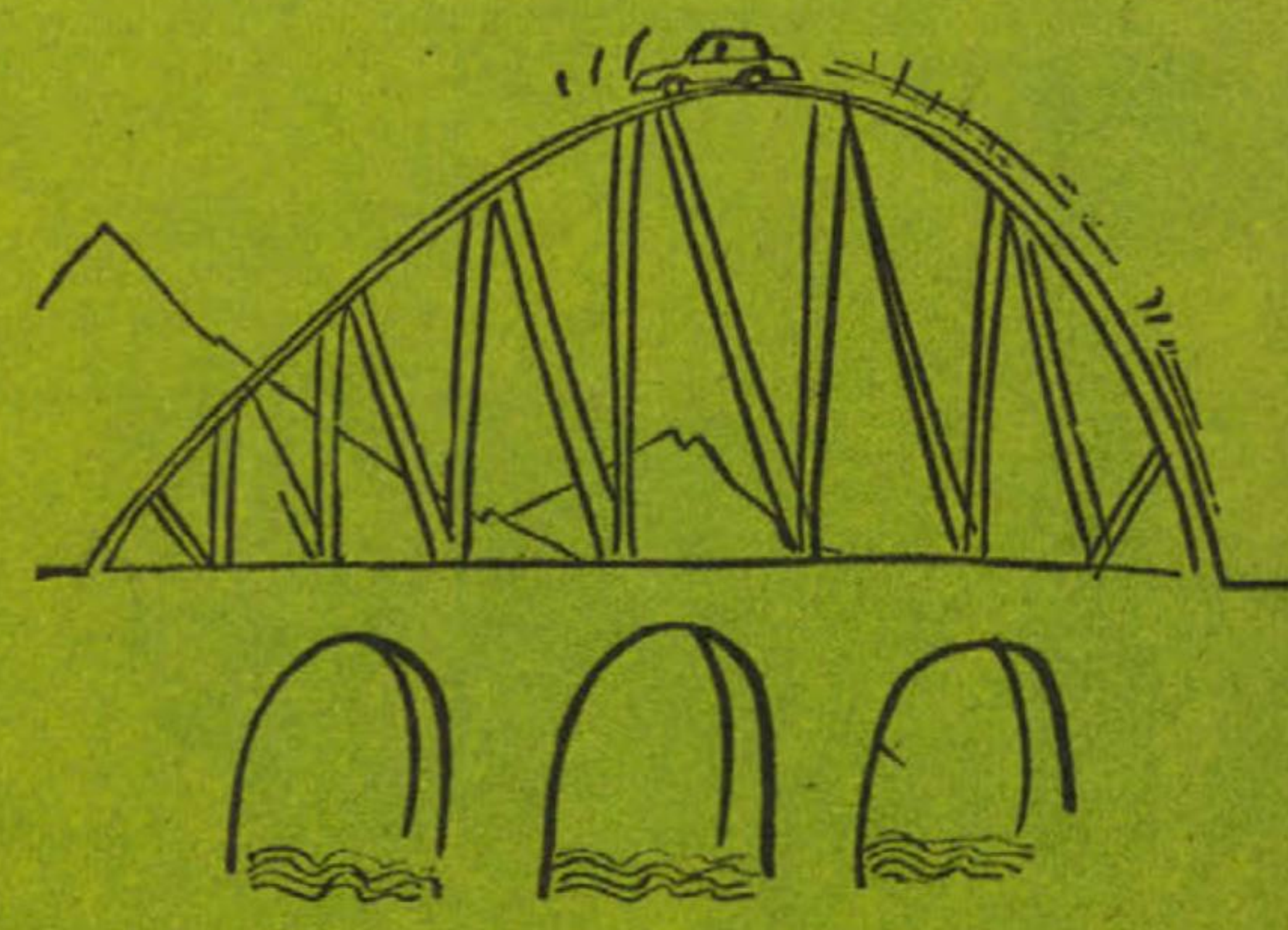

(„Jezs", Belgrád)

VASÁRNAPI EBÉD

Egész héten szidom az üzemi konyhát és készítem a számat a vasárnapi ebédre, az otthoni ízekre, az otthoni illatokra. Végre azt, amit én szeretnék, s úgy, ahogy én szeretem — csirkepaprikást apró galuskával; fóliás húst karikás krumplival; újházi tyúklevest meg rántott csirkét uborkasalátával... Szóval valami jót, valami csodálatosat, aminek az ízét a következő vasárnapig őrzi az ember az ínyében. Igen, most valami olyat kell enni, amilyet az üzemi szakács nem is tud vagy nem is akar: töltött csirkét! És egyetért vele az egész család, a gyerekek majdnem körbehordoznak: az kell, töltött csirke, meg krumplipüré, meg birskompót!

Természetesen ennek ára van. Reggel korán ki kell menni a piacra, hogy találjon az ember igazán hozzá való csirkét, amelyik már nem gyerek, de még nem is öreg, amelyiket nem táppal fújták föl, hanem jóféle szemestakarmánnyal. Tehát meg kell venni a csirkét és el kell viselni az első vértolulást az ára miatt — és kétségbe kell vonni a szövetséges osztály irántam való szeretetét; továbbá a leveshez zöldséget, a püréhez krumplit, meg még egy kis ezt és azt vásárolni, majd otthon el kell vágni a csirkék nyakát, és segíteni kell a tollasokból kiszedni azt a sok-sok apró tokot. Segíteni kell, mert különben nincs vasárnapi ebéd, mehetünk a vendéglőbe. Segít is mindenki, apró és nagy, és tizenegykor már párolog a leves gőze, vágjuk a zöldséget, áztatjuk a zsömlét, kaparjuk a májat, reszeljük a hagymát a töltelékhez és ügyesen dugdossuk a csirke bőre alá. Már a tepsiben is van, pezseg a bőre, locsolgatjuk zsírral, kenegetjük sörrel, hogy ropogós legyen, megpucoljuk a krumplit, a birset, kevergetjük, rakjuk, ízesítjük...

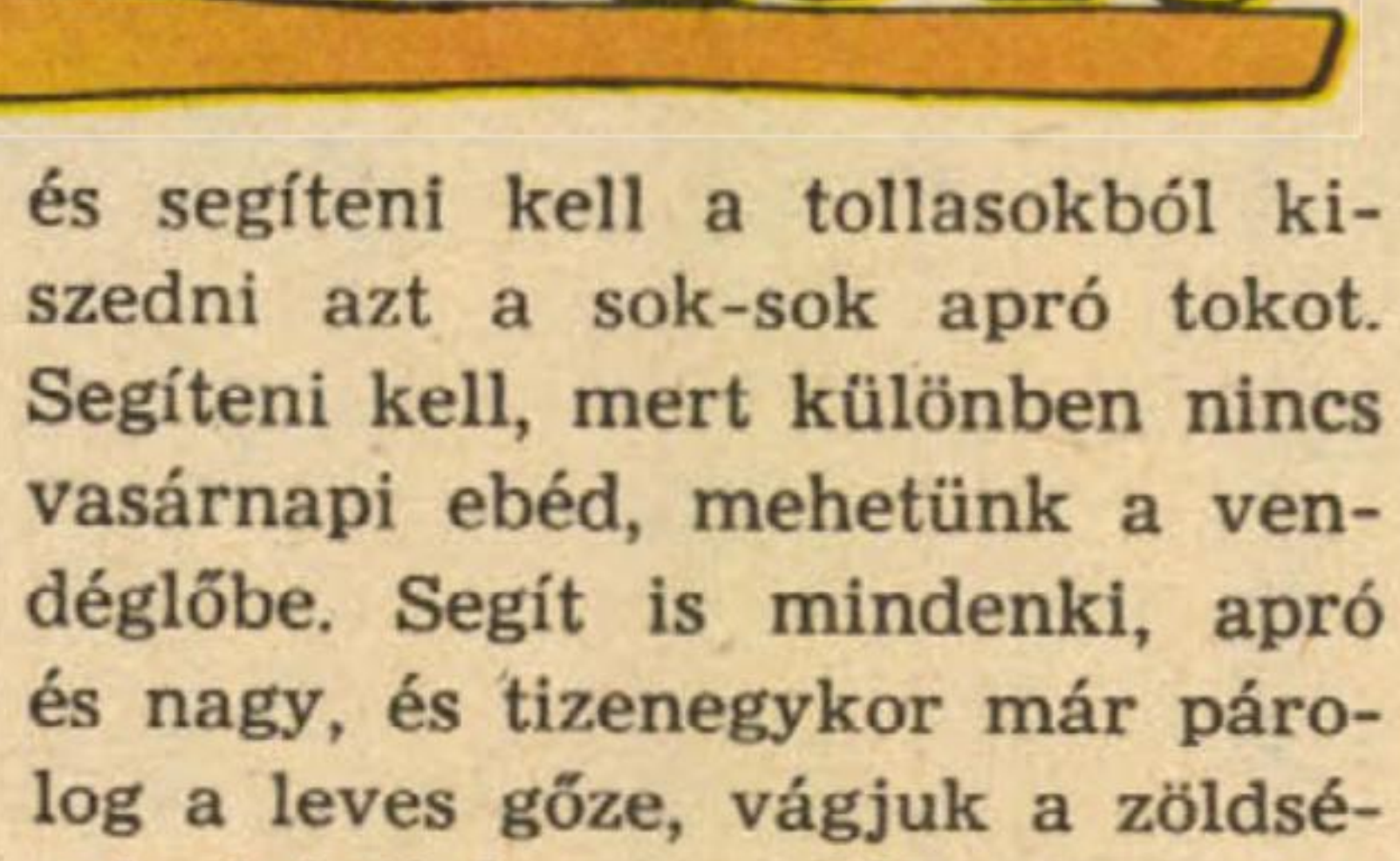

Csupa illat a konyha, csupa éber figyelem a család: ki ne fusson, oda ne égjen, el ne sózzuk. Dörzsöljük a tenyerünket, ujjunkat tartjuk a leves gőzébe, aztán végre, végre egy órakor asztalhoz ülünk és eszünk. Nem is eszünk, hanem falunk, az ember állán meg az ujján fut, szivárog le a zsír. No még egy kicsit, már igazán csak egy falatot, ezt nem lehet otthagyni, ezt már igazán csacsiság volna félretenni... Tehát megeszünk mindent, az utolsó falatig, az utolsó csöppig, és nem akaródzik fölkelni az asztaltól. Pedig föl kell kelni, mert egy mosatlan halmaz a konyha, nincs már egy szem tiszta tányér vagy lábas, se kanál, se villa, és olyan a környék, mint a csatatér. Csak egy negyedórácskát azért pihenni kell előbb, és aztán, aztán nekiállunk, súrolunk, csutakolunk, öblítünk, törölgetünk, lemossuk az asztalt, fölmossuk a konyhát, helyére rakunk mindent — és akkor összeesünk. Magunkba roskadunk, sóhajtozunk, s megállapítjuk, hogy ez tiszta őrültség, bolondság, enynyit dolgozni azért a nyomorult gyomorért! Különben is egészségtelen ez a magyar zabálás, ez az ízekkel való telhetetlenség, be is kellene venni valami gyógyszert... És ésszerűtlen is reggel héttől délután négyig a hassal vergődni. Hol itt a pihenés, a vasárnapi megnyugvás?

Hétfőn jólesik az üzemi koszt, mert más fut utána, más főz és más mosogat. Kedden már nem olyan egyszerű a kérdés, szerdán egyhangú az ebéd, csütörtökön undok, pénteken már gyalázatos, szombaton pedig már éppen csak csípünk belőle valamit, mert majd vasárnap, végre vasárnap ismét főzünk otthon valami jót!

Sz. Simon István

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK
TERÜLJ, TERÜLJ, ASZTALKÁM...
LEHEL
230 LITERES HŰTŐSZEKRÉNYBŐL
A LAKÁS HŰTÖTT ÉLÉSKAMRÁJA
2 ÉVI GARANCIA
GYÁRTJA A HŰTŐGÉPGYÁR

A BENZIN NEM ELÉG...

UTAZÁSNÁL SZÜKSÉG VAN AMIGO KÁVÉRA IS!

ELŐSEGÍTI A KELLEMES KÖZÉRZETET A FENYŐILLATÚ BA-DU-SAN HABFÜRDŐ

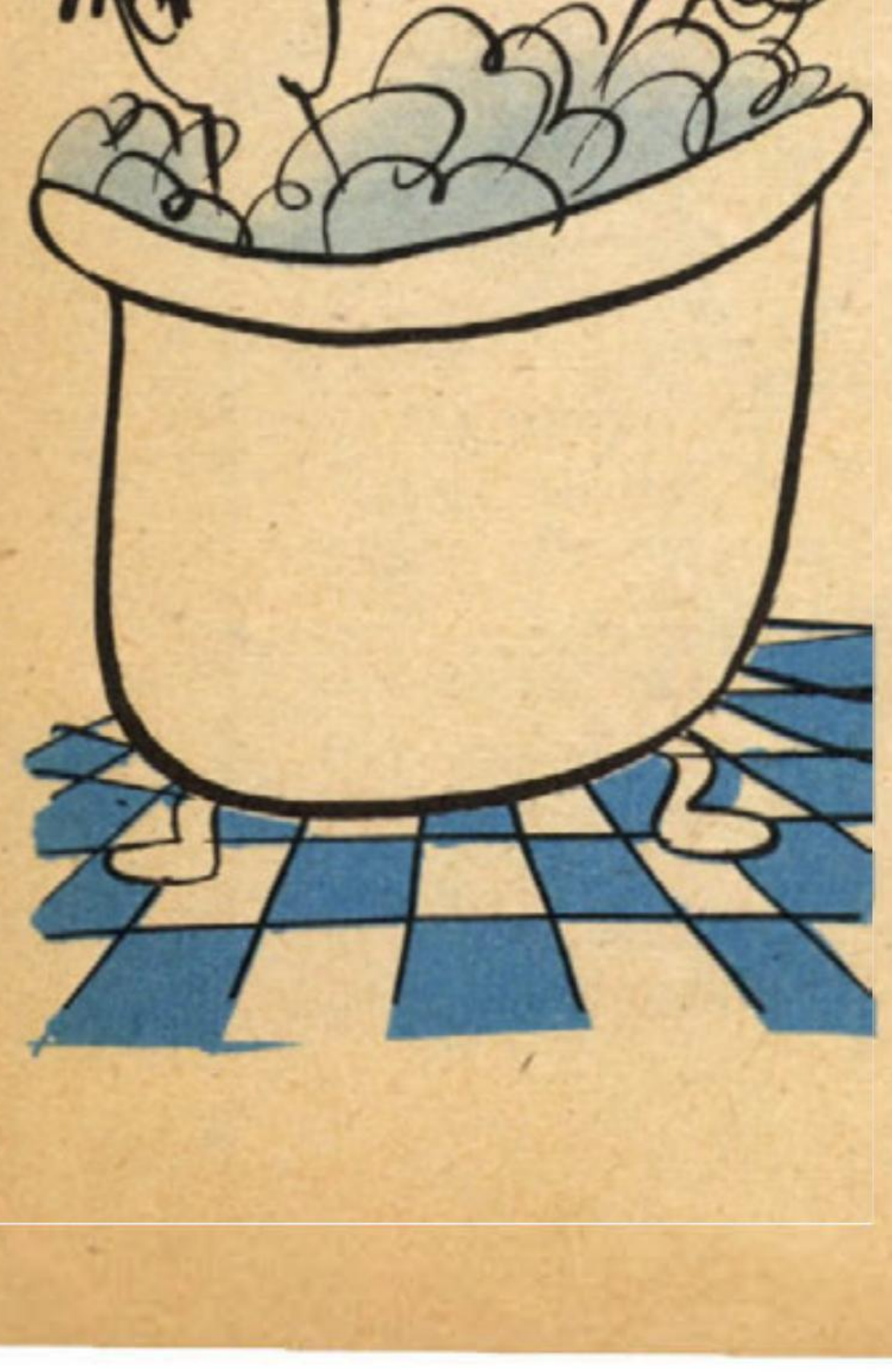

HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

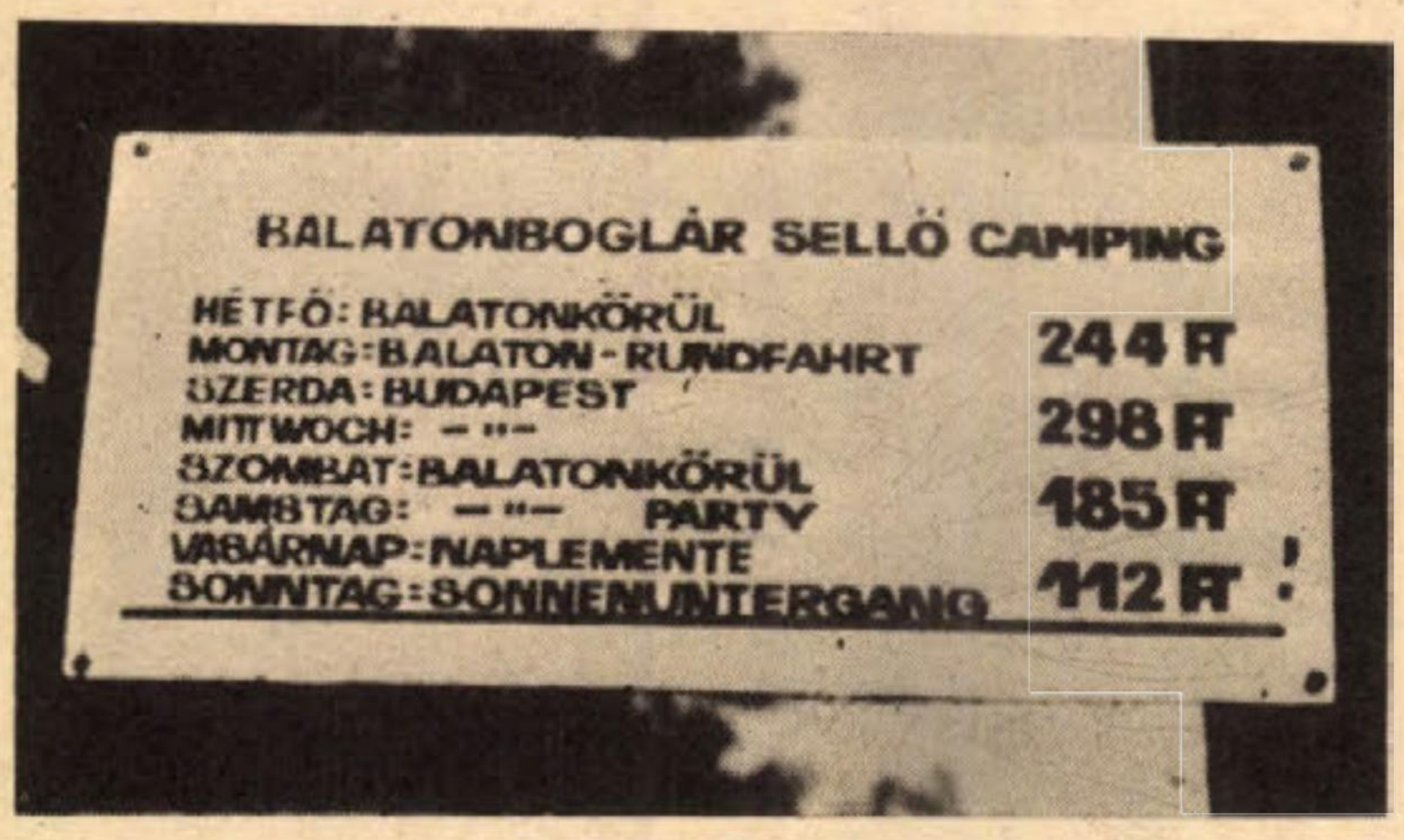
BALATONBOGLÁR SELLŐ CAMPING
HÉTFŐ: BALATONKÖRÜL
MONTAG: BALATON-RUNDFAHRT 244 Ft
SZERDA: BUDAPEST
MITTWOCH: — " — 298 Ft
SZOMBAT: BALATONKÖRÜL
SAMSTAG: — " — PARTY 185 Ft
VASÁRNAP: NAPLEMENTE
SONNTAG: SONNENUNTERGANG 112 Ft !

Megértjük a gazdasági szempontokat, de 112 forintot valahogy még vasárnap is túlzottnak tartunk egy naplementéért. Persze, ha tartani lehet ezt az árat, akkor majd mi is folyamodunk alkonykimérési engedélyért.

(Balatonbogláron fényképezte Bartal Irén)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

SZÉPSÉG

Krakkóban „Vénusz '71" címmel akt- és portréfotókiállítás nyílt meg. A kiállítás különböző tájak és országok legszebb nőit mutatja be. Negyvenkét ország nyolcszáz fotóművészének több mint háromszáz képe szerepel a tárlaton.

Ez kétféleképpen lehetséges. 1. Volt, aki csak egy fél képet küldött. 2. Volt kép, amelyet többen készítettek.

(A Képes Újságból kivágta: Szigetvári László)

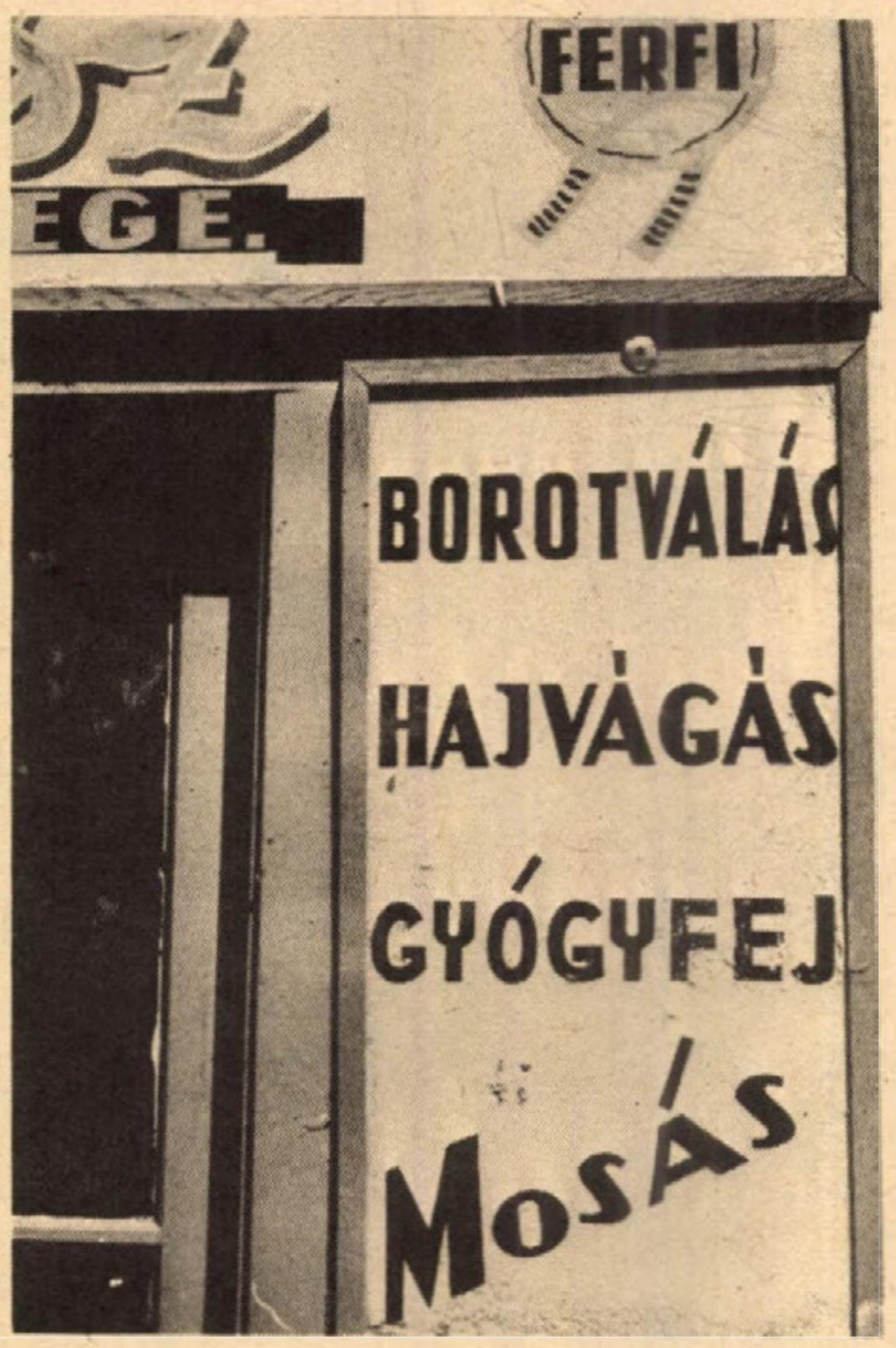
FERFI
EGE.
BOROTVÁLÁS
HAJVÁGÁS
GYÓGYFEJ
MOSÁS

Tizenévesek, figyelem! A betonfej és az apafej után itt az új minőségi megjelölés: szia, gyógyfej!

(Balatongyörökön fotózta: Bakos László)

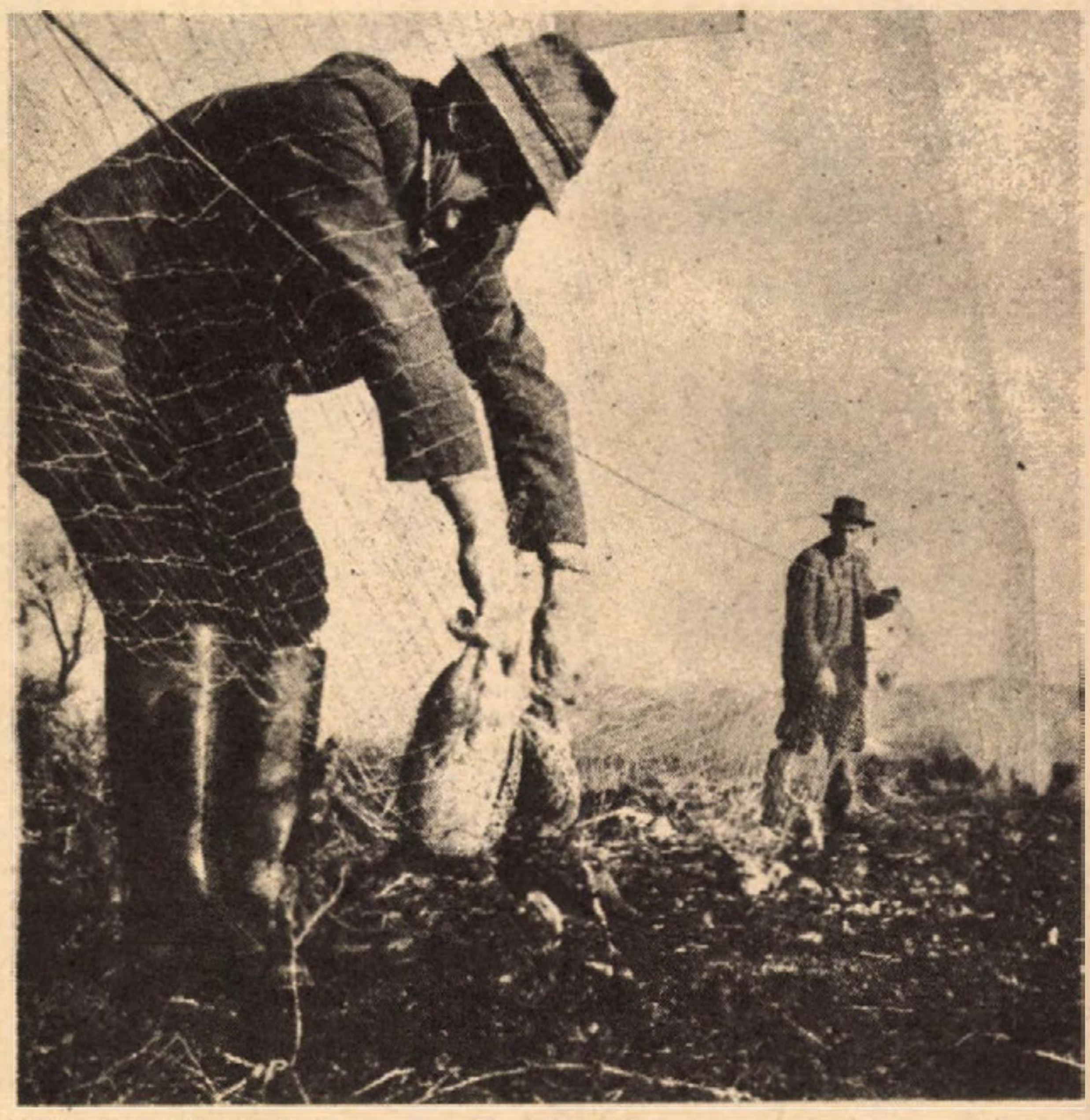

Élőnyúlkivitelünk hozza a legtöbb hasznot

Élő nyúl? Szerintünk inkább alélt fácán. Bár az is lehet, hogy a Vadászati Világkiállítás tiszteletére hoztuk létre ezt a fura jószágot.

(A Képes Újságból ollózta Zsák György rohrerföldi olvasónk)

ÓVATOS BÉRLETTULAJDONOS

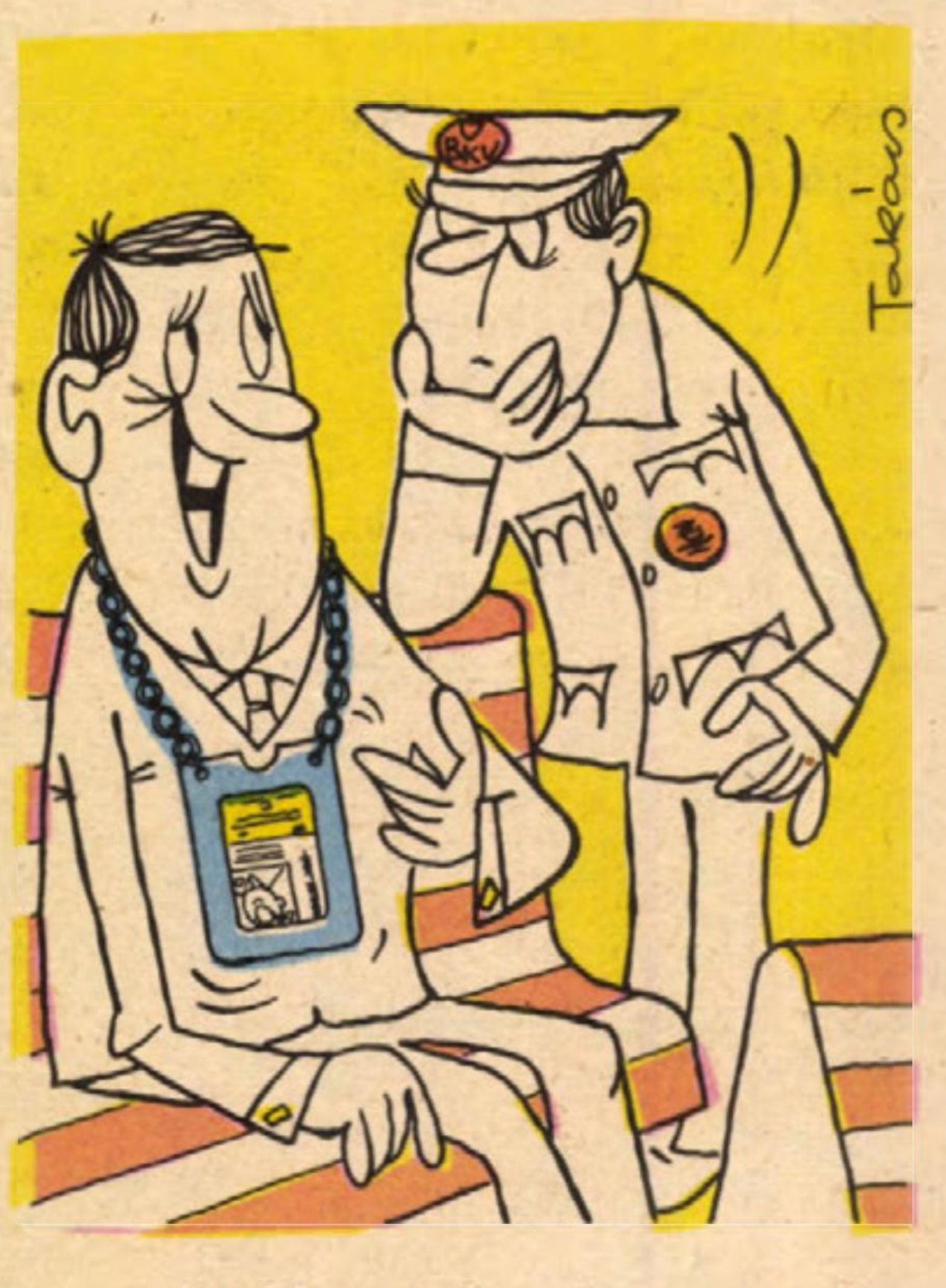

– Azelőtt mindig elvesztettem!

A TECHNIKA ÁLDÁSA

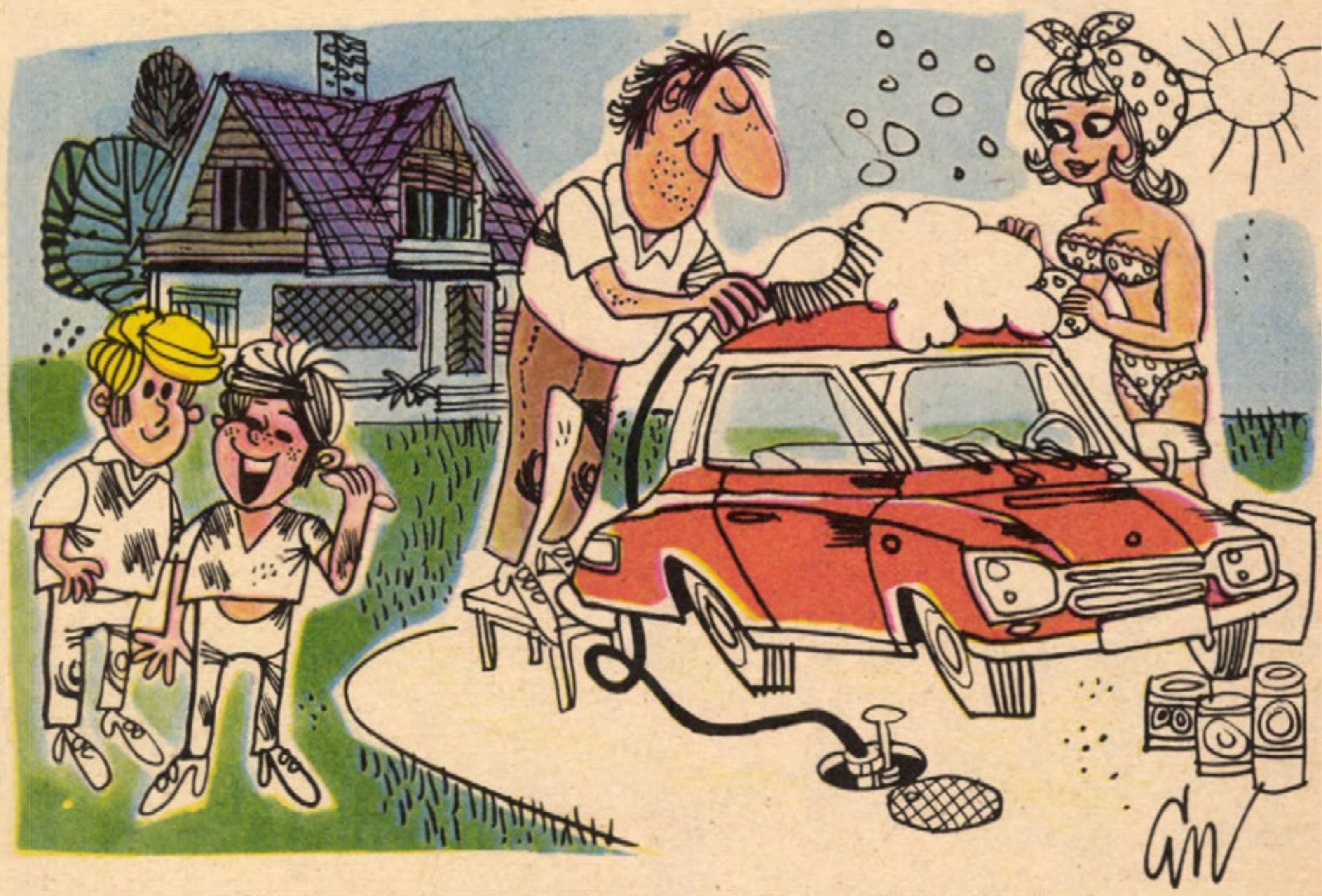

– Hál' istennek, most mindig csak a kocsit fürösztik:

KÉMEK, FIGYELEM!

Az „International Herald Tribune"-ban olvassuk, hogy az angliai Ashfordban katonai hírszerzők számára nem kisebb közéleti személyiség tartott előadást, mint Fülöp herceg, a királynő férje. Fülöp hangoztatta a hallgatóság előtt, hogy munkájukban rendkívül fontos a legszigorúbb biztonság.

– A legfontosabb – hangoztatta –, hogy minden borítékot erősen kell leragasztani.

Az az érzésünk, hogy az angol hírszolgálati szervek nem veszik igénybe a magyar levélborítékokat.

HEGYI BUSZJÁRAT

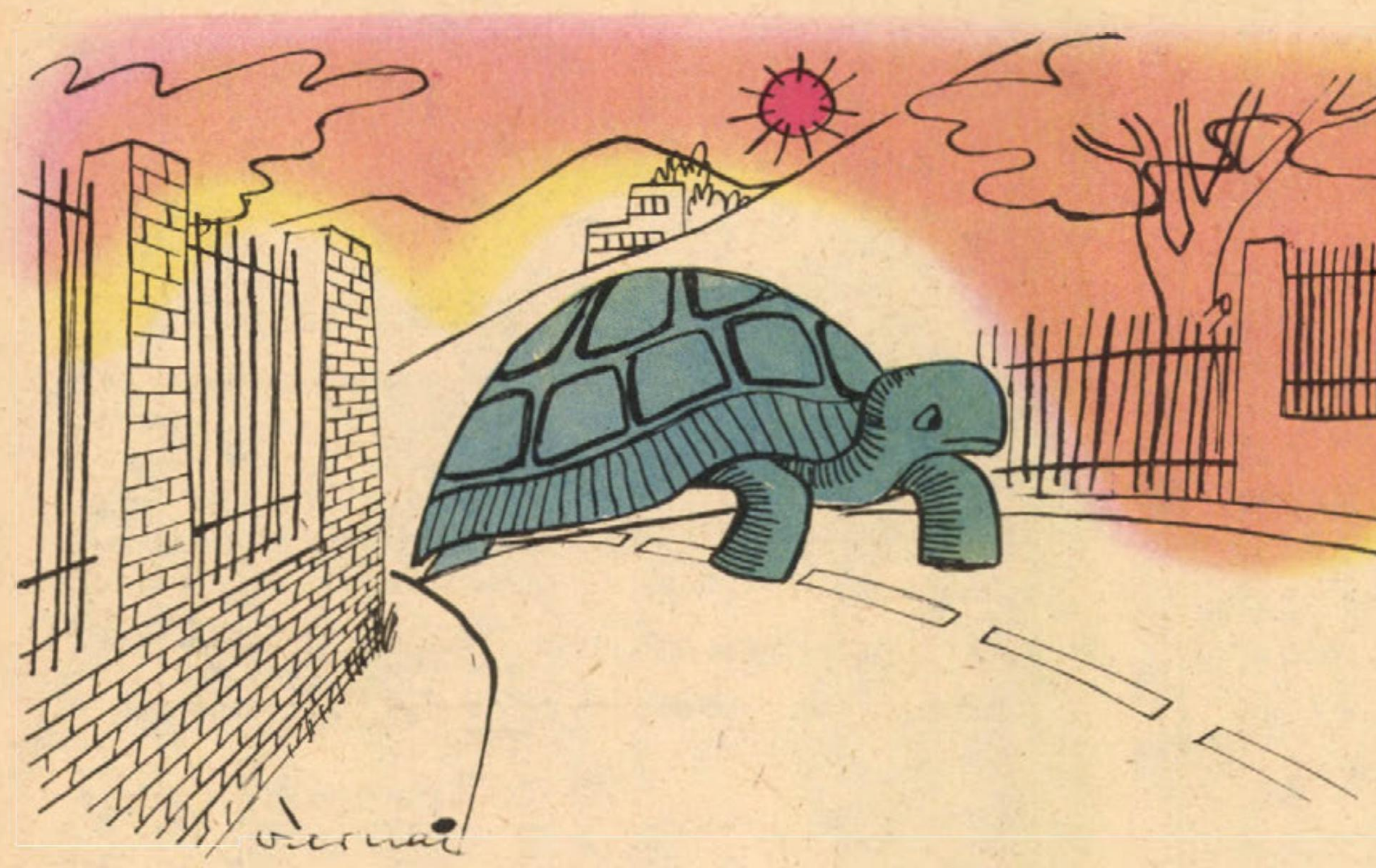

KOMOLY FIGYELMEZTETÉS

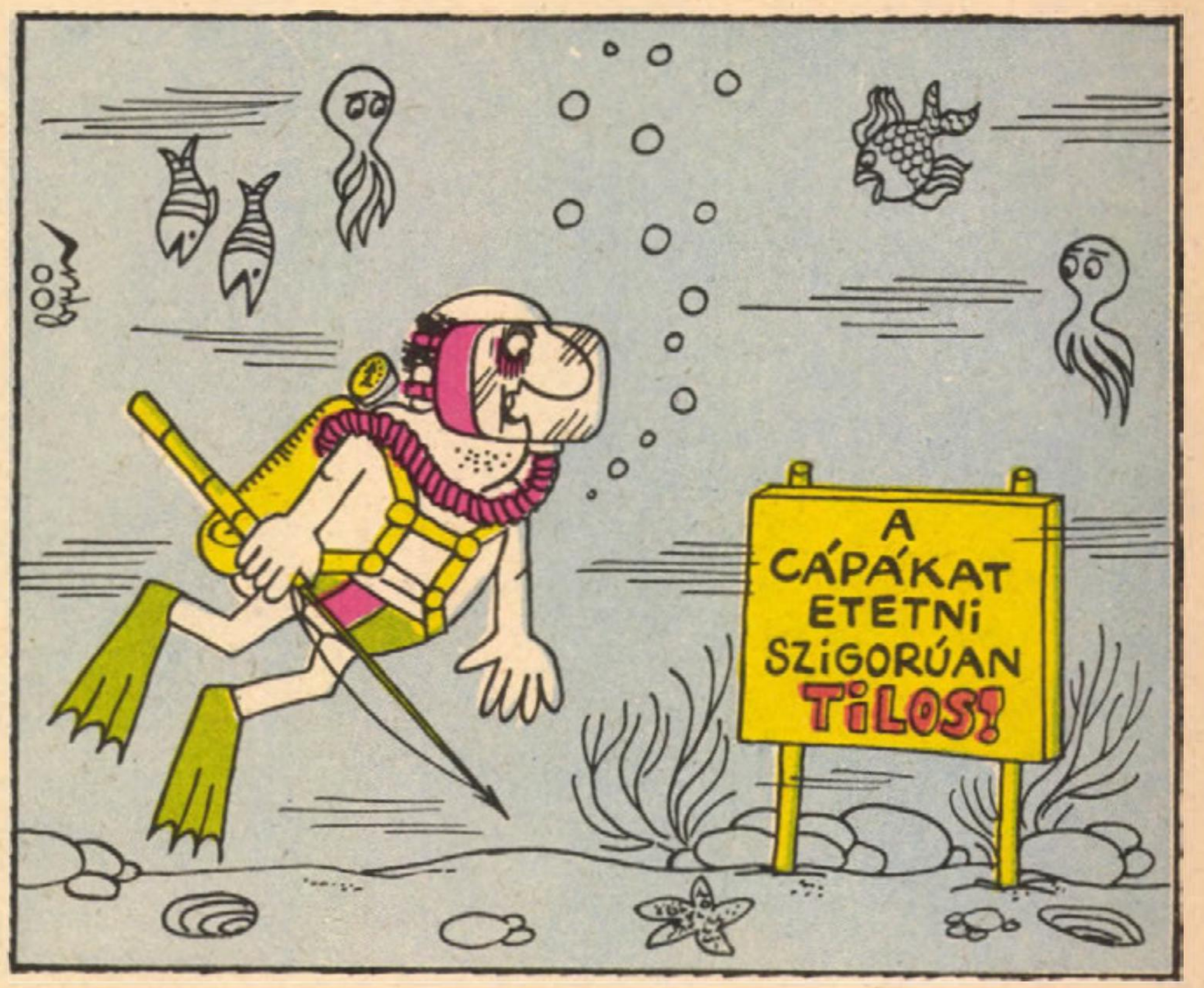
A CÁPÁKAT ETETNI SZIGORÚAN TILOS!

TAKARÉKOS SÁRKÁNY

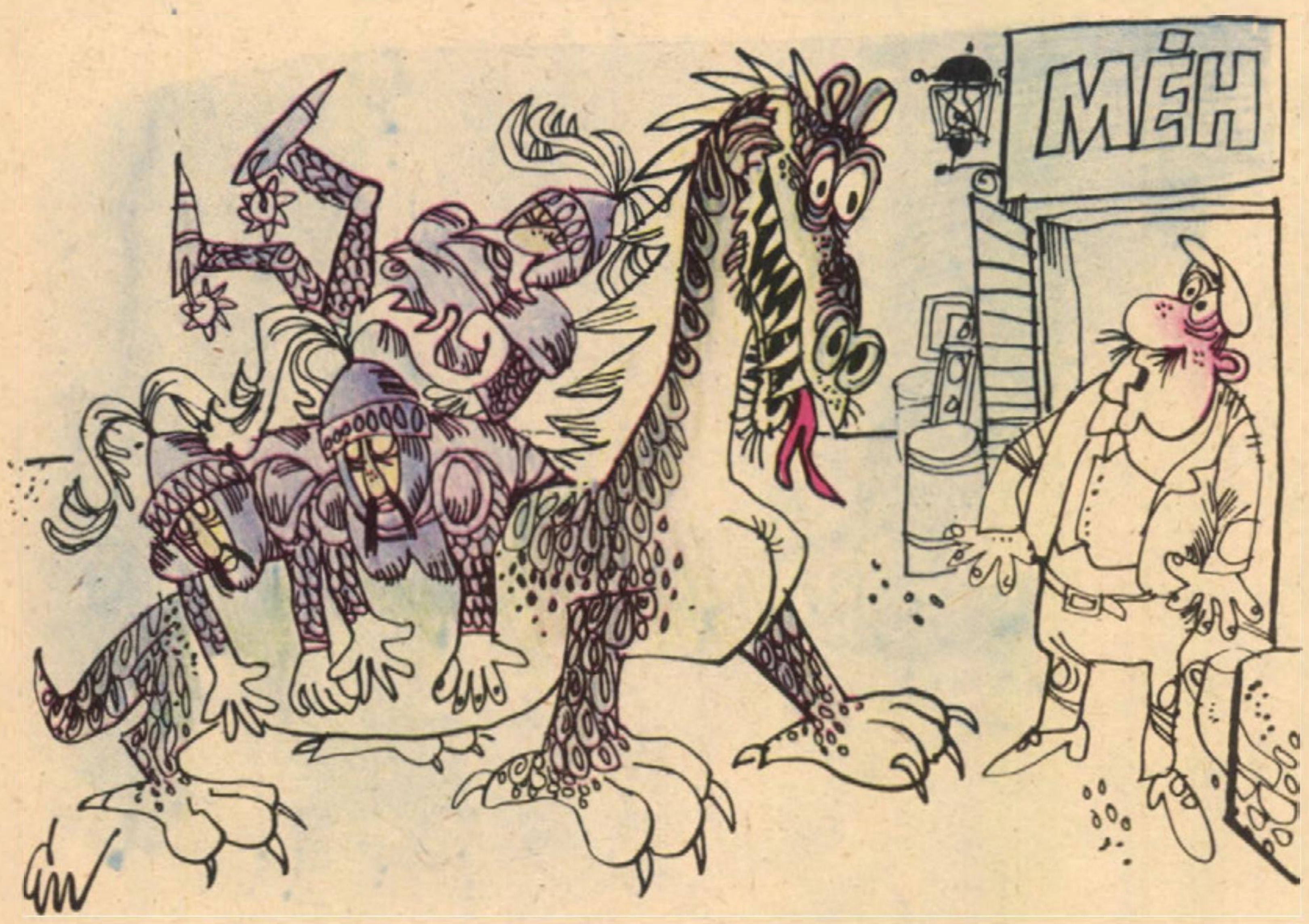

- Már megint összegyűlt egy csomó ócskavas a ház körül...

GYEREKOSZTÁLY

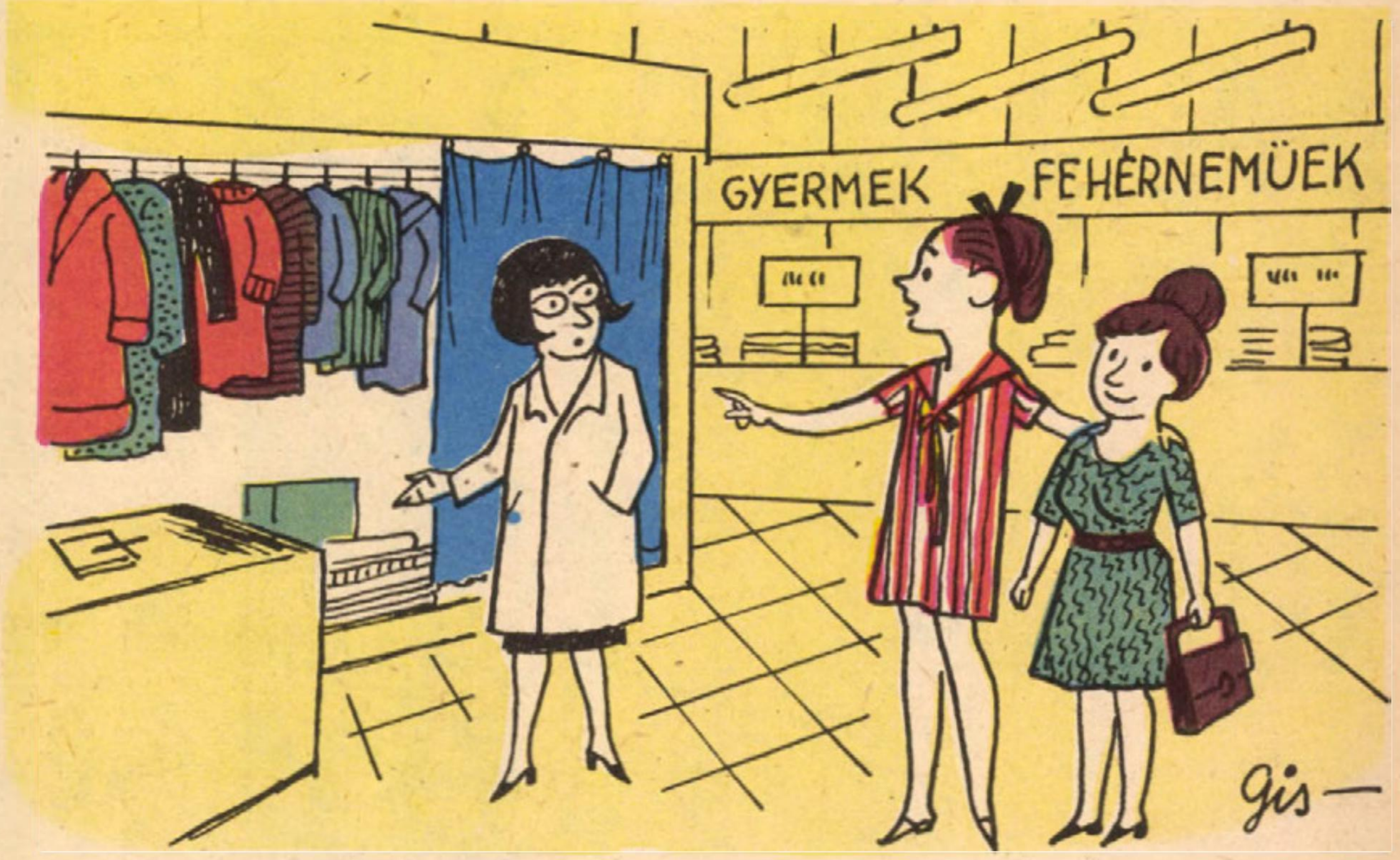

– Anyunak kérek egy szép télikabátot...

Házassági vízió

Holnap pedig bemegyek az igazgatóhoz és fizetésemelést kérek — mondtam a feleségemnek vacsora után, amikor a szokottnál is derűsebb színekben láttam a jövőt.

Az asszony értetlenül nézett rám:

— Miért kérnél fizetésemelést? Talán bizony nem kapsz eleget? Sokan örülnének, ha ilyen szép fizetést vihetnének haza. Mi is jól kijövünk belőle. Mindenünk megvan, semmiről sem kell lemondanunk. Azt mondom, érd be annyival, amennyi van, ne légy telhetetlen. Végy példát a Czinóber szakiról. Bezzeg ő nem kér fizetésemelést, pedig jóval kevesebbet keres, mint te. És különben is. Mit kezdenénk vele, ha több lenne a fizetésed?

— Hát vehetnénk például autót. Olykor-olykor leruccannánk vele a Balatonhoz...

— Látod, ezt nem szeretem benned, ezt az örökös nagyravágyást. Autót! Még mit nem! Bezzeg a Kovács bácsinak esze ágában sincs autót venni. Maholnap nyugdíjba megy, de ugyanúgy biciklivel jár a gyárba, mint húszéves korában.

Új ötletet kerestem és találtam:

— Elcserélhetnénk a lakásunkat egy kertes házra. Egy kis szőlő, néhány gyümölcsfa. A zöldségféle is megteremne a ház körül...

A feleségem ingerülten vágott közbe:

— Ha eddig jó volt így, jó lesz ezután is. Még hogy kertes ház! Szőlő, gyümölcs, isten haragja! Bezzeg a Tárnoki mérnök beéri a füstös városi lakással. Neki az állami bérház is jó, nem akar kertes házat, pedig megengedhetné magának. De neked semmi sem jó úgy, ahogy van. Te mindenáron szerezni akarsz. Tudod, mi vagy te? Egy hétszilvafás bérelszámoló!

Elengedtem a fülem mellett a gúnyos megjegyzést.

— Nem kell autó, nem kell kertes ház, akkor legalább vegyünk televíziót — makacskodtam. — Azt már csak megengedhetjük magunknak a huszadik század második felében?

— Tudtam előre, hogy ide fogsz kilyukadni — csattant föl a feleségem. — Itt van nekünk ez a jó kis rádió, ez a huszonéves népszuper, de neked televízióra fáj a fogad. Bezzeg a Kecskeméti elvtárs miniszterhelyettes, és még sincs televíziója! Ehhez mit szólsz? Ő megengedheti magának, hogy ne legyen televíziója, és mi nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne legyen televíziónk?

— A fizetésemelésemből futná valami finomabb italra is — kötöttem az ebet a karóhoz. — Hát nem égbekiáltó? Betöltöttem a negyvenet, és még nem kóstoltam meg a skót whiskyt! Igenis, szeretném megkóstolni, mit szólsz hozzá!

— Mert leesik a fejedről a korona, ha nem kóstolod meg, ugye? — vágott vissza csipősen. — Bezzeg szegény édesapád egész életében beérte a kövidinkával. Azt sem tudta, mi fán terem a skót whisky. A fia, az bezzeg tudni szeretné. Egy szónak is száz a vége, eszedbe ne jusson fizetésemelést kérni!

*

Ha akad olyan nő keskeny e hazában, aki véletlenül magára ismer a fentiekben leírt feleség alakjában — azzal haladéktalanul megismerkednék házasság céljából.

Böcz Sándor

SZAKMAI JÓ TANÁCS

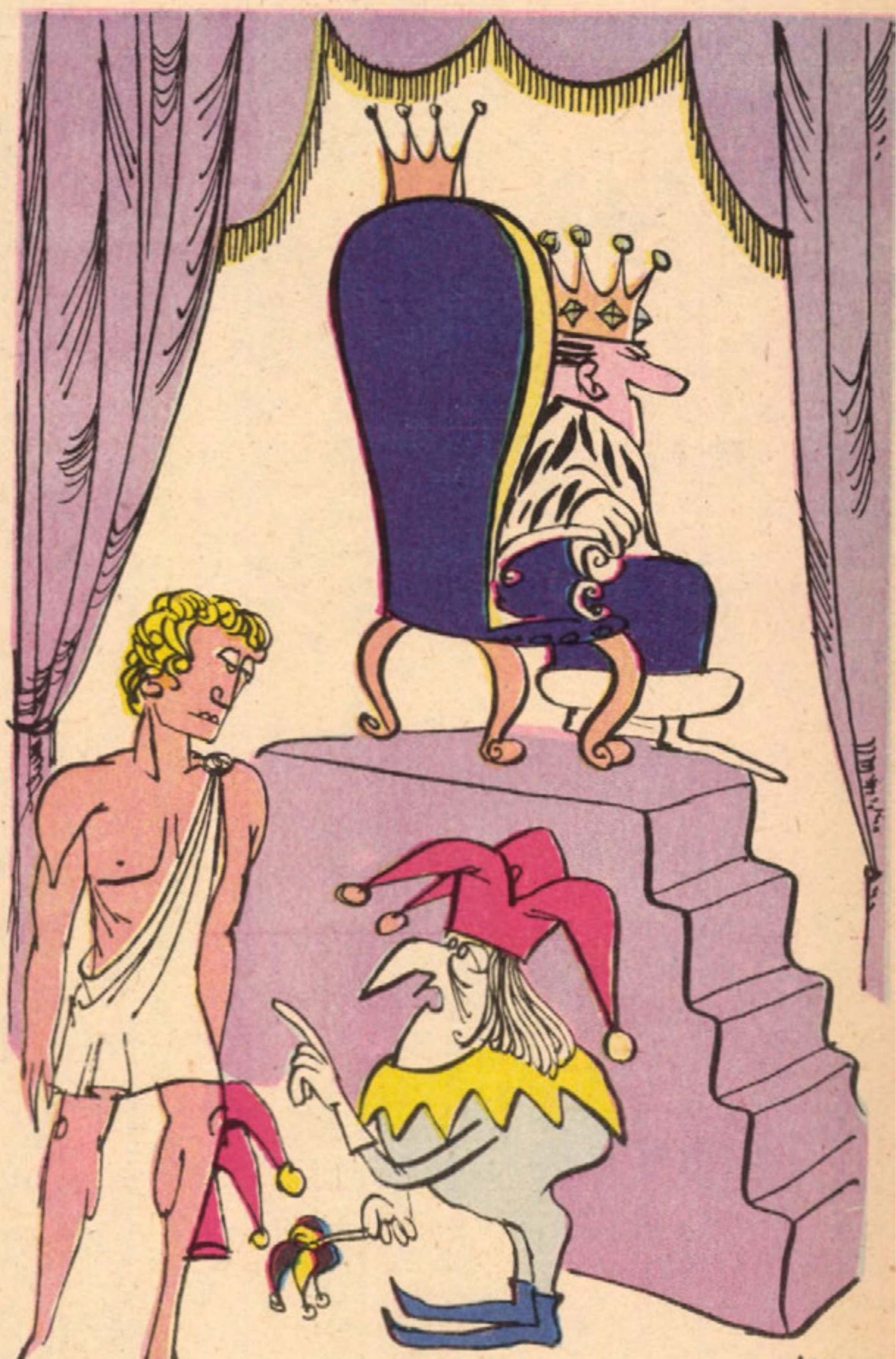

– Ha nem adsz egy kicsit a formaságokra, sohasem lesz belőled befutott udvari bolond...

SZOKÁS HATALMA

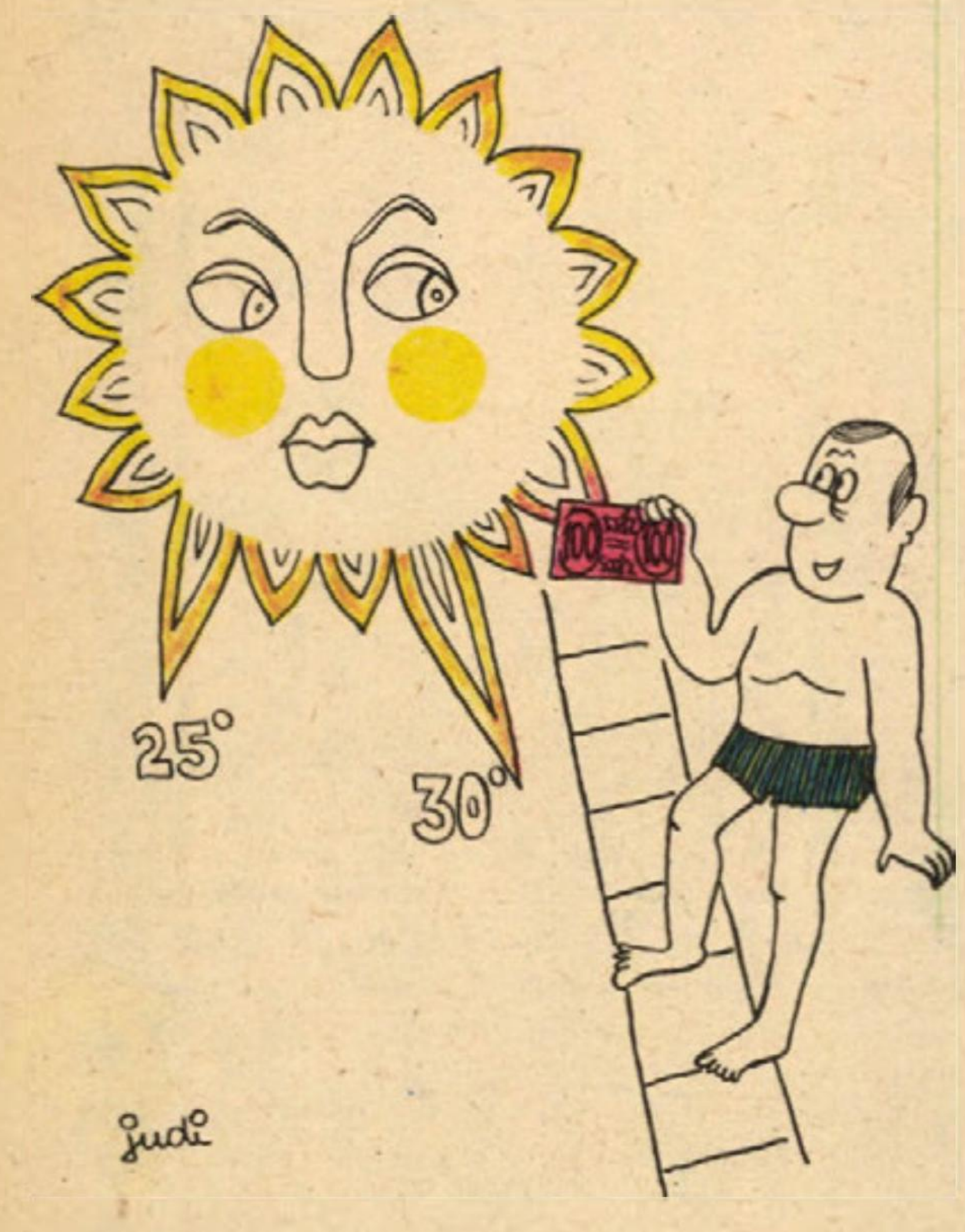
100
25°
30°
Judi

– Ha lehetne még két hétig, most vagyok szabadságon...

RÉBUSZ

192. rejtvényünk megfejtése:

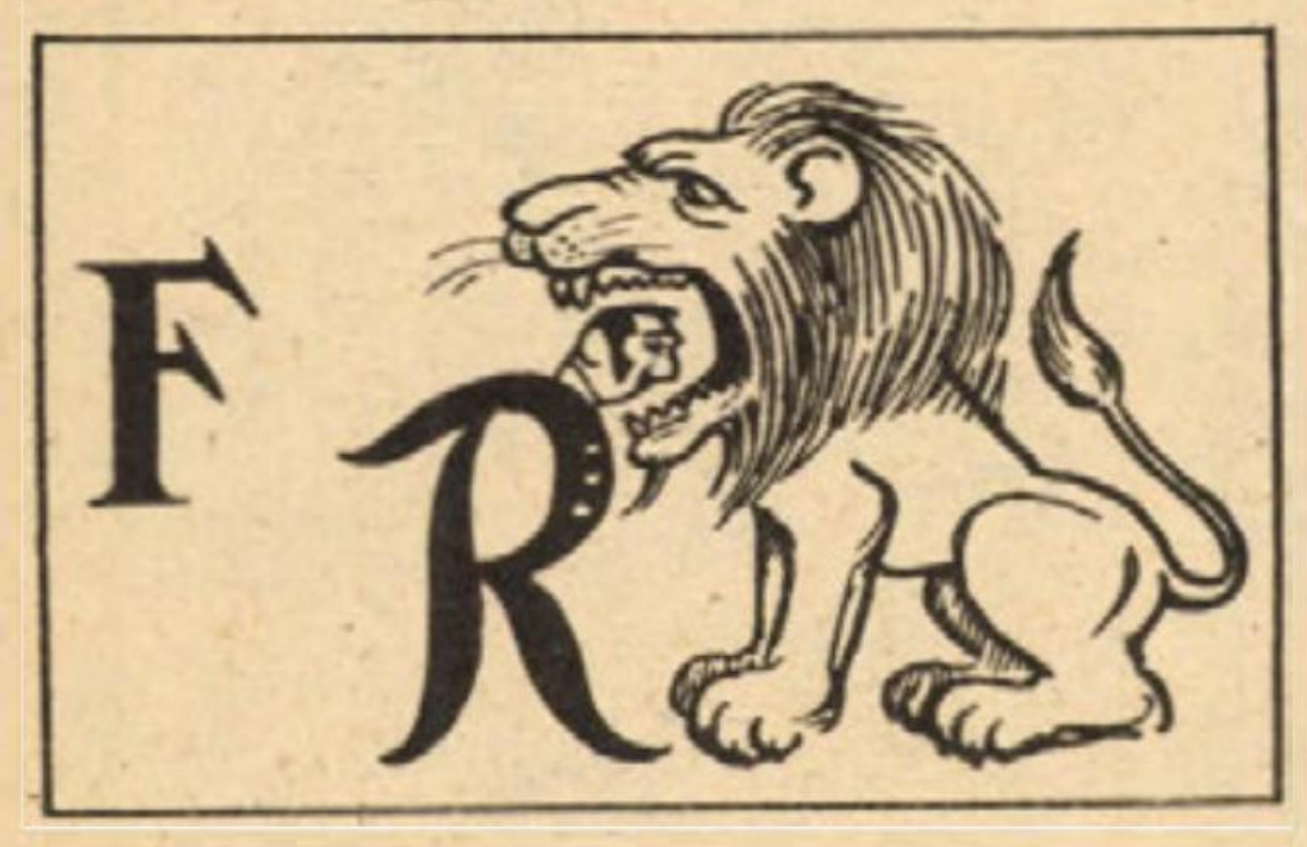

Farmer

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Barta Lászlóné, Bp. I., Halász u. 1.
Pethő László, Bp. X., Harmat u. 5.
Dr. Butz Konrád, Túrkeve, Kossuth L. u. 17.

194. REJTVÉNYÜNK

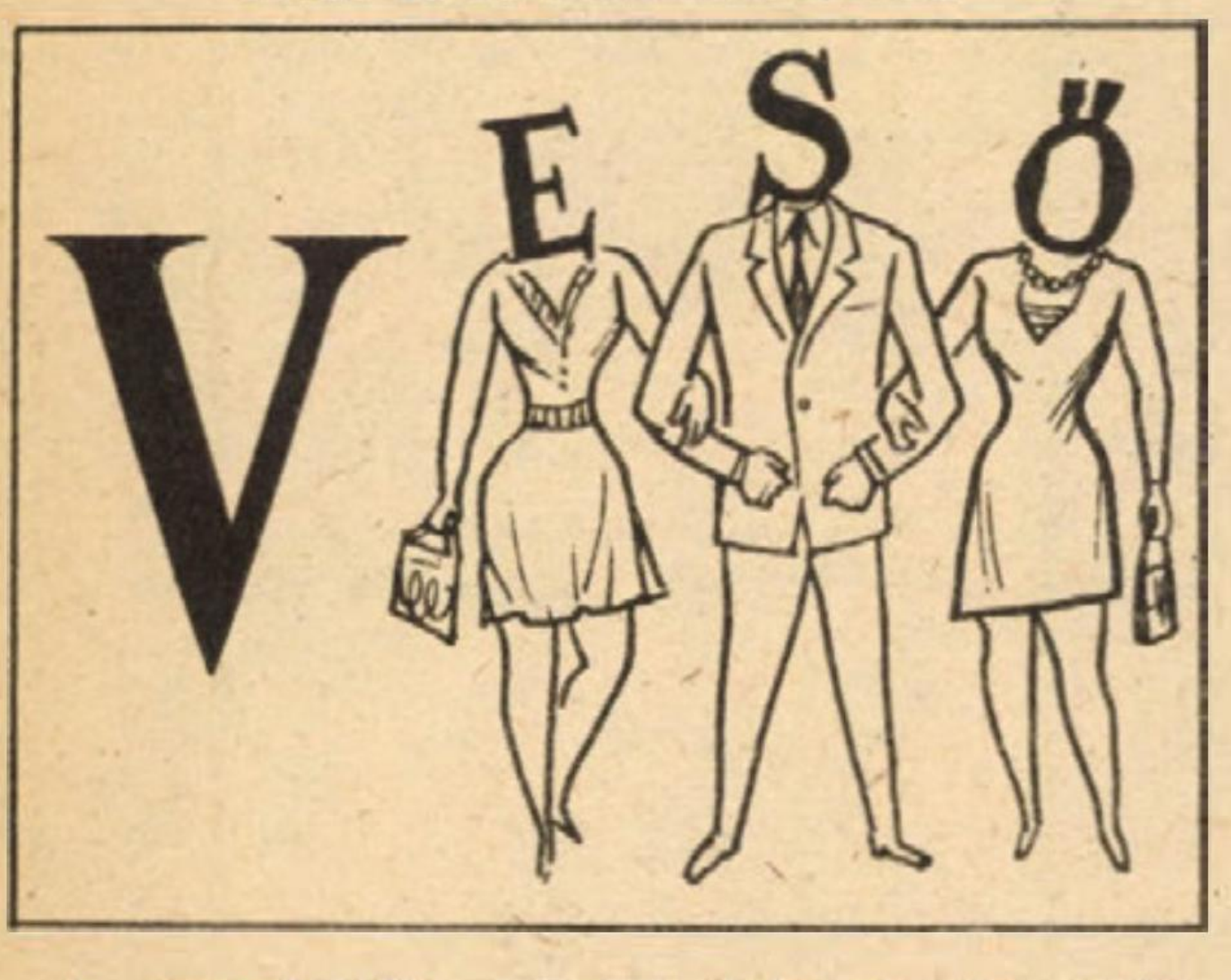

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 20-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

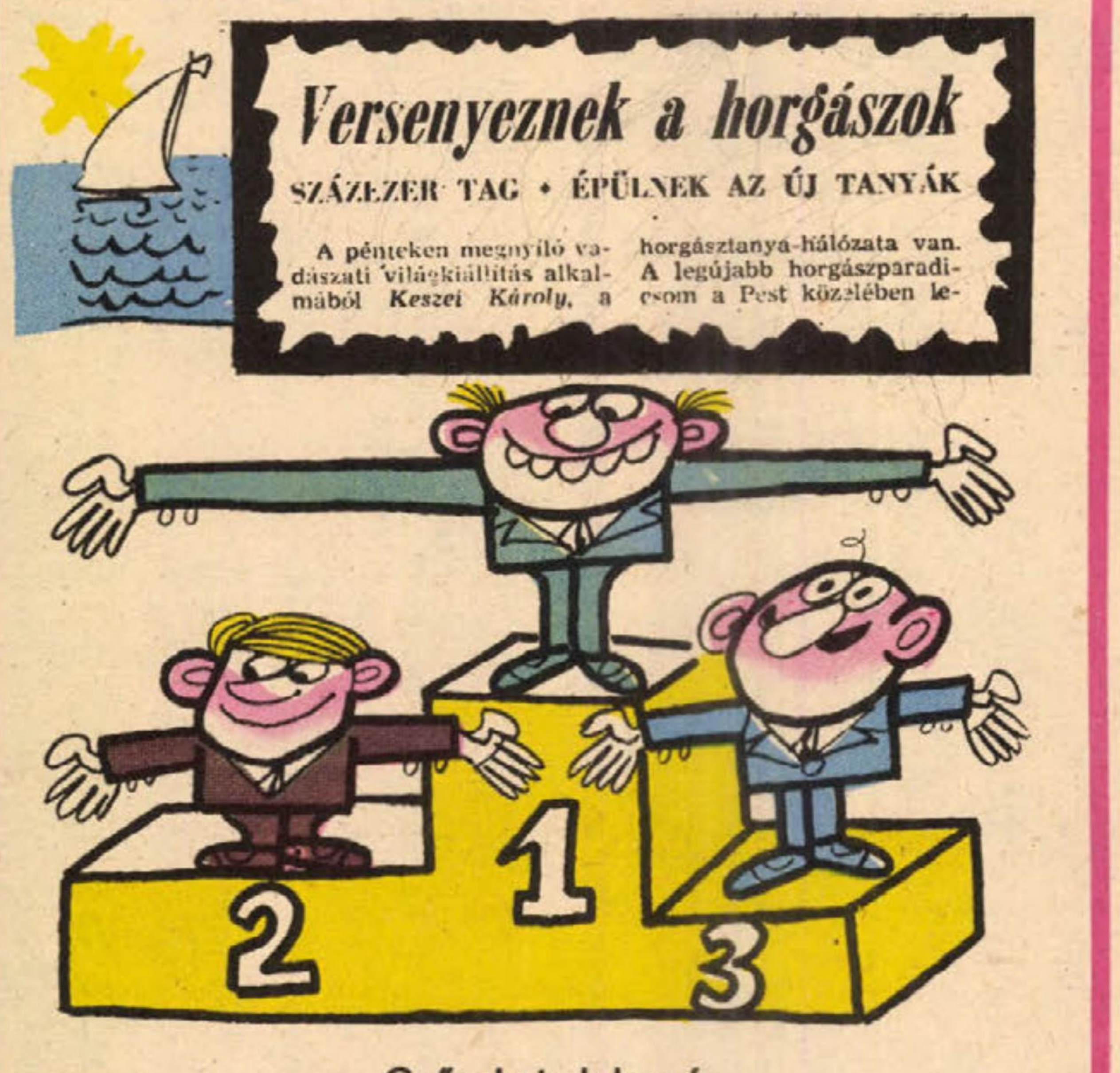
Versenyeznek a horgászok
SZÁZEZER TAG • ÉPÜLNEK AZ ÚJ TANYÁK
A pénteken megnyíló vadászati világkiállítás alkalmából Keszei Károly, a horgásztanya-hálózata van. A legújabb horgászparadicsom a Pest közelében le-
1
2
3

Győzelmi dobogó.

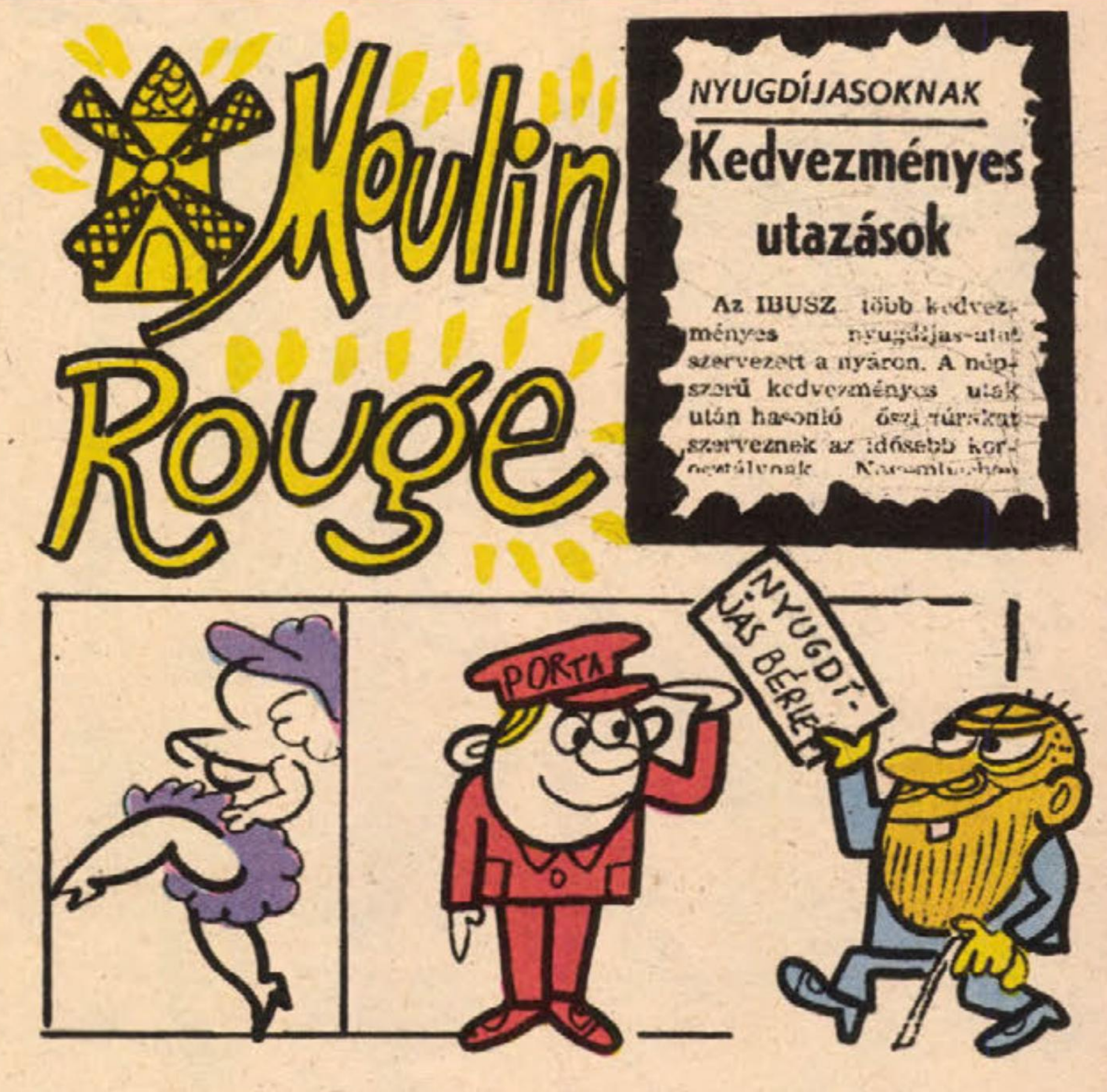
Moulin Rouge
NYUGDÍJASOKNAK
Kedvezményes utazások
Az IBUSZ több kedvezményes nyugdíjas-utat szervezett a nyáron. A népszerű kedvezményes utak után hasonló őszi túrákat szerveznek az idősebb korosztálynak. Novemberben
PORTA
NYUGDÍJAS BÉRLET

Kép a jövőből.

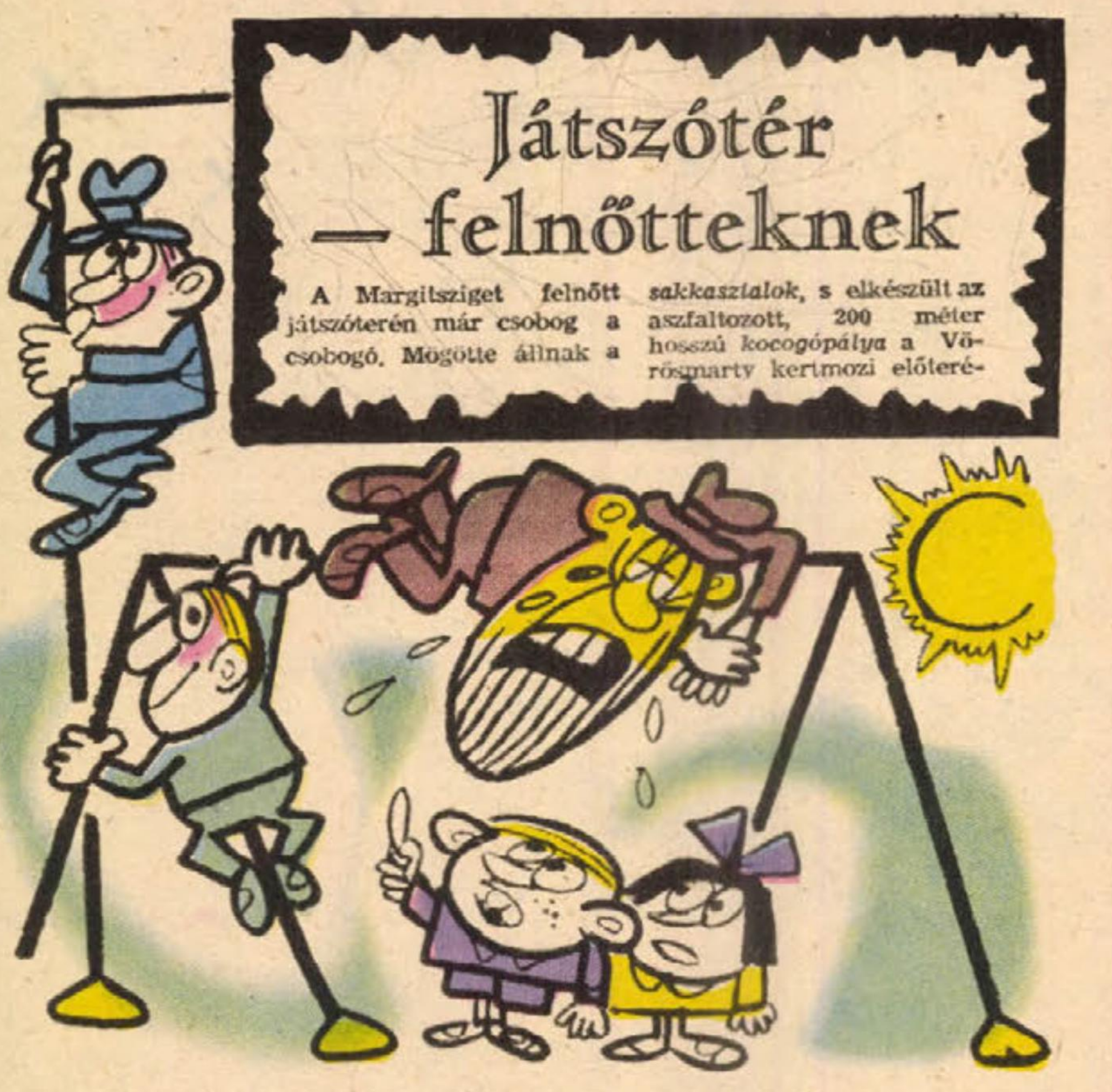
Játszótér — felnőtteknek
A Margitsziget felnőtt játszóterén már csobog a csobogó. Mögötte állnak a sakkasztalok, s elkészült az aszfaltozott, 200 méter hosszú kocogópálya a Vörösmarty kertmozi előteré-

– Miért bőg a nagypapa?
– Nem tud lejönni.

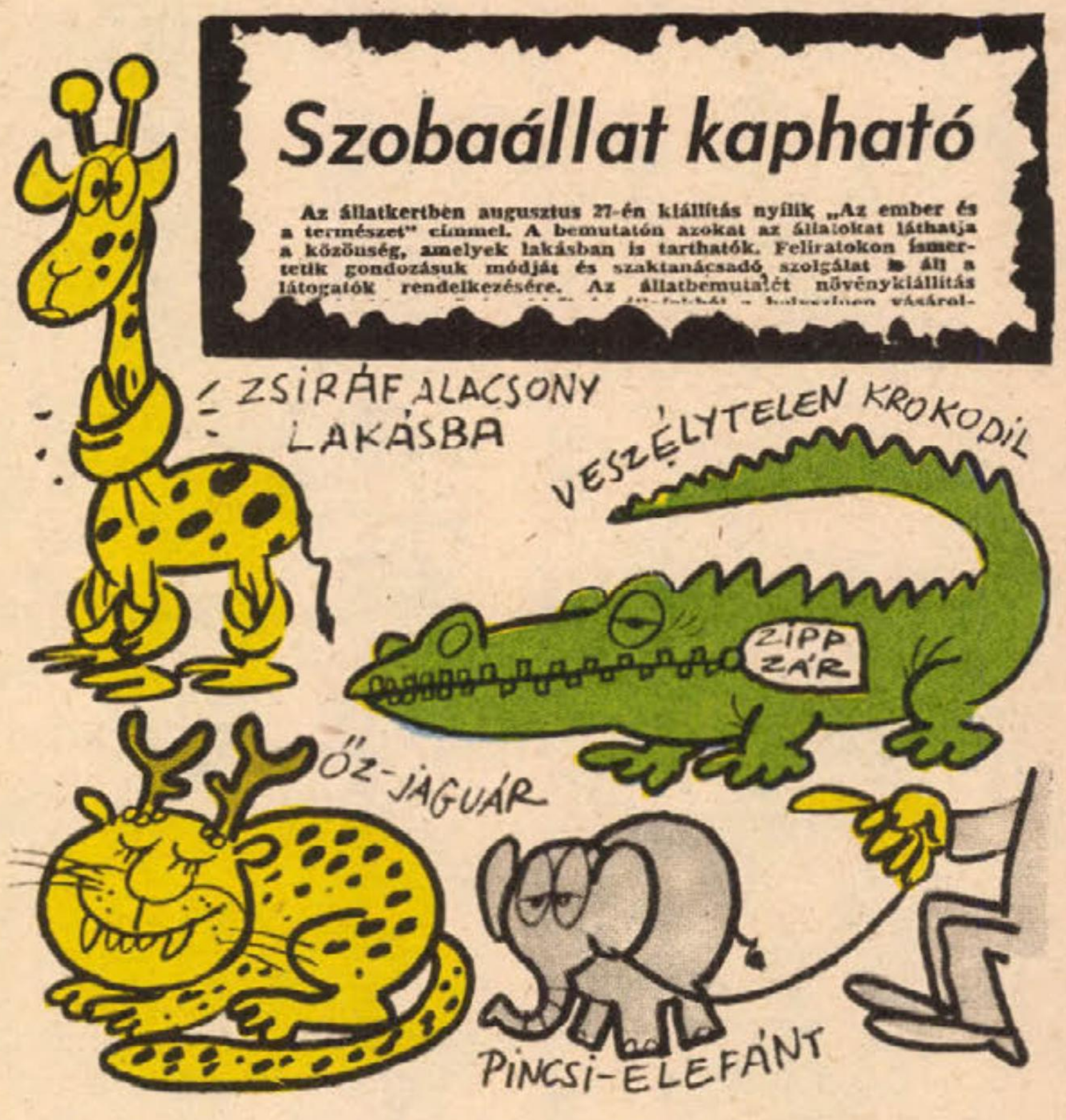
Szobaállat kapható
Az állatkertben augusztus 27-én kiállítás nyílik „Az ember és a természet" címmel. A bemutatón azokat az állatokat láthatja a közönség, amelyek lakásban is tarthatók. Feliratokon ismertetik gondozásuk módját és szaktanácsadó szolgálat is áll a látogatók rendelkezésére. Az állatbemutatót növénykiállítás
ZSIRÁF ALACSONY LAKÁSBA
VESZÉLYTELEN KROKODIL
ZIPP ZÁR
ŐZ-JAGUÁR
PINCSI-ELEFÁNT

Praktikus szobaállatok.

A VADÁSZATI KIÁLLÍTÁSON HALLOTTUK

Két vadász ül a sivatagban, egy sátorban. Oroszlánra vadásznak. Az egyik vadász, Mr. Brown, így szól:

— A közelben ólálkodik egy oroszlán. Fogadjunk ezer dollárba, hogy fél órán belül leterítem.

— Fogadjunk!

Húsz perccel később meglebben a sátor bejárata, bekukkant egy nagy hím oroszlán és megkérdi:

— Bocsánat, ön Mr. Brown barátja?

— Igen, én vagyok — hangzik az ijedt válasz.

— Mr. Brown üzeni — mondja az oroszlán —, hogy elvesztette a fogadást.

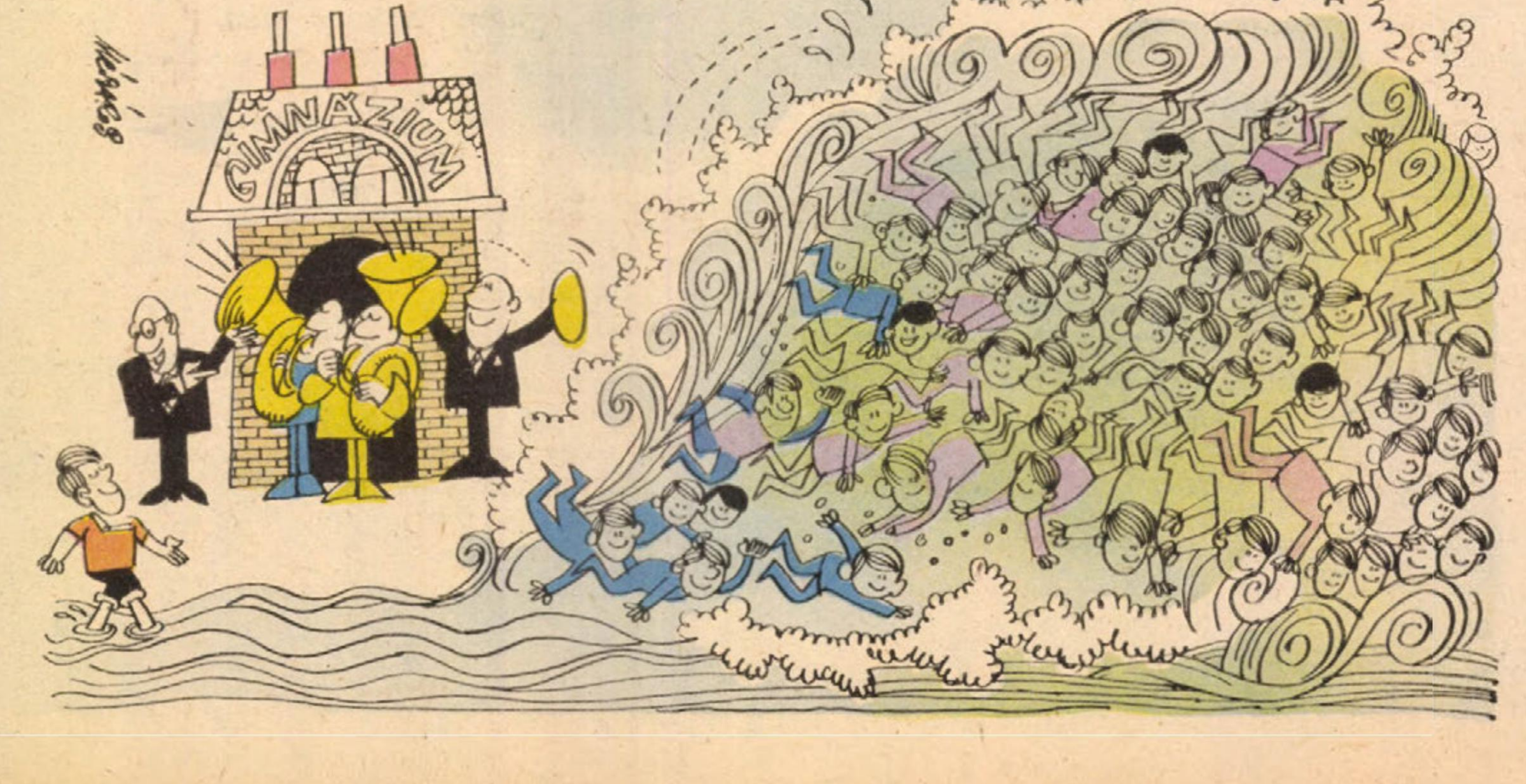

ITT A DEMOGRÁFIAI APÁLY

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3732/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

SAJDIK:

PÁRBESZÉDEK

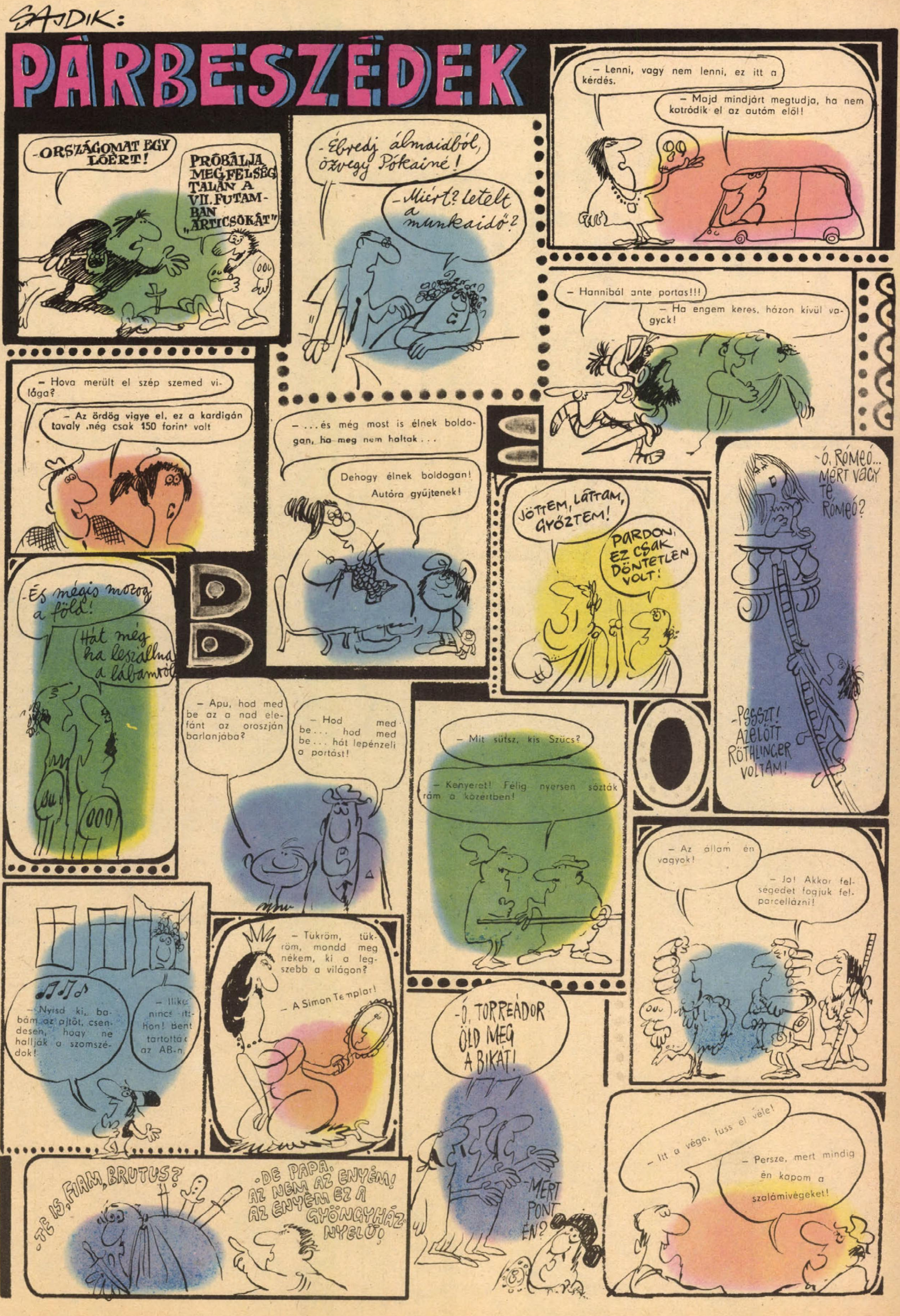
-ORSZÁGOMAT EGY LÓÉRT!
PRÓBÁLJA MEG FELSÉG TALÁN A VII. FUTAMBAN „ÁRTICSÓKÁT"
-Ébredj álmaidból, özvegy Pókainé!
-Miért? letelt a munkaidő?
– Lenni, vagy nem lenni, ez itt a kérdés.
– Majd mindjárt megtudja, ha nem kotródik el az autóm elöl!
– Hannibál ante portas!!!
– Ha engem keres, házon kívül vagyck!
– Hova merült el szép szemed világa?
– Az ördög vigye el, ez a kardigán tavaly még csak 150 forint volt
– ...és még most is élnek boldogan, ha meg nem haltak...
Dehogy élnek boldogan! Autóra gyűjtenek!
JÖTTEM, LÁTTAM, GYŐZTEM!
PARDON, EZ CSAK DÖNTETLEN VOLT!
-Ó, RÓMEÓ... MÉRT VAGY TE, RÓMEÓ?
-PSSSZT! AZELŐTT RÖTHLINGER VOLTAM!
-És mégis mozog a föld!
Hát még ha leszállna a lábamról
– Apu, hod med be az a nad elefánt az oroszján barlanjába?
– Hod med be... hod med be... hát lepénzeli a portást!
– Mit sütsz, kis Szücs?
– Kenyeret! Félig nyersen sózták rám a közértben!
– Az állam én vagyok!
– Jo! Akkor felségedet fogjuk felparcellázni!
– Nyisd ki, babám az ajtót, csendesen, hogy ne hallják a szomszédok!
– Ilike nincs itthon! Bent tartották az AB-n.
– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a világon?
– A Simon Templar!
-Ó, TORREÁDOR ÖLD MEG A BIKÁT!
-MÉRT PONT ÉN?
-TE IS, FIAM, BRUTUS?
-DE PAPA, AZ NEM AZ ENYÉM! AZ ENYÉM EZ A GYÖNGYHÁZ NYELŰ!
– Itt a vége, fuss el vele!
– Persze, mert mindig én kapom a szalámivégeket!